

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 105 / III Legislatura / Vuitè període

Dimecres, 9 d'octubre de 1991

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 77

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a un quart de dotze del matí i dos minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia la posposició del punt vuitè de l'ordre del dia (p. 5273).

Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Procediment relatiu al Control del Decret Legislatiu 1/1990, del 12 de juliol, pel qual s'aprova la Refosa dels Textos Legals Vigents a Catalunya en Matèria Urbanística (Punt primer de l'ordre del dia.)

Objeccions del G. Socialista (núms. 1 a 21)

Torn a favor: I. Sr. Oliart (S) (p. 5274).

Torn en contra: I. Sr. Grau (CiU) (p. 5276).

Votació de les objeccions: rebutjades per 27 vots a favor, 61 en contra i 10 abstencions (p. 5278).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 61 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions (p. 5278).

Explicació de vot: I. Sr. Latorre (CDS) (p. 5278).

Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de Creació de la Reserva Nacional de Caça de Boumort (Comarques del Pallars Jussà i del Pallars Sobirà) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 5278).

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. Socialista (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *I. Sr. Madueño (S)* (p. 5279).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 5281).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 5282).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Sesmilo (CiU)* (p. 5283).

Votació: *rebutjades per 24 vots a favor, 55 en contra i 6 abstencions* (p. 5284).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 4, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 5284).

Torn en contra: *I. Sr. Sesmilo (CiU)* (p. 5284).

Article 1

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Madueño (S)* (p. 5284).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Sesmilo (CiU)* (p. 5285).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 6 i 7, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Gimeno (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 8 (p. 5285).

Torn en contra: *I. Sr. Sesmilo (CiU)* (p. 5286).

L'I. Sr. Gimeno (IC) (p. 5286) i *l'I. Sr. Sesmilo (CiU)* (p. 5286) intervenen per contradiccions.

Article 3

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 8, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Esmena del G. Socialista (núm. 9, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Madueño (S)*, juntament amb les esmenes núms. 15, 24 i 26 (p. 5286).

Torn en contra: *I. Sr. Sesmilo (CiU)* (p. 5287).

Article 4

Esmena del G. Socialista (núm. 10, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Madueño (S)*, juntament amb les esmenes núms. 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18, 19, 20, 21 i 22 (p. 5287).

Torn en contra: *I. Sr. Sesmilo (CiU)* (p. 5288).

Addició de nous articles

Esmenes del G. Socialista (núms. 11, 12, 13 i 14, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 10).

Article 6

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 15, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

Esmena del G. Socialista (núm. 16, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 10).

Addició de noves lletres

Esmenes del G. Socialista (núms. 17 i 18, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 10).

Lletra c)

Esmena del G. Socialista (núm. 19, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 10).

Lletra d)

Esmena del G. Socialista (núm. 20, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 10).

Addició de nous apartats

Esmenes del G. Socialista (núms. 21 i 22, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 10).

Article 7

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 23, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Gimeno (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 25 (p. 5288).

Torn en contra: *I. Sr. Sesmilo (CiU)* (p. 5289).

Article 8

Esmena del G. Socialista (núm. 24, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

Disposició Final

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 25, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Esmena del G. Socialista (núm. 26, de modificació)*Debatuda abans (esmena núm. 9).*Votació de les esmenes núms. 4, 7, 8, 23 i 25: *rebutjades per 27 vots a favor, 54 en contra i 4 abstencions (p. 5289).*Votació de l'esmena núm. 6: *aprovada per unanimitat (p. 5289).*Votació de les esmenes núms. 5, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 22 i 24: *rebutjades per 28 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions (p. 5289).*Votació de les esmenes núms. 12 i 26: *rebutjades per 26 vots a favor, 55 en contra i 6 abstencions (p. 5289).*Votació de l'esmena núm. 18: *aprovada per unanimitat (p. 5289).***Text del Dictamen**Votació dels articles 1, 2 i 8: *aprovats per 62 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions (p. 5290).*Votació dels articles 3, 4 i 6: *aprovats per 60 vots a favor, 21 en contra i 7 abstencions (p. 5290).*Votació dels articles 5 i 7: *aprovats per 83 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 5290).*Votació de la Disposició Final Primera: *aprovada per 60 vots a favor, 23 en contra i 5 abstencions (p. 5290).*Votació de la Disposició Final Segona: *aprovada per 84 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 5290).*Votació del Títol, l'Exposició de Motius i els Annexos: *aprovats per 62 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions (p. 5290).***Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de Llei de Modificació de la Llei 18/1985, del 23 de juliol, de Cambres Professionals Agràries (Punt tercer de l'ordre del dia.)**Presentació del Projecte: *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 5290).***Esmena a la totalitat****Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)**Torn a favor: *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 5290).*Torn en contra: *I. Sr. Parera (CiU) (p. 5291).*Posició del Grup Parlamentari Popular: *I. Sra. Montserrat (P) (p. 5292).*Votació: *rebutjada per 3 vots a favor, 51 en contra i 21 abstencions (p. 5292).***Text del Dictamen**Votació: *aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 5292).*Explicació de vot: *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 5292), I. Sr. Aleu (S) (p. 5292) i I. Sr. Parera (CiU) (p. 5293).***Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre la Titularitat de les Competències de Carreteres a Catalunya (Punt quart de l'ordre del dia.)**Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC) (p. 5293).*Posició dels grups: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 5295), I. Sr. Ródenas (M) (p. 5295), I. Sr. Curto (P) (p. 5295), I. Sr. Tomàs (S) (p. 5296) i I. Sr. Coll i Majó (CiU) (p. 5297).*Votació: *rebutjada per 10 vots a favor, 55 en contra i 14 abstencions (p. 5297).***Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació del Servei de Menjadors Escolars dependent del Departament d'Ensenyament (Punt cinquè de l'ordre del dia.)**Torn a favor: *I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 5297).*Posició dels grups: *I. Sr. Curto (M) (p. 5298), I. Sr. Gimeno (IC) (p. 5299), I. Sr. Cadevall (S) (p. 5299) i I. Sra. Ribes (CiU) (p. 5300).**L'I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 5301) i l'I. Sra. Ribes (CiU) (p. 5301) intervenen per contradiccions.*Votació: *rebutjada per 26 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 5301).**La sessió se suspèn a les dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda.***Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'actual bloqueig del procés de transferències de l'Administració de l'Estat a la Generalitat de Catalunya (Punt sisè de l'ordre del dia.)**Formulació: *I. Sr. Saura (IC) (p. 5301).*Resposta: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 5303).*Rèplica: *I. Sr. Saura (IC) (p. 5304).*Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 5305).***Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de desenvolupament econòmic i la seva relació amb el Govern de l'Estat (Punt setè de l'ordre del dia.)**Formulació: *I. Sr. Ribó (IC) (p. 5305).*Resposta: *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 5306).*Rèplica: *I. Sr. Ribó (IC) (p. 5308).*Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 5308).***Interpel·lació al Consell Executiu sobre la posada en funcionament dels organismes de direcció i participació del Servei Català de la Salut (Punt vuitè de l'ordre del dia.)***L'H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 5309).***Interpel·lacions al Consell Executiu sobre el futur i el progrés de la indústria catalana i sobre la participació pública en empreses industrials catalanes (Punts novè i desè de l'ordre del dia.)**Formulació: *I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 5309).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 5311).

Rèplica: *I. Sr. Riera i Olivé (S)* (p. 5314).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 5316).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la gestió de les activitats extractives a cel obert (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 5317).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia* (p. 5318).

Rèplica: *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 5319).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 5320).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general de programació universitària (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Nadal (S)* (p. 5321).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 5322).

Rèplica: *I. Sr. Nadal (S)* (p. 5324).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 5324).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la Política General de la Funció Pública Docent (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Cadevall (S)* (p. 5325).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 5326).

Rèplica: *I. Sr. Cadevall (S)* (p. 5327).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 5328).

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i nou minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 77.1

La sessió s'obre a un quart de dotze del matí i dos minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, de l'I. Sr. Secretari Primer i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Procediment Relatiu al Control del Decret Legislatiu 1/1990, del 12 de juliol, pel qual s'aprova la Refosa dels Textos Legals Vigents a Catalunya en Matèria Urbanística.

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei sobre la Creació de la Reserva Nacional de Caça de Boumort (Comarques del Pallars Jussà i del Pallars Sobirà).

3. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de Llei de Modificació de la Llei 18/1985, de 23 de juliol, de Cambres Professionals Agràries.

4. Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre la Titularitat de les Competències de Carreteres a Catalunya.

5. Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació del Servei de Menjadors Escolars dependent del Departament d'Ensenyament.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre l'actual bloqueig del procés de transferències de l'Administració de l'Estat a la Generalitat de Catalunya.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de desenvolupament autonòmic i la seva relació amb el Govern de l'Estat.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la posada en funcionament dels organismes de direcció i participació del Servei Català de la Salut.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre el futur i el progrés de la indústria catalana.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la participació pública en empreses industrials catalanes.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de les activitats extractives a cel obert.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de programació universitària.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de la funció pública.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Sinistralitat Laboral.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de Subvencions del Departament de Benestar Social.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de Subvencions del Departament de Benestar Social.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General en Matèria d'Educació d'Adults per al Curs 1991-1992.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General del Medi Natural.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Patrimoni Històric-Cultural del Govern de la Generalitat.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Sector de la Fruita Seca.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Impacte Ambiental del Turisme.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Conservació i Gestió del Patrimoni Natural.

23. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Abans d'entrar en l'ordre del dia, em plau de saludar el nou diputat del Grup Popular, l'il·lustre senyor Sebastián Lorente Ubanell, que substitueix l'il·lustre senyor Manuel Ferran Bauzá, el qual ha presentat la renúncia al seu càrrec.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament... Desitjo al senyor Lorente Ubanell molts d'èxits en la seva actuació parlamentària.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió a les il·lustres senyores diputades i il·lustres senyors diputats, per la qual cosa prega la Presidència que se l'eximeixi de la seva lectura.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades demà a dos quarts de cinc de la tarda.

Modificació de l'ordre del dia

Es comunica a les senyores diputades i als senyors diputats que ha quedat posposat el punt número vuit de l'ordre del dia.

Passem al primer punt, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Procediment Relatiu al Control del Decret Legislatiu 1/1990, del 12 de juliol, pel qual s'aprova la Refosa dels Textos Legals Vigents a Catalunya en Matèria Urbanística, i de les objeccions reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió de Política Territorial ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen.

Algun membre del Consell Executiu vol presentar el procediment? (Pausa.) Tampoc hi ha cap diputat en nom de la Comissió per presentar el Dictamen..., de manera que passem a les objeccions, que n'hi ha diverses, reservades per a la defensa en aquest Ple.

La primera és a l'article 1, presentada pel Grup Socialista; per defensar-la, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Joan Oliart.

**Procediment Relatiu al Control del Decret
Legislatiu 1/1990, del 12 de juliol, pel qual
s'aprova la Refosa dels Textos Legals Vigents
a Catalunya en Matèria Urbanística**

El Sr. OLIART: Senyor President, senyores i senyors diputats... Senyor President, acumularia en aquesta intervenció la defensa de les vint-i-una objeccions que el Grup Socialista té reservades al plenari i també acumularia el posicionament del Grup, o l'explicació de vot.

Si no hi té cap inconvenient, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. El que suposo és que no farà ús dels deu minuts per a cada una de les objeccions.

El Sr. OLIART: Perdi compte, senyor President, que no seré tan tan extens.

Senyores i senyors diputats, la delegació legislativa del Parlament al Consell Executiu s'ha de dir, primer que tot, que és pràcticament un xec en blanc que es dona al Govern. Sobretot quan aquest gaudeix de majoria absoluta a la Cambra legislativa, com és en aquest cas. I per què és així? Doncs ho és perquè l'autorització per a refondre s'estén a l'esclariment, la regularització i l'harmonització dels textos legals que s'han de refondre, i aquests conceptes comporten, com vostès senyores i senyors diputats veuen, doncs, una considerable dosi d'interpretació. Si aquest text refós ha estat fet per un govern o per un altre, indubtablement que el seu contingut final seria completament diferent. Fins i tot sabem que, quan s'han d'interpretar, els tribunals de Justícia quasi mai —i això que s'ordenen des d'un punt de vista purament jurídic—, difícilment estan sempre d'acord en la mateixa interpretació. Doncs, quan hi intervenen factors polítics, amb molt, molt menys.

I és el que ha passat, senyores i senyors diputats, en alguns preceptes del text refós, que no tenen una fonamentació clara en la legislació urbanística vigent a Catalunya en el moment de fer-se la refosa. De manera que aquest Decret Legislatiu aniria més lluny del que autoritza la delegació legislativa. En aquest sentit, hem presentat, senyores i senyors diputats, vint-i-dues objeccions —ara en queden vint-i-una, aquí en el plenari, és a dir que una va ser acceptada i assumida a Comissió—, relacionades totes elles entre si, perquè fan referència a competències municipals que són absorbides, injustificadament, per l'Administració de la Generalitat. I això és el que intentaré demostrar, i crec que ho aconseguiré, al llarg d'aquesta intervenció.

Per exemple, les objeccions 1, 2, 3 i 4, als articles 5, 7, 11 i 12, doncs, d'acord amb la Llei de Bases del Règim Local, article 2, «les lleis sectorials» —diu— «establen les competències de les administracions locals»... Això ho feia la Llei del Sòl del 76, però el text refós remet de nou el tema a la legislació municipal; només fixa les de la Generalitat, i amb un caràcter expansiu o de manera perillosament indistinta. És, si vostès volen, tot un entramat de matisos, que redueixen i limiten les competències municipals a favor de la Generalitat. De fet, senyores i senyors diputats, als ajuntaments només se'ls deixen competències residuals. I un exemple el poden tenir, si vostès miren i llegeixen l'article 12 del text refós, que estableix que les competències urbanístiques dels ajuntaments «comprendran totes les facultats que, sent de caire local, no haguessin estat expressament atribuïdes per aquesta Llei a d'altres organismes».

L'objecció número 5, que fa referència a les gerències urbanístiques, a l'article 13, va en el mateix sentit. Les gerències urbanístiques, com vostès saben, constitueixen un suport instrumental important en la gestió municipal. La seva constitució és competència de l'ajuntament i no estan sotmeses a controls de poder autonòmic, tota vegada que, conforme a l'article 140 de la Constitució i a l'article 51 de la Llei Reguladora de les Bases de Règim Local, s'ha d'entendre derogada la tutela que tenia prevista l'article 215 de la Llei del Sòl de 1976. El Govern no ha tingut en compte res de tot això i, mitjançant l'article 13, vol exercir una tutela absoluta sobre les gerències urbanístiques, fins i tot intervenint en la seva creació i composició. No hi han, doncs, textos legals que donin suport a aquesta interpretació.

El mateix passa amb les objeccions 6, 7 i 20, que són els plans de direcció..., directors de coordinació. Aquest tipus de figures urbanístiques, nosaltres entenem que han quedat totalment absorbides, quant a contingut i funcions, pels plans territorials, sobretot els plans territorials parcials i els plans territorials sectorials. El text refós els manté, però limita de nou la participació de l'Administració local. Efectivament, en l'elaboració d'aquests plans directors, l'article 30 de la Llei del Sòl del 76 estableix que «hi intervindran les entitats locals afectades que ho sol·licitin»; en canvi, l'article 45 del text refós ho limita a una representació que decideix la Generalitat.

Les objeccions 9 a la 19, incloses, fan referència als plans generals, i aquí ens hi tornem a trobar. A l'article 23, per exemple, respecte a l'article 12 de la Llei del Sòl, s'hi introdueixen unes noves determinacions obligatòries dels plans generals en sòl urbà, que el pla general delimiti les unitats d'actuació. El tema té importància, senyores i senyors diputats, ja que cal recordar que aquestes delimitacions són aprovades inicialment i definitivament pels ajuntaments: el fet que no puguin delimitar-se si no és dins del pla general comporta que la competència per a l'aprovació definitiva passa a la Generalitat. Nova retallada de competències municipals i pèrdua, també, d'agilitat en la gestió.

A l'article 23... Aquest apartat és nou, senyores i senyors diputats: no té antecedents legislatius i contradiu el caràcter obert del sòl urbanitzable no programat. El text refós estableix que es fixaran en els plans generals les densitats màximes d'habitatges per hectàrea en el sòl urbanitzat no programat, quan aquesta determinació sols és pròpia del sòl urbanitzat programat.

En general, el text refós, senyores i senyors diputats, incrementa les determinacions rígides del pla general en detriment de la flexibilitat necessària per al desenvolupament posterior.

I vull dir, senyores i senyors diputats, que la Llei del Sòl de l'any 1976, precisament, flexibilitzava els plans generals. Molt més que no la flexibilitzava la Llei del Sòl de l'any 1956. Doncs la filosofia és aquesta: tenir un plans generals més oberts i més flexibles, que siguin més gestionables. Vostès estan entrant aquí en una filosofia completament contrària i, lògicament, en una interpretació, doncs, no adequada a la realitat dels textos.

Continuem amb els plans generals. L'article 24: aquest article tampoc no té antecedents en altres textos locals; els equipaments comercials, senyores i senyors diputats, com molts altres, no tenien una específica regulació com a determinacions necessàries dels plans generals.

L'article 35 és la traducció de l'article 23 de la Llei del Sòl de 1976, amb una important modificació: s'elimina la referència de la Llei del Sòl sobre el fet que els PERI seran realitzats per les entitats locals competents. Per què s'ha suprimit aquesta referència? És que es vol que les administracions no locals puguin realitzar també PERI? Si no és així, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista no entén per què s'ha suprimit això, per què s'ha dit això. Perquè, naturalment, per a nosaltres no té sentit.

I arribem ara a l'objecció número 22, o 21, que és l'aprovació dels plans parcials i dels plans especials.

Com vostès saben, el Reial Decret-llei 16/1981 responia al criteri de reforçar l'autonomia municipal i disposava que els ajuntaments capitals de província i de ciutats de més de 50.000 habitants seran competents per aprovar definitivament els plans parcials i els plans especials. Se n'ha parlat molt, en aquest Parlament, d'aquest tema. El text refós no recull aquestes previsions i, si bé és cert, i cal reconèixer, que a la Llei de 1984 d'aquest Parlament, sobre Mesures d'Adequació de l'Ordenament Urbanístic de Catalunya, reserva l'Administració de la Generalitat aquestes facultats urbanístiques als ajuntaments, no és menys cert que ara s'hauria pogut aprofitar l'avinentsa de la refosa per acabar amb una tutela injustificada sobre els ajuntaments dels grans nuclis de població. I acabar, també, amb un greuge comparatiu respecte a la resta de l'Estat, i amb una situació que té les corporacions locals com a institucions menors d'edat.

Senyores i senyors diputats, la política antimunicipalista del Govern de Convergència i Unió no es comprèn ni per raons polítiques ni per raons urbanístiques. I em refereixo, naturalment, des de criteris objectius..., des de criteris lògics, si vostès volen.

Per raons polítiques, per què no se sustenta? Bé, ser autonomista vol dir estar a favor de la màxima descentralització i desconcentració possible. I estar també a favor de la màxima responsabilitat de cada nivell administratiu –en el marc, naturalment, de les seves pròpies competències. Convergència i Unió i el Govern afirmen reiteradament que també, que ells també hi estan a favor. En una intervenció al Parlament, el President de la Generalitat va resumir la política del Govern en aquest sentit dient que actuava segons el principi de subsidiarietat; és a dir, en virtut del qual tot el que pot fer l'organisme més petit no ho ha de fer el més gran. Els fets contradiuen contínuament les paraules. I ara mateix veiem com s'aprofita l'avinentsa d'una refosa per retallar encara més les competències dels ajuntaments. I hom es pregunta: com es pot a la vegada estar reclamant l'ampliació del marc competencial i a la vegada «laminar» les competències municipals? Naturalment que es pot, perquè s'està fent; però des d'un punt de vista de coherència política i de lògica és indubtable que no té sentit.

Els socialistes som municipalistes i, naturalment, ho hem expressat aquí, en aquest Parlament en diverses ocasions. Però no ho som per una moda passatgera, ni per dur la contrària al Govern de Convergència i Unió; ho som perquè el nostre és un país d'una gran tradició municipalista, perquè estem plenament convençuts de l'eficàcia de les administracions locals; perquè tenim absoluta confiança en la capacitat de gestió dels alcaldes i regidors catalans. I el poble de Catalunya, senyores i senyors diputats, també té aquests convenciments i aquesta confiança; ho demostren cada una de les eleccions municipals en què acu-

deix a votar, cosa que el Govern de Convergència i Unió hauria de tenir més en compte del que té.

Però tampoc no té lògica per raons estrictament urbanístiques. El nostre urbanisme té, teòricament, un sentit global i integrador: Pla Territorial General; plans territorials parcials; plans territorials sectorials; plans generals municipals; plans parcials; plans especials, etcètera. Si es vol que aquest urbanisme global funcioni el Govern hauria de tenir precisament interès a dotar els municipis dels mitjans necessaris per al millor compliment de les seves competències locals, i que no volgués tutelar-ho tot –i que no volgués tutelar-ho tot. Si el Govern creu en el caràcter integrador que ha de tenir l'urbanisme modern, el millor que pot fer és elaborar d'una vegada el Pla Territorial General, i així sí que es dotarà d'un instrument essencial per a la coordinació efectiva de totes les accions amb incidència al territori, que és el gran repte, el gran repte, senyores i senyors diputats, que tots els poders públics avui han d'afrontar.

El Govern hauria de llegir també, de tant en tant, i li faria molt de bé, l'article 140 de la Constitució, que garanteix l'autonomia dels municipis per a la gestió dels seus interessos, posició que la Llei Reguladora de les Bases de Règim Local precisa encara més; i és a la llum d'aquests nous plantejaments que s'han de llegir els textos urbanístics vigents, i és amb aquesta llum també que s'han d'escriure els nous; però, precisament, som els únics que no ho fem i fins i tot fem el contrari: mentre la refosa de la Llei del Sòl... –i la llei del sòl d'altres comunitats autònomes com Navarra, País Basc i Astúries potencien les competències municipals–, la refosa fa exactament el contrari. Quina és, doncs, la motivació d'aquest tracte autoritari dispensat als ajuntaments?

I ara em premetran, senyores i senyors diputats, que faci també unes reflexions sobre la situació urbanística que s'ha produït aquí, a Catalunya, amb l'aparició quasi simultània del text refós i de la reforma de la Llei del Sòl de l'any 1990, aprovada el mes de juny en el Congrés dels Diputats.

Davant la promulgació quasi simultània d'aquestes dues lleis, amb alguns aspectes fins i tot contradictoris, la novena assemblea general de la Federació Municipal de Catalunya, de la Federació de Municipis de Catalunya, va manifestar la seva profunda preocupació davant una situació de greu inseguretat jurídica que situa els ajuntaments i altres agents urbanístics en la més absoluta perplexitat sobre quina normativa s'ha d'aplicar o planificar i fer gestió urbanística. Per exemple, senyores i senyors diputats, 10% de cessions o 15% de cessions? Ens ho podria contestar potser el senyor Conseller de Política Territorial, que està ara aquí present.

Certament, allò que es deia que el text refós volia evitar és, precisament, el que s'ha produït amb la seva promulgació; els que aconsellaven esperar la promulgació de la reforma de la Llei del Sòl i fer després la refosa, o encara millor elaborar la nostra pròpia llei del sòl, tenien tota la raó. És vertitat que vam donar el nostre vot matisat a la Llei de la Delegació Legislativa, però ja vam expressar les nostres reserves. D'altra banda, hem estat reclamant una llei del sòl al llarg de tota la legislatura –una llei del sòl per a Catalunya, s'entén, i feta per Catalunya i feta en aquest Parlament. Les raons que va adduir el Govern i el Grup Parlamentari de Convergència no ens van convèncer mai. Avui, a la vista dels dos textos, puc entendre-ho personalment millor. La llei estatal, senyores i senyors diputats, de referència

a la Llei del Sòl, intenta una nova regularització partint del supòsit dels instruments insuficients de què es disposa. Ho accepta, que els instruments són insuficients. El seu objectiu és impedir l'especulació; el seu encert o desencert, senyores i senyors diputats, ho dirà naturalment la pràctica, però la Llei de Reforma de la Llei del Sòl vol i es proposa això.

En canvi, la refosa que ens presenta el Govern significa tot el contrari. Posa un dic a qualsevol innovació i considera que els antics instruments són suficients. És una postura, si em permeten qualificar-la, eminentment conservadora; és el que jo qualifico una política de resistència.

La motivació, doncs, és clara: es temien les innovacions de la reforma de la Llei del Sòl i es va recórrer a la refosa, encara que fos a costa de més inseguretat jurídica i de més foscó a les ja existents. I això de la foscó em fa recordar una política que era comuna a l'Administració espanyola del segle XIX i que quedava una mica gràficament explicada amb un director general que li presenten un text, un decret, i diu, després de llegir-lo: *«Este decreto, este documento, está ya bastante oscuro para enviarlo al BOE.»*

En resum, estan creant vostès un urbanisme de tampó i segell, que no dona resposta als reptes que tenim. Enfront de la demanda social de sòl residencial barat que la seva política urbanística no ha sabut satisfer —ho han de reconèixer—, només saben aixecar pilars defensius, en lloc de tenir la valentia de reconèixer la necessitat d'instruments més àgils i operatius i d'anar, aquests instruments, d'anar a buscar-los.

És per tot això, senyores i senyors diputats, que reclamem novament una llei del sòl per a Catalunya, que es discuteixi i s'aprovi en aquest Parlament. Mentrestant, els demanem el vot afirmatiu per a les objeccions que hem defensat per tal de retornar als ajuntaments unes competències que els atorgaven els textos objecte de la refosa i que el text refós traspasa a l'Administració de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Cap torn en contra?

Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Josep Grau.

El Sr. GRAU: Senyor President, senyores i senyors diputats, l'il·lustre Diputat senyor Oliart ha parlat que fer un text refós és donar un xec en blanc al Govern. Fer textos refosos és una tècnica que s'utilitza normalment en els parlaments i suposo que els parlaments no donen xecs en blanc: el text refós s'ha d'ajustar als textos legals que refon i, per tant, no té massa sentit parlar de xec en blanc.

També parla que en aquest text refós hi ha regulacions que no són necessàries. Es tracta d'un text refós, per tant, ha de refundre totes les lleis que s'han d'incorporar en aquest text; no pot seleccionar quins fragments de les lleis refon i quins fragments de les lleis considera que ja no són necessaris. Per tant, aquesta argumentació no és massa sòlida.

Diu el senyor Oliart que amb el text refós, la Generalitat ha anat massa lluny i, per exemple, proposen una sèrie de supressions d'articles; per exemple, es proposa suprimir l'apartat 2 de l'article 11, que és equivalent a l'article 213.2 de la Llei del Sòl; es proposa suprimir l'article 21, que és una reproducció de l'article 10.1 de la Llei del Sòl; es proposa suprimir la lletra i)

de l'epígraf 1, de l'apartat 2 de l'article 23, que és un compendi de l'article 12 i 117 de la Llei del Sòl; es proposa suprimir l'article 25, que és un compendi de l'article 13 i 17 de la Llei de Mesures; es proposa la supressió de la lletra a), de l'apartat 2, de l'article 28, que correspon al mateix apartat de l'article 16 de la Llei del Sòl, matisat pel que fa a la necessitat de determinar els sistemes d'actuació tal i com preveu l'article 151 de la mateixa Llei del Sòl.

Aquest és un exemple de les modificacions que faria el Grup Socialista perquè considera que aquest text refós ha anat massa lluny. Però podem anar tan lluny com per suprimir tots aquests articles de la Llei del Sòl en el text refós? S'ha argumentat que aquest text refós fa una interpretació de les lleis que refon i que en fer aquesta interpretació absorbeix competències dels ajuntaments. A mi em sembla que això és una mala interpretació del grup esmenant i que això es pot veure contemplat, per exemple, les addicions i modificacions que proposa aquest grup. Proposa substituir, quan diu a l'article 5, apartat 5, diu: «aquesta Llei i en la legislació de règim local» i proposa substituir-ho per: «i les altres lleis urbanístiques». Això pot donar lloc a la interpretació que l'ordenament urbanístic autonòmic no és l'únic d'aplicació a Catalunya. Per tant, constatem que és una modificació que té una conseqüència no desitjada. Proposa suprimir l'article 7, que té un contingut al qual també es fa referència als articles 48, 51.2, 52, 252 i 261; és a dir, és un article que es podria suprimir perquè el seu contingut ja està en altres articles, però que suprimir-lo no millora el text i, en canvi, mantenir-lo aclareix els dubtes que pugui plantejar la interpretació d'una sèrie d'articles interconnectats. Es proposa l'addició a l'article 12 de: «a més de les facultats previstes a la legislació local de Catalunya»; aquesta addició és innecessària perquè l'article només fa referència a competències urbanístiques i és obvi, a més, que les corporacions locals ja tenen les facultats previstes a la legislació local de Catalunya. Es proposa afegir, fer una addició a l'article 13, apartat 1; aquest article proposa que la creació i composició de gerències urbanístiques s'adeqüi a allò que estableix la legislació de règim local; l'addició que proposa el Grup Socialista és innecessària tota vegada que el reglament de gestió, que continua vigent en allò que no contradiu el Decret Legislatiu 1/1990, en el seu article 15.4, ja recull l'esmentada addició de manera genèrica per a totes les administracions públiques.

A l'article 22, apartats 1 i 2, es proposa afegir després de: «els plans generals municipals tenen per objecte...», es proposa afegir la paraula «específic»; aquesta addició és innecessària ja que no altera el sentit del mateix precepte. També es proposa fer una supressió a l'epígraf 2, lletra a), de l'article 23; la supressió que proposen considerem que no és necessària ja que l'afegit que conté aquest precepte sobre el desenvolupament dels sistemes de l'estructura general en sòl urbanitzable programat el Pla General ha de preveure, a més dels sistemes generals estructurals, aquells no estructurals que s'hagin d'incloure en un sector de planejament.

Quant a la supressió de l'epígraf 3, lletra c) d'aquest mateix article és una equivocació, perquè aquesta lletra c) no existeix a l'epígraf 3. Quant a la supressió que proposen de l'article 24, considerem que és improcedent per tal com aquest precepte recull determinats aspectes de la Llei 3/87, del 9 de març, d'Equi-

paments Comercials, i naturalment que s'ha d'incloure, perquè per això es fa un text refós.

L'article 35: es proposa l'addició, als plans especials de reforma interior, l'addició que seran realitzats per les entitats locals competents. Considerem que no és necessari, ja que la formalització dels plans especials de reforma interior correspon, a més de les entitats locals, a la resta d'administracions públiques amb competències urbanístiques, i fins i tot poden ser d'iniciativa particular.

Aquests són..., aquests articles que acabem de comentar és el que el Grup Socialista considera que hi ha una mala interpretació per part del Govern. Tampoc són temes excessivament substancials, els que proposen.

Diferent és el que fa referència a l'article 50. En el que respecte a l'article 50, la vigència i aplicació a Catalunya del Decret Legislatiu 16/1991, emès després de les transferències de les competències de la Generalitat, no pot argüir-se en contra de la previsió que va introduir la Llei del Parlament. Arran de la promulgació de la Llei de Mesures, que, quant a la tramitació dels instruments de planejament derivat, recull i innova el règim del text refós de la Llei del Sòl de 1976, s'ha de considerar que el Decret Legislatiu 16/1981 no és d'aplicació a Catalunya, ja que ha estat desplaçat per l'ordenament urbanístic autonòmic i per la pràctica d'aquests darrers set anys. Nosaltres considerem que aprofitar l'avinencesa del text refós, com ha proposat l'il·lustre Diputat socialista, seria per suprimir, per modificar el contingut de la mateixa Llei del Parlament, seria anar més enllà de l'autorització que tenia el Govern per fer aquest text refós.

Un altre punt on el Grup socialista ens proposa que anéssim més enllà de la simple autorització que tindria el Govern per fer aquest text refós és el tema dels plans directors. Pel que fa a les objeccions als preceptes referents als plans directors de coordinació —que són l'article 17, apartat 2; l'article 19 del text refós, que és una reproducció de l'article 8 de la Llei del Sòl; l'article 20 del text refós, que correspon a l'article 9 de la Llei del Sòl; l'article 29 del text refós, que correspon a l'article 17 de la Llei del Sòl; l'article 45 del text refós, que correspon a l'article 30 de la Llei del Sòl—, la categoria dels plans directors..., són vigents a Catalunya perquè no han estat derogats per la Llei de Política Territorial, ni per cap altra norma, i resulta obligat mantenir-los.

Els nous instruments d'ordenació que crea la Llei de Política Territorial són d'ordenació territorial, amb un contingut i àmbit propi, i, per tant, són diferents dels plans directors de coordinació, que són instruments urbanístics amb contingut i àmbit de diferent abast, segons la Llei de 1976.

La realitat que es dona a Catalunya és la de sistemes urbans que comprenen diversos municipis, amb una problemàtica urbanística comuna, però que no abasten tot l'àmbit territorial de la comarca. Per tant, aquests plans constitueixen instruments adients per a garantir la funció coordinadora de les infraestructures i les línies directores de les polítiques del sòl en l'àmbit plurimunicipal dels sistemes urbans. En resum, els plans directors de coordinació no han estat mai derogats, no es superposen amb els plans de la Llei de Política Territorial, i la seva funció directora resulta adequada per a la problemàtica urbanística de Catalunya: una realitat que és semblant a la d'altres països europeus, uns països que en la seva legislació contemporen, també, aquest tipus de plans.

Hi ha, en canvi, una esmena del Grup Socialista, que ja vam comentar en Comissió, i es recull a l'acord que va prendre la Comissió, que sí que considerem que el Grup Socialista té raó, que és la seva objecció a l'article 47.

L'article 47 és reproducció de l'article 23 de la Llei del Sòl de 1976, que ha estat modificat per tal d'evitar l'expressió «l'extensió de la zona d'influència d'un municipi sobre un altre o d'altres municipis», la qual, després de la Constitució i de la Llei de Bases de Règim Local, ha quedat obsoleta. I, efectivament, en introduir aquest canvi, no es va incorporar l'incís que, en defecte d'acord entre les corporacions afectades, l'organisme competent de la Generalitat podrà disposar la formació d'un pla plurimunicipal, en tant que tal incís semblava vinculat al concepte de zona d'influència que s'ha suprimit. Això no obstant, l'incís hauria d'haver estat inclòs, i això s'explica en el text que se sotmetrà a votació de la Cambra, on es diu que «es constata, però, que l'article 47.1 del text refós esmentat omet l'expressió "en defecte d'acord de les corporacions afectades"».

Nosaltres considerem que aquest text refós no varia la distribució de competències entre la Generalitat i els ajuntaments, que no es retallen ni «laminen» les competències municipals, perquè això no es pot fer en un text refós. Quan l'il·lustre Diputat del Grup Socialista pregunta quina llei s'ha d'aplicar quan hi ha conflicte entre el text refós i la Llei de Reforma de la Llei del Sòl, nosaltres considerem que el que ha de prevaler és el text refós, que és la legislació del Parlament de Catalunya, i precisament per això es fa el text refós, perquè prevalgui en aquells punts que entra en contradicció amb la Llei de Reforma de la Llei del Sòl. Per tant, no entenem el dubte del què ha expressat fa un moment l'il·lustre Diputat senyor Oliart.

L'il·lustre Diputat senyor Oliart ha dit que aquest text refós era un exemple de política de resistència, però..., sí, es pot dir que és un exemple de política de resistència, però de política de resistència a la invasió de competències de la Generalitat.

S'ha de fer, de totes maneres, per acabar, una reflexió, que és que, el debat sobre les objeccions formulades pel Grup Parlamentari Socialista al Decret Legislatiu, no s'ha de fer en funció..., s'ha de fer en funció de si el text recull i, en el seu cas, clarifica correctament els preceptes continguts en la legislació urbanística vigent a Catalunya, ja que aquest fou el mandat del Parlament; el que no té sentit és debatre altra vegada el contingut, en si mateix, de les lleis que s'han refós, perquè això ja es va fer, aquest debat ja es va fer en el moment en què aquestes lleis van ser elaborades.

Nosaltres no compartim les crítiques que fa l'il·lustre Diputat senyor Oliart a la política urbanística de la Generalitat. No entraré en aquest tema: no és l'objecte d'aquest debat; simplement diré que nosaltres considerem que la Generalitat practica un urbanisme responsable i prudent.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, votarem en contra de les objeccions que ha formulat el Grup Socialista al text refós de la Llei d'Urbanisme.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Grau.

Ara, si els grups parlamentaris no sol·liciten votacions separades, sotmetriem a votació totes les objeccions presentades pel Grup Socialista. (Pausa.) Doncs, es fa una sola votació.

Vots a favor de les objeccions del Grup Socialista, es volen posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

Les objeccions han estat rebutjades per 27 vots a favor, 61 vots en contra i 10 abstencions.

A continuació se sotmet a votació el text del Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El Procediment Relatiu al Control del Decret Legislatiu 1/1990 ha estat aprovat per 61 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions.

Ara hi cap explicació de vot. *(Pausa.)* Per l'Agrupació Parlamentària del CDS, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, aquest debat d'avui en certa manera és una continuació del debat que vàrem celebrar en aquesta mateixa Cambra el 28 de juny de l'any passat. Aquella vegada, la nostra posició la vàrem fixar, i també d'altres, dient que dotze anys d'autonomia han representat en matèria urbanística la possibilitat de dotar-nos d'una legislació moderna i avançada, encara que hem discrepat a vegades de com s'ha anat aplicant a Catalunya.

Inicialment, tant la Llei sobre l'Aportació de la Legalitat Urbanística, de novembre del 81, com la Llei de Mesures d'Adequació de l'Ordenament Urbanístic de Catalunya, del gener del 84, van constituir un primer conjunt de mesures que van servir per establir les bases jurídiques per tal d'afrontar la recuperació urbanística de Catalunya. En el primer període de vigència d'ambdues lleis esmentades, i d'altres, com la Llei de Política Territorial, de novembre del 83, s'ha anat posant de manifest la progressiva necessitat d'agrupar dins un text únic tota la legislació urbanística vigent a Catalunya. Precisament per aquest motiu la nostra Agrupació Parlamentària va donar suport a l'autorització que fa un any i mig va demanar el Govern per tal de procedir a la refosa dels textos legals: la qüestió ara és veure si el Govern ha fet l'ús adequat de la delegació que li va encomanar aquest Parlament, i hem de dir que, sota el nostre punt de vista, se n'ha fet l'ús adequat.

Efectivament, el Decret Legislatiu 1/1990, de 12 de juliol, pel qual s'aprova la refosa, té l'abast, en termes generals, a què es refereix l'article 2 de la Llei 12/1990, de 5 de juliol. Des d'aquesta consideració hem votat en contra de les objeccions que plantejava el Grup Socialista, i també hem votat favorablement el punt 1 del Dictamen de la Comissió de Política Territorial i Obres Públiques.

Pel que fa al punt 2 d'aquest Dictamen, entenem que, tal com diu l'article 46 del text del Decret Legislatiu, els plans municipals han de ser formulats pels ajuntaments, els quals podran encomanar la seva formulació a la respectiva Comissió d'Urbanisme, si així ho volen, o a altres ens locals. En definitiva, l'article esmentat consagra el principi d'autonomia local sobre la matèria. I, evidentment, la disposició d'un pla conjunt que pugui afectar diversos municipis per part de la Comissió d'Urbanisme o pel Consell de Política Territorial i Obres Públiques només és procedent en defecte d'acord de les poblacions arbitrades. Certament, senyores diputades, senyors diputats, la re-

dacció d'aquest article 47 del Decret Legislatiu podia haver estat més afortunada, fins i tot més concreta; la precisió, però, que fa el punt 2 del Dictamen, l'entendem com a suficient, i per això hi hem donat el nostre vot favorable.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre.

No hi ha cap més grup que vulgui fer explicació de vot? *(Pausa.)* Per consegüent, passem al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei sobre la Creació de la Reserva Nacional de Caça de Boumort (Comarques del Pallars Jussà i del Pallars Sobirà) i de les esmenes reservades per defensar en el Ple.

La Comissió de Política Territorial ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Algun membre del Consell Executiu pot presentar la iniciativa de la Llei? *(Pausa.)* Té la paraula l'honorable Conseller d'Agricultura, senyor Vallvé.

Projecte de Llei sobre la Creació de la Reserva Nacional de Caça de Boumort (Comarques del Pallars Jussà i del Pallars Sobirà)

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Joan Vallvé): Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, els articles 9.10 i 9.17 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya atorguen a la Generalitat la competència en matèria d'espais naturals, i també en matèria de caça.

Pel Decret 1950/80, de 31 de juliol, sobre Traspassos de Serveis de l'Estat a la Generalitat de Catalunya en Matèria de Conservació de la Natura, la Generalitat va assumir les funcions que exercia l'ICONA, l'Institut per a la Conservació de la Naturalesa, entre les quals es trobaven el foment i l'aprofitament ordenat de la fauna cinegètica. Amb posterioritat, el Govern de la Generalitat ha proposat a aquest Parlament, i aquest Parlament ha aprovat, les Lleis 3/84, de 4 de març, de Protecció dels Animals, i també la Llei 12/85, de 13 de juny, d'Espais Naturals.

La figura de reserva nacional de caça constitueix el marc de gestió de recursos cinegètics més adequat per conservar la fauna salvatge, realitzar-ne els aprofitaments i proporcionar uns beneficis econòmics i socials a les comunitats rurals existents a la zona. Protegir la fauna salvatge implica tant la gestió adequada de les espècies cinegètiques com la conservació de les espècies protegides. Vull recordar que a Catalunya hi ha declarades, en aquests moments, unes tres-centes cinquanta espècies protegides.

La zona que es proposa que es declari com a reserva nacional de caça comprèn un territori d'unes 10.000 hectàrees compreses als termes municipals de Baix Pallars, a la comarca del Pallars Sobirà, i als termes municipals de Pallars Jussà i Abella de la Conca, a la comarca del Pallars Jussà. Avui, els aproximadament cent quilòmetres que comprèn el territori de la reserva estan despoblats durant una gran part de l'any. No fa més de trenta anys que els nuclis d'Herba-savina i Carreu i els masos de Ca n'Ortò i Pla del Tro, al Pallars Jussà, eren habitats. També ho eren, fa una mica més d'anys, els de Solduga i Espluga de Cuberes, a la comarca del Pallars Sobirà. De tota manera, si mirem el censos dels termes municipals que comprenen la reserva

i la seva extensió, ens demostren que ens trobem en un dels territoris de més baixa densitat de Catalunya.

La serra del Boumort i les seves veïnes de Carreu i Cuberes constitueixen una zona del Pre-pirineu amb una alçada màxima que depassa lleugerament els 2.000 metres. La seva vegetació és molt variada en funció de l'alçada i també de l'orientació de les vessants on es troben. Les obagues estan poblades per boscos sub-alpins com els existents al Pirineu, i les solanes són boscos mediterranis i de garrigues.

El conjunt que comprèn la zona que es pretén declarar reserva té una forma irregular i la seva altitud va des dels 500 metres sobre el nivell del mar de l'embassament de Sant Antoni, fins als 2.070 del cim anomenat Cap de Boumort. Com a pas previ al Projecte de Llei, que avui presentem, aquesta mateixa zona fou declarada l'any 1984 zona de caça controlada, amb la finalitat de preservar una àrea de gran valor faunístic i d'especials característiques naturals. A la zona, s'hi troben espècies pirinenques i mediterrànies atesos els diferents tipus d'hàbitat existents. Avui s'hi pot constatar la presència de més de cent-vint espècies protegides. Entre les poblacions existents, cal remarcar uns seixanta isards producte d'una recolonització dels darrers cinc anys i uns quatre-cents cérvols, provinents d'una repoblació de vint-i-cinc individus iniciada l'any 1981. Uns cent-cinquanta exemplars de voltors viuen a la zona, dels quals hi ha unes quaranta parelles reproductores. A més, habiten aquesta àrea l'ocell anomenat trencalòs, conegut al Pallars com l'àliga roja, i esdevé un indret bàsic per a la conservació de l'espècie a nivell d'Estat. A la zona es troben també uns seixanta galls fers, que constitueixen una de les poblacions meridionals més interessants de Catalunya.

La figura de reserva nacional de caça que es proposa permetrà que els beneficis obtinguts per a l'aprofitament cinegètic reverteixin directament a les poblacions locals. L'espècie més important que s'aprofitarà és el cérvol; és l'únic indret de Catalunya on actualment es caça. Fa pocs dies, precisament, se n'ha autoritzat la primera caçera, d'acord amb la figura legal existent fins ara de zona de caça controlada.

L'expansió d'aquesta espècie i la qualitat dels trofeus existents farà que esdevingui una zona d'alt interès cinegètic. L'expansió dels cérvols ha arribat a colonitzar algunes àrees de les comarques veïnes de l'Alt Urgell i del Solsonès. Això fa que sigui convenient iniciar l'aprofitament cinegètic, per tal de mantenir la població dintre d'uns paràmetres de densitat d'animals per cent hectàrees que siguin correctes d'acord amb l'espècie.

Hem dit que l'àrea de la zona del Boumort és un indret ric en espècies protegides. Aquestes, mitjançant la figura de reserva nacional de caça, gaudiran d'una vigilància i d'una protecció més grans. Les serres de Boumort, de Carreu i de Cuberes tenen també extenses zones d'interès natural. El fet que es declari reserves de caça no és incompatible amb el fet que pugui, també, declarar-se més endavant un espai natural protegit, d'acord amb el que preveu la Llei d'Espais Naturals. La Reserva Nacional de Caça del Cadí, per exemple, queda sobreposada en bona part amb el que és actualment el parc de Cadí-Moixeró.

Senyores i senyors diputats, com ja he tingut ocasió d'explicar diverses vegades en aquesta Cambra, les zones de muntanya de Catalunya vivien en altre temps de manera pràcticament exclusiva de l'agricultura i de la ramaderia. Avui, aquella situació ha canviat i, com ha afirmat recentment el mateix Comissari

d'Agricultura de la Comunitat Europea, el senyor Max Sherry, s'ha de reconèixer a l'agricultor la doble funció de productor agrari i de conservador i guardià del medi natural. La responsabilitat de l'activitat agrària amb la de protecció de l'entorn és una de les formes que poden fer possible el manteniment d'un cert equilibri territorial i la presència dels homes a la muntanya. La reserva nacional de caça permetrà fer possible, una vegada més, que homes de la muntanya puguin viure a la muntanya i de la muntanya, com ha estat sempre el nostre principi.

Per tot això, em plau avui saludar aquí, en la presentació d'aquesta Llei, representants dels consells comarcals del Pallars Sobirà i del Pallars Jussà, com també els alcaldes de Baix Pallars, de Pallars Jussà i Abella de la Conca. La creació de la Reserva Nacional de Caça del Boumort serà un element positiu en aquesta voluntat de contribuir a l'equilibri territorial del país, mitjançant la generació d'unes formes d'activitat econòmica en aquells indrets.

Per tot això, senyores i senyors diputats, demano a aquesta Cambra el vot favorable per al Projecte de Llei que presentem.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller.

Hi ha algun diputat de la Comissió encarregat...? Doncs, passem al debat del Projecte de Llei. Hi ha reserves tres esmenes a la totalitat, de retorn del Projecte.

La primera esmena de totalitat és presentada pel Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Rafael Madueño. Té deu minuts.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, ens trobem avui amb una proposta de la Conselleria encarregada de la protecció dels animals i de la conservació dels espais naturals, que ve després de l'altra presentació, una mica conflictiva en aquesta Cambra, que va ser l'intent de retallar el Parc Nacional d'Aigüestortes. I la primera proposta que se'ns fa després d'aquella és aquesta creació d'una reserva nacional de caça del Boumort.

La primera pregunta que ens hem de fer és si aquesta és la solució adequada per a la protecció i la gestió d'un espai que el mateix Conseller, en la presentació i, a més a més, en el preàmbul de la mateixa Llei, catalogava «d'excepcional importància ecològica, d'una riquesa i diversitat faunística úniques i un enclavament excepcional» —com dic, ho diu el preàmbul de la Llei—, i que el mateix Conseller feia una dissertació sobre la quantitat d'espècies protegides, que hi ha —121 espècies— i espècies algunes d'elles en perill d'extinció i algunes de gran importància; importància d'un indret d'excepcional valor ecològic. I l'única solució que ha trobat la Conselleria per protegir-la és declarar-la reserva nacional de caça. I per fer-ho recorre a unes lleis pre-democràtiques de l'any 1970, la Llei de Caça, i la Llei de Reserves Nacionals, del 1966.

I la primera pregunta que ens hauríem de fer és: per què no s'utilitzen les lleis que va aprovar aquest Parlament, que permetrien perfectament fer una protecció i una gestió adequades d'aquest indret com és la Llei d'Espais Naturals del 85 o la Llei de Protecció dels Animals, del 88 o, fins i tot, la mateixa llei bàsica de l'Estat, del 89?

Simplement, això no es fa perquè la Conselleria, responsable de la protecció i conservació del medi natural, no hi creu, no

creu en la protecció i conservació dels espais naturals que sigui compatible amb l'explotació racional dels recursos naturals. I per això proposa la creació d'una reserva nacional en una zona d'excepteional importància ecològica basada en la Llei de Caça del 70, en comptes de proposar la creació d'un parc natural, com sembla que s'intueix en la seva intervenció, de la zona del Boumort, que permetria perfectament fer compatible la protecció de la fauna amb l'explotació racional dels recursos naturals de la zona.

Per això, perquè no hi creu, aquesta Conselleria i el responsable de la Conselleria, en la necessitat de conservar els espais de major valor ecològic, manté el nivell de protecció sota mínims, i situa el nostre país en el nivell més baix de protecció de territori. El 2,7 del territori està protegit per normes de la Generalitat i per això no s'aprova, senyor Conseller, el famós Pla d'Espais d'Interès Natural, que hauria de protegir el 20% del territori. Per això té aturats, des de l'any 1983, l'aprovació de parcs naturals que aquest Parlament ha instat que es creïn com és del de cap de Creus, el Montsant, el massís dels Ports, etcètera. I per això vostè dedica una quantitat irrisòria per a la protecció de les zones protegides, que no s'eleva a més de 200 milions de pessetes; per a un parc molt proper a aquí, com és el Collserola, hi destina 800 milions de pessetes; o zones d'altres autonomies hi destinen més de 2.000 milions de pessetes. Vostè hi dedica quantitats irrisòries perquè no creu en la protecció dels espais, perquè aquestes quantitats redundarien realment en benefici dels ajuntaments i de la població de les zones més abandonades de Catalunya i no simplement declarar en el paper, en el paper, espais protegits o reserves nacional de caça; formes concretes d'impulsar l'economia d'unes zones que estan totalment abandonades no només pels espais naturals, sinó per la política que practica el seu Govern.

I existeix una mostra claríssima en el Pallars, molt concretament en el Pallars. Allà mateix, al costat del Boumort, hi ha una altra serra, que es diu del Montsec, que aquest Parlament va aprovar per unanimitat —per unanimitat, amb els vots del seu Grup— que s'instava el govern que en el major breu espai de temps possible es declarés espai protegit, parc natural, i que, a més a més, es dotés d'un programa socio-econòmic de desenvolupament de la zona. Tres anys han passat i aquí no existeixen indicis ni de creació del parc natural, que va aprovar aquest Parlament, ni de programes de desenvolupament econòmic de la zona.

Ara bé, ara ens proposa la creació d'una reserva nacional de caça al costat, al Boumort, i en un període rapidíssim, de tres mesos, aproven vostès, o volen aprovar avui, aquesta reserva nacional de caça. Vostès, que van tan lents a l'hora de crear aquests parcs, de dotar aquests recursos econòmics per a les zones, van molt de pressa, i tan de pressa van que, fins i tot, s'han oblidat de consultar els afectats.

Recentment, en una reunió que vaig tenir a la zona, el dia 3 d'octubre, vaig poder comprovar el nivell de desinformació que fins i tot existia entre els ajuntaments de la zona; no només dels ajuntaments, sinó fins i tot de les pròpies organitzacions socials i de les organitzacions de defensa de la natura.

Però el més greu és que, fins i tot, els mateixos representants, que eren allà —hi eren pràcticament els tres ajuntaments afectats, més altres ajuntaments de la zona— manifestaven l'escepticisme amb la proposta de la Conselleria, que ells pensaven que això,

realment..., es preguntaven si això significaria un canvi realment beneficiós per a la comarca, el fet de canviar la denominació de «zona de caça controlada» pel de «reserva nacional de caça». Amb el que sí estaven tots d'acord és que el que canviaria segur seria el rètol de l'entrada de la zona de caça controlada, que en comptes de posar «zona de caça controlada» posaria «reserva nacional de caça». Ara bé, si això significaria un canvi positiu per a una zona totalment, molt àmpliament despoblada i amb poques possibilitats econòmiques, és el que ja no tenien clar els representants dels ajuntaments.

Nosaltres pensem que es perd una gran oportunitat de realitzar una proposta positiva que comptaria, a més a més, amb un ampli suport tant del món local com del món social, i que permetria, per una part, la protecció d'uns valors ecològics reconeguts per tothom, amb una explotació racional dels recursos, no només dels recursos cinegètics —com proposen vostès—, sinó de tots els recursos valuósíssims que hi ha a la zona.

I això no s'aconsegueix només proposant uns pretesos beneficis econòmics d'una caça minoritària, sinó amb propostes que permetin aprofitar realment tots els recursos no només cinegètics, sinó a tots els nivells, amb la presència fonamentalment —com vostè ha citat aquí— de possibles beneficis de la presència dels ciutadans en aquelles zones que no només han de deixar les prohibicions, sinó que han d'aportar també tots els recursos econòmics que puguin ser beneficiosos per a la zona.

I per això, nosaltres, en aquesta línia positiva, proposem amb una moció posterior, que es discutirà en aquest Ple, fer la creació d'un parc natural a la zona del Boumort, dotat d'un programa d'«ecodesenvolupament» de la zona, amb més de 100 milions de pessetes, perquè no es poden crear espais protegits i després deixar-los abandonats com realment es fa moltes vegades per part del Govern.

I això, evidentment, i això és evident que seria compatible, durant el temps que es tardés a declarar aquest parc natural, amb l'actual zona de caça controlada que, com vostès saben o ja els informo, és una zona de caça controlada creada el 1984 i que té una durada de deu anys i que pot ser prorrogable. Per tant, la possible variació econòmica per als ajuntaments de la zona seria inapreciable, com el mateix senyor Conseller ha dit, perquè, precisament, ja s'està fent aquest tipus de caça i va coincidir..., precisament, el dia que visitava la zona vaig poder comprovar que, evidentment, ja s'efectua la caça, perquè va ser el primer dia que van caçar el primer cérvol i que, segons sembla, ja està, fins i tot, catalogat el benefici econòmic que podria donar aquesta. Per tant, la diferència quant a recursos econòmics per a la zona és evident que seria pràcticament la mateixa.

I diem, creiem nosaltres, opinava d'aquesta manera també un alcalde de la zona, que s'haurà perdut una gran oportunitat per donar vida a una comarca com el Pallars Jussà i que creiem que amb aquest canvi de denominació, únicament i exclusivament, de zona de caça controlada a reserva nacional de caça, evidentment no s'aconseguirà aquesta millora. I per què? Perquè, entre altres coses, en la mateixa memòria del projecte es diu clarament quina millora significarà per als ajuntaments de la zona, per pagar-la, en indemnitzacions de les destrosses que pugui causar la fauna o, fins i tot, les altres espècies protegides, i diu que es donarà als ajuntaments 200.000 pessetes, per a tots els ajuntaments. Ja em dirà vostè, amb aquesta xifra que es pot repartir per tota la zona, si és una quantitat engrescadora perquè

els ajuntaments puguin donar suport a aquest canvi de denominació de la zona de reserva.

En conclusió, nosaltres creiem que fa falta un model diferent per a l'aprofitament dels recursos naturals que faci compatible la protecció i la conservació de zones de gran valor ecològic com el Boumort amb l'aprofitament racional dels recursos. Per tant, per a nosaltres, la creació d'un parc natural a la zona del Boumort, dotat amb un programa econòmic d'ecodesenvolupament, que nosaltres xifrem en un mínim de 100 milions de pessetes, però... —evidentment que això és discutible—, però que seria i significaria un gran ajut, un gran suport per a una de les zones més abandonades de Catalunya. I a més a més, nosaltres creiem —i així ho constatarem l'altre dia— que comptaria amb aquest suport del món local i del món social, fins i tot, i comprensiblement, a la zona aquesta de caça controlada i de la possible reserva nacional de caça; vostès no volen donar entrada a alguns ajuntaments que fins i tot han demanat entrar-hi; amb més causa entrarien a formar part del parc natural.

Per tant, la proposta de reserva nacional de caça és per a nosaltres totalment insuficient i desmotivadora i, per tant, la creació d'un parc natural del Boumort podria significar un canvi positiu per a aquesta zona. La proposta del PSC no és una solució en negatiu, sinó una proposta positiva perquè considerem insuficient el canvi formal de reserva..., perdó, de zona de caça controlada pel de reserva nacional de caça; un canvi de nom que no fa la cosa. I per això proposem que aquesta esmena a la totalitat, complementada amb la proposta de resolució que presentarem posteriorment amb la creació del parc natural del Boumort i la dotació d'un programa d'ecodesenvolupament, creiem nosaltres que sí que és una via positiva, i no aquest simple canvi de nom que no millora la situació ni de la zona, ni, evidentment, contribueix a fer una protecció dels espais i a fer un aprofitament racional dels recursos naturals.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. La Presidència presumeix que es farà el torn en contra de totes les esmenes a la totalitat.

Doncs, passem a la segona esmena a la totalitat, presentada per l'Agrupació Parlamentària del CDS. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, el Consell Executiu, en presentar el Projecte de Llei per a la Creació de la Reserva Nacional de Caça del Boumort, a les comarques del Pallars Jussà i Pallars Sobirà, destaca en la seva exposició de motius l'excel·lent importància ecològica de la zona, que manté una riquesa i diversitat faunístiques úniques, on la presència de determinades espècies de fauna la converteix en un enclavament excepcional.

Efectivament, la gran riquesa faunística està determinada per la varietat de comunitats que s'hi troben, que fa que es puguin trobar des d'espècies típicament mediterrànies fins a d'altres de tipus centroeuropeu o, fins i tot, eurosiberià. S'han observat a la zona un total de 177 espècies de vertebrats: amfibis, rèptils, aus i mamífers. D'aquestes quatre classes, les aus i els mamífers són les que tenen més importància no solament pel gran nombre d'espècies existents —134 d'aus i 30 de mamífers—, sinó també per les característiques peculiars d'algunes d'elles. S'ha de tenir en compte que, de totes les espècies que s'hi troben, 121 gaudeixen de la condició de protegides.

La primera raó per la qual ens oposem al Projecte de Llei és la seva instrumentació. El Consell Executiu manifesta que la figura de la reserva nacional de caça respon a les finalitats que es pretenen assolir amb la seva aprovació i que, segons el Govern, excedeixen de les finalitats estrictament de defensa contemplades a la Llei de Protecció dels Animals. En definitiva, doncs, el Consell Executiu, davant el possible enfrontament de criteris entre la Llei de Caça i la Llei de Protecció dels Animals, s'ha decantat per la primera d'elles. No hi estem d'acord. Si és el mateix Govern qui destaca, com hem dit abans, l'excel·lent importància —entre d'altres— cinegètica de la zona, no ho haurà de fer des de la nostra consideració només des de la vessant cinegètica, sinó que també hauria d'afrontar-la des de la vessant conservacionista, vessant que ha quedat al calaix dels oblit dels redactors de la Llei.

La segona raó és de pura oportunitat política. En el mateix informe jurídic que s'acompanya a la documentació que se'ns ha lliurat als diputats amb el Projecte de Llei diu —i n'ha fet una referència l'honorable Conseller— que la zona està inclosa, està afectada pel Pla d'Espais d'Interès Natural, encara pendent d'aprovació —aprovació, per cert, que hem reclamat nosaltres i altres grups insistentment en aquesta Cambra—, Llei que ha d'establir les determinacions necessàries per a la protecció bàsica dels espais naturals, la conservació dels quals es considera necessària d'assegurar d'acord amb els valors científics, ecològics, paisatgístics, culturals, socials, didàctics i recreatius. Sembla totalment lògic, si, com ens diuen, el PEIN està a punt d'entrar a la Cambra, posposar l'aprovació d'aquesta Llei a l'aprovació del PEIN.

La tercera raó és d'ordre competencial. Els que sempre hem defensat i proposat l'existència d'una conselleria de medi ambient dotada de totes les competències de l'Administració de la Generalitat sobre la matèria hem de veure amb profunda preocupació aquesta mena de resistència formal, i pel que veig exitosa fins ara, de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per retenir competències que només ha de tenir a Catalunya l'esmentada Conselleria de Medi Ambient.

El Govern, d'altra banda, justifica la necessitat del Projecte de Llei en aspectes econòmics i socials que es podran derivar a les comunitats rurals de la zona. Reduir l'esmentada consideració al pobre i desfasat estudi econòmic que s'acompanya al projecte...; estudi econòmic que, per cert, està tan desfasat que està a punt d'acabar: és a dir, preveu ingressos i despeses per a l'any 89 —que jo crec que no s'han fet a la zona: ni s'han produït els ingressos, ni s'han produït les despeses—, per a l'any 90, per a l'any 91, per a l'any 92 i per a l'any 93. I de tanta importància econòmica que —òbviament, només em referiré als que estan pendents d'executar— hi ha despeses de l'ordre de 6 milions de pessetes i hi ha ingressos totals de 8 milions de pessetes. Doncs, aquesta raó seria la quarta per la qual justifiquem la demanda de retorn al Govern d'aquest Projecte de Llei.

Finalment, l'absència en el projecte de Llei de qualsevol referència a la restricció d'accés a les persones i fonamentalment als vehicles que eviti l'increment dels desequilibris ecològics seria una raó més, la cinquena i última, que justifica la nostra defensa de l'esmena a la totalitat al Projecte de Llei que ens ha presentat el Consell Executiu.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. La tercera esmena a la totalitat és presentada pel Grup d'Iniciativa. Té la paraula, per defensar-la, l'illustre Diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, no voldria repetir alguns dels arguments que ja s'han donat de sol·licitar la retirada del Projecte de Llei de Creació de la Reserva Nacional de Caça del Boumort; en tot cas, el que sí que voldria és recalcar que sorprenent i preocupant que resulta l'interès que en aquests moments té el Govern de la Generalitat per prioritzar la creació d'una reserva nacional a partir de rescatar una figura especificada en una llei estatal, la Llei de Caça, i que per a més inri és de l'any 70, és a dir, de l'època predemocràtica.

Ens uns moments en què estem esperant —i també s'ha dit aquí— que vegi la llum el PEIN, el Pla d'Espais d'Interès Natural, que fa tres anys que està encallat per aquests despatxos del Govern; quan es planteja des de diverses instàncies, tant polítiques com socials, el traspàs de la Direcció General del Medi Natural al Departament de Medi Ambient per unificar competències i per garantir la coordinació d'esforços; quan a la mateixa Llei d'Espais Naturals es plantegen diverses figures de protecció i es diu que els espais protegits tindran determinats..., o podran estar qualificats de diverses maneres, i en aquesta Llei, que sí que és aprovada pel Parlament i amb un ampli consens, no es contempla la figura de les reserves de caça, avui se'ns despenja el Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i ens diu que per garantir aquesta protecció d'un lloc d'excepcional valor ecològic i d'importància única per a moltes espècies —i s'ha tornat a dir, també, més de 120 espècies protegides, moltes d'elles amenaçades en la seva subsistència d'escàs nombre d'exemplars; espècies, lògicament algunes, d'interès cinegètic, però la majoria d'elles no—, resulta que se'ns diu que la figura més adequada per protegir aquestes espècies amenaçades i d'important valor ecològic és la reserva nacional de caça. I se'ns despenja també amb una afirmació que diu: «La reserva nacional permetrà que homes de la muntanya puguin viure a la muntanya i de la muntanya».

Jo em permetria dir que això és una afirmació gratuïta i que no es basa, en absolut, en un coneixement de la realitat del funcionament de les reserves nacionals de caça. Tinc exemples pròxims i que conec molt bé, que les reserves nacionals de caça ni són exemples de funcionament democràtic, ni són exemples d'administració coherent, ni són exemples, lògicament, d'utilització de recursos per gent de la muntanya o per gent de la reserva i amb finalitats de beneficiar aquesta gent.

En tot cas, han estat llocs en què el que s'ha fet ha estat beneficiar determinades persones mitjançant alguns privilegis i molt d'obscurantisme, però que els habitants de la zona s'hi han mostrat radicalment en contra o, com a poc, indiferents; però mai s'han fet les reserves nacionals pensant que qui en sortirà beneficiat són la gent de la zona afectada. Per tant, quan es planteja aquesta Llei ens preguntem quines pressions existeixen. Estant pendent l'aprovació del Pla d'Espais d'Interès Natural i estant pendent aquest traspàs de Medi Natural al Departament de Medi Ambient, per què es fa com una prioritat del final d'aquesta legislatura? Són promeses electorals de la campanya municipal passada? Són operacions que pretenen donar satisfacció a determinats interessos concrets? O són operacions de

reforçament del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca donant un contingut competencial major a la Direcció General del Medi Natural i que el que faci sigui dificultar la futura adscripció d'aquesta Direcció General al Departament de Medi Ambient?

També ens preocupa un fet que no s'ha esmentat gens i és quina és la voluntat real —ni ho diu l'Informe, ni ho ha dit el Conseller— de la població afectada per la creació d'aquesta figura o de la població pretesament beneficiària, perquè el que tenim molt clar des d'Iniciativa és que les propostes de protecció de determinades zones —no en reserves de caça, que no és la nostra figura preferida— han d'estar sempre en concordança amb la voluntat de la gent. I aquí no es diu ni quin ha estat el paper dels habitants afectats, ni quina és la seva voluntat.

Per totes aquestes raons creiem que no és, avui, ni el moment, ni la reserva nacional és la figura apropiada de protecció de la zona de les serres del Boumort.

No obstant, fins i tot tenim algunes objeccions, també, al contingut de la Llei. L'articulat, en si, a part de la declaració inicial d'intencions, no garanteix en absolut mesures efectives de protecció de la fauna. Sembla clar que l'objectiu de la reserva és caçar, no protegir les espècies; caçar o matar —i hi ha una diferència, que, si convé, algun dia ja en parlarem, perquè els caçadors i els matadors es diferencien en bastants de coses.

Però és que a l'Informe justificatiu, a part de parlar dels valors ecològics excepcionals i tot el que hem dit, també es planteja que l'aïllament de determinades zones és el que permet l'abundància d'algunes espècies, i entre elles anomena que a la serra de Carreu hi ha una zona de cant del gall fer, zona que és possible que existeixi perquè no hi ha freqüentació humana. I sense dir quines mesures farem per prevenir la freqüentació d'allà, el que sí que es parla dins de l'Informe és dels avantatges del potencial turístic que té la zona, que permetrà realitzar travessies i excursions de vehicles 4x4 i que permetrà la instal·lació de determinades àrees de *picnic* per facilitar tota aquesta allau turística i d'interès cinegètic.

Finalment, també en l'estudi econòmic que l'acompanya es plantegen figures com la creació de quatre guardes-guia —no sabem si la funció dels guardes és guardar o és guiar els turistes—, quan des de diverses instàncies es planteja que si el que es vol fer és protecció de la zona, donada la quantitat d'accésos i l'espai, el mínim de guardes hauria de ser de sis. I tampoc a l'estudi econòmic no es preveu cap partida concreta per a conservació, no sols de les espècies que estaran més amenaçades per aquest increment de freqüentació, sinó d'espais que en aquests moments ja estan contemplats i ja funcionen, com podria ser la conservació del canyet o alimentador de diverses aus rapinyaires.

Per tots aquests motius, creiem que el que procediria és retirar aquest Projecte de Reserva Nacional de Caça i estudiar, dins del context del futur —i esperem que prompte noutat— Pla d'Espais d'Interès Naturals, quina és la figura més adient de protecció en aquella zona, que faci compatible aquest interès cinegètic, urgent, per part del Govern de la Generalitat, amb la necessària protecció de les espècies i dels ecosistemes de la zona.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno.

Ara, per a un torn en contra de les tres esmenes, té la paraula l'illustre Diputat senyor Sesmió.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies. Molt honorable President, senyores i senyors diputats, he escoltat amb molta atenció la intervenció dels grups en presentació d'aquesta esmena a la totalitat de retorn del Projecte de Llei de Creació de la Reserva Nacional de Caça del Boumort.

Jo també els demanaré un xic d'atenció, perquè tinc la impressió —i, si m'equivoco, millor— que estem parlant d'una zona poc coneguda, no únicament pels ciutadans de Catalunya, sinó que m'atreiria a dir que per la majoria dels diputats d'aquesta sala. Ha estat una de les zones en les quals quan hi vam començar a treballar, en aquest Projecte, ens vam trobar, fins i tot, amb dificultat per trobar plànols de les entitats excursionistes, perquè realment, tal com ha dit el Conseller, és una de les zones més despoblades, potser la més despoblada de Catalunya. Per tant, jo els demano un xic d'atenció i un esforç per situar-se en un polígon els vèrtexs del qual podrien ser els següents: Isona, Figuerola d'Orcau, Tremp, Salàs, la Pobla de Segur, Gerri, Sort, Adràll, Organyà, Coll de Nargó i, per Bóixols, tornar a Isona. És una zona que, si fem exclusió dels nuclis que formen aquest vèrtex, ha vist reduïda la seva població entre un 75 i un 80% des de l'any 50. Té prop de 80.000 hectàrees i, de les 80.000, aquesta Llei pretén declarar-ne com a reserva nacional de caça 10.000.

Algunes de les raons que s'han adduït per refusar aquest Projecte de Llei és sobre les presses..., diu: «Ara ens ho fan en tres mesos». Jo he sentit atentament el Conseller, i a més conec la zona: no són tres mesos, són deu anys! Són deu anys. Fa deu anys, quan el cérvol havia desaparegut de les contrades catalanes, es van —si se'm permet l'expressió— importar cinc mascles i vint femelles de cérvol, que al cap de vint anys n'han produït més de quatre-cents. Per tant, fa deu anys que s'hi treballa. I ha arribat un moment que la Conselleria, i els habitants de la zona, i els ajuntaments de la zona, han vist la necessitat de protegir-se, també, de l'expansió que han tingut aquests cérvols. Perquè hi han alguns pagesos que han vist com se'ls menjava els ametllers, per exemple. El Conseller ha parlat que l'ideal per a la població de cérvols és de quatre per cada cent hectàrees; si parlem de 10.000 hectàrees, es comprendrà que quatre-cents és el nombre ideal. Per això, per la falta de depredadors naturals —suposo que ningú culparà la Conselleria que hagi desaparegut el llop, que era qui, diguem-ne, depredava les cries dels cérvols i dels porcs senglars—, doncs, és l'home, és l'Administració, som nosaltres els qui, mitjançant l'explotació d'un esport ben legítim, com és el cinegètic, podem regular, precisament, la zona. Es pot regular la zona.

Es parla que si fóra millor parc natural, reserva nacional. El Conseller ja ha dit que està en estudi d'avançar cap a la creació d'un parc natural. Però és que la zona no pot esperar més, la zona necessita aquestes figures d'actuació de l'Administració, perquè realment el que queda es vagi desenvolupant.

Es parla de consulta als afectats. Jo, senyor Madueño, no hi he anat només el 3 d'octubre, a la zona, ni em dedico, diguem-ne, a reunir els alcaldes i després fer rodes de premsa; jo he anat personalment, un per un —no he arribat a tots, també ho confesso, però a la gran majoria—, i com que això costa més d'un dia, i més de dos, i més d'una setmana..., clar, no puc fer rodes de premsa, cada setmana, sobre el resultat de les meves converses amb els alcaldes. Que consti que, per exemple, també he parlat amb el senyor Orrit, Alcalde de Tremp, amb el senyor

Narcís Balaguer —parlo..., per parlar d'alcaldes socialistes—, i jo em guardaré molt bé de dir, aquí, en aquest hemicicle, posar en paraula d'ells el que diuen. Perquè, clar, jo parlaria molt diferent de l'opinió dels alcaldes que avui ens honoren amb la seva presència del que ha dit vostè. I, per respecte a les seves persones, si vol després li explicaré el que m'han dit el senyor Orrit i el senyor Narcís Balaguer, i, realment, difereix bastant del que ha dit vostè. Per tant, a la zona s'hi ha anat, el Departament ja havia treballat amb aquestes consultes i jo, personalment, com a ponent de Convergència i Unió, repeteixo, he parlat personalment amb cadascun dels afectats, no en grup ni tampoc en rodes de premsa.

Clar, el Grup Socialista ens dona la sensació que vol emmirallar els habitants de la zona parlant d'un parc natural amb inversions de 100 milions de pessetes... Però escolti'm, però si amb 100 milions no en tenim prou!

La Generalitat ja hi està actuant. O és que vostès no ho coneixen? Per exemple, en un dels ajuntaments afectats, el de Pallars Jussà, a Aramunt: vostès coneixen el programa Aramunt, del Departament de Treball, que, conjuntament amb la Direcció General de la Joventut, aquest estiu, ja s'hi ha fet un camp d'estiu? I aquest any, sol, ja és previst d'invertir-hi més dels 100 milions que vostès reclamen. O del Departament de Turisme, que promou aspectes de turisme rural, que promou la gastronomia pròpia de la zona: si aquest diumenge passat vostè hagués anat amb mi a Sant Martí de Canals, hauria vist com el Departament ha promocionat el segon concurs de girella —molts de vostès potser no sabran què és la girella: és un embotit típic de la zona, que s'està recuperant gràcies a l'acció del Departament, gràcies a l'acció del Govern de la Generalitat, perquè és una acció coordinada. I, per tant, en aquesta zona no és bo, ni és just, dir que només es treballa en la creació d'aquesta Reserva Nacional; s'està treballant en altres aspectes, com ara els ho he manifestat: el Departament de Treball, el Departament d'Agricultura, i ben aviat, també, s'incorporarà en el desenvolupament de la zona el Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Per tant, no cal emmirallar-se en els 100 milions: avui ja se n'estan invertint més.

També aquí s'ha adduït que un dels vicis que pot tenir aquesta Llei és que es basa en una llei predemocràtica. Deia: «Hi ha el Congrés dels Diputats per, si es creu que no és bona, variar-la, no?», però és un argument que jo crec que no es pot utilitzar. No sé..., la Llei de Creació de la Corporació Metropolitana també era predemocràtica, i alguns s'hi han agafat ben bé. Si és legítima, si es troba bé, per què cal modificar-la? Això, en tot cas, s'hauria de preguntar als diputats del Congrés dels Diputats, o al Govern de l'Estat, si cal o no reformar-la.

El senyor Gimeno ha fet diversos judicis d'intencions, que jo m'estalviaré de comentar, però també ha parlat —no sé el perquè, perquè no sé si vostè hi ha estat— de la voluntat dels habitants de la zona: n'hi ha una representació, d'habitants de la zona, i, si vol, amb molt de gust després ens anirem a prendre un cafè i parlarem amb els veïns dels pobles, amb alguns dels veïns dels pobles afectats, i li explicaran si estan o no estan d'acord amb aquest Projecte de Llei. Per tant, jo crec que no convé sortir aquí a parlar de la voluntat dels veïns de la zona, quan em dona la sensació —li ho dic amb tota sinceritat— que vostè no ha parlat amb cap dels veïns de la zona. I li brindo l'oportunitat que, en acabar l'aprovació d'aquesta Llei, doncs, parli amb ells, perquè han vingut aquí, una representació.

Una altra objecció, també, és dir: «Home, si això ho ha de gestionar Agricultura..., o ho ha de gestionar Medi Ambient, perquè això és molt important per a l'ecologia». Bé, aquesta és una discussió, hi han diversos models, el que proposa el nostre Govern és ben legítim, és ben legítim, però també hem d'anar amb una certa sensibilitat, sobretot en el que fa referència al medi ambient, a l'ecologia, perquè tenim la sensació que en aquest país correm el perill de caure en dos models ecologistes: l'«urbanita» i el rural. I precisament, a part del senyor Latorre, les dues persones, els dos diputats que han presentat aquesta esmena de retorn, pertanyen a grups que, per exemple, estan a l'Ajuntament de Barcelona, tenen la responsabilitat del govern de l'Ajuntament de Barcelona: jo no sé si algun dia crearan una regidoria de medi ambient —per tant, aquesta preocupació tan enorme, doncs, es podria veure reflectida en la creació d'una regidoria d'aquest tipus—, i si, per exemple, la construcció de la torre de Collserola, o dels edificis Mapfre, haurien de ser competència d'aquesta regidoria de medi ambient o bé de la que ho ha portat a terme. Perquè, és clar, aquí ningú no ho hem criticat —i no ho critiquem, que consti que no ho critiquem—, que per necessitats de la població de Barcelona i dels seus voltants, doncs, es construeixi la torre de Collserola, que crec que ningú dirà que és una mostra de respecte ecològic —en tot cas, és un atemptat al paisatge—, però ho hem de suportar. Per què? Perquè la naturalesa està al servei de l'home, està al servei de les persones, no les persones al servei de la naturalesa. I, per tant, ningú no ho hem criticat, no ho critiquem, però em sorprèn que hi hagi aquest interès enorme perquè tot el que sigui al món rural no es pugui tocar un arbre, perquè resulta que si és centenari..., que es vagi amb aquesta cura enorme per preservar la natura, a vegades afectant interessos legítims del món rural, i en canvi no es tingui en compte aquests escrúpols quan es tracta d'actuacions a la ciutat.

Per tant, jo sí que vull advertir que el nostre Grup serà molt amatent a intentar evitar que aquí a Catalunya hi hagi dos models, diguem-ne, de respecte a la natura: el que serveix als interessos dels urbans i el que serveix als interessos del món rural. Per tant, hem de buscar un cert equilibri i hem de cercar aquelles fórmules que facin..., que permetin allò que ha dit el Conseller: que la gent de la muntanya pugui viure a la muntanya i de la muntanya.

Per tant, per acabar, senyor President, senyores i senyors diputats, quan es parla que si aquest Projecte de Llei garanteix la preservació o no de les espècies, jo he de dir clarament que sí. No es pot fer..., no diré broma, però amb un cert sarcasme, de dir: «Home, anar matant, anar caçant, que és diferent, i a veure si preservar vol dir matar o caçar». Mirin, a la serra de Cazorla, que hi havien molts exemplars de *Capra hispanica* —com que no els sé exactament, no vull dir aquí una inexactitud—, crec que en queden quaranta parelles, perquè, en prohibir taxativament, de forma rotunda i absoluta la seva caça, han estat atacades per la sarna, van morint de forma natural, perquè no tenen depredadors, i molts científics —jo no en sóc— opinen que, si hi hagués hagut una acció de l'home per evitar l'excessiva proliferació d'aquestes cabres a la serra de Cazorla, avui, en comptes de quaranta parelles, n'hi haurien quatre-centes, per exemple, que deu ser, doncs, el nivell que pot suportar aquella zona. Per tant, evidentment, és una llei proteccionista de la fauna d'aquella zona.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà en contra d'aquestes esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmió.

Hi ha algun grup que vulgui fixar posició, dels que han intervingut? (Pausa.) Molt bé. Doncs, passem a la votació de les esmenes de retorn.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El retorn del Projecte de Llei ha estat rebutjat per 24 vots a favor, 55 en contra i 6 abstencions.

Es passa al debat de la part dispositiva. Hi ha reservades diverses esmenes a l'articulat pels grups d'Iniciativa i Socialista.

La primera esmena és presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. La primera és molt senzilla; no reincidiré perquè és un posicionament del nostre Grup, des de fa molt de temps, i és que creiem que totes les competències de Medi Natural han d'anar al Departament de Medi Ambient i creiem que, si això tira endavant, es digui reserva o com es digui, hauria de ser competència, la seva gestió, del Departament de Medi Ambient. El que plantejem és que cada vegada que a la Llei surt la denominació «Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca», sigui substituït per «Departament de Medi Ambient».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno; torn en contra. El senyor Sesmió té la paraula.

El Sr. SESMIÓ: Ja hem manifestat abans que no estàvem d'acord amb aquesta postura i, per tant, nosaltres seguirem defensant el text del Projecte.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmió. La segona esmena també és del Grup d'Iniciativa... a tots els articles, aquesta és la que d'això...

El Grup Socialista té una esmena a l'article, diverses esmenes a l'article..., una esmena a l'article 5. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Senyor President, és a l'article 1, eh?

El Sr. PRESIDENT: 1, esmena número 5.

El Sr. MADUEÑO: Número 2.

El Sr. PRESIDENT: De l'Informe, no del Dictamen. Li parlo jo del Dictamen.

El Sr. MADUEÑO: Número 2...

El Sr. PRESIDENT: Que equival al 2 de l'Informe.

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor President; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor President. Bé, aquí el que nosaltres plantejem, atès que l'argument que seria millor una figura diferent de la de reserva nacional de caça, que nosaltres creiem que seria molt millor la figura de parc natural.

Però, entrant en la part positiva, d'intentar modificar aquesta filosofia que tan abrindament defensa el senyor Sesmió després de... —Seis?, ai, perdó, no és Seis..., no arriba a tant. Bé, el senyor Sesmió —perdó, perdó, perdó— ha... I, per tant, jo el que penso és aquesta proposta nostra en positiu, jo li he de dir que després de parlar no una vegada sinó moltes més vegades...

—possiblement no tant com ell, perquè ell pràcticament no només hi va néixer, sinó que va molt per la zona, hi estiuja, etcètera i, per tant, està molt vinculat a la zona, tan vinculat que jo crec que fa bé de recolzar de la millor manera, doncs, no només el seu poble, sinó els pobles del voltant i això ho fa bé. Però jo que penso a nivell de tot Catalunya i, per tant, que hem de defensar no només una zona, sinó defensar totes les zones de Catalunya —i quan parlem que és bo per al país defensar parcs naturals, no ho diem només per aquella zona, sinó que ho diem a tot arreu, tant a la vora de Barcelona, com a la vora de les terres de ponent— creiem nosaltres que aquesta filosofia tan proteccionista, que ell mateix defensa, que fa la reserva nacional de caça, es podria recollir d'una manera molt més concreta, molt més adient com és la figura que nosaltres proposem i no només limitar-se a copiar. Que potser que no s'hagi modificat —diu vostè— la Llei del 70, però la Llei del 70 ha estat modificada per una llei de l'Estat de l'any 1989, que realment modifica substancialment la Llei del 70 i, per tant, ha estat modificada.

Si vostè no la coneix, jo em brindo a explicar-la-hi, però, per tant, que aquesta figura és evident que està molt més ben recollida com a la proposta socialista en funció que combina la protecció amb l'explotació racional dels recursos i amb la protecció i les arts cinegètiques, i que, per tant, creiem que és positiu.

I només dir-li al senyor Sesmiolo que no sé si vostè, Sesmiolo, no sé si vostè ha parlat amb els alcaldes de Tremp, de la Pobla i dels altres pobles del voltant; no sé de què haurà parlat, perquè jo sí que hi he estat més d'una vegada —i l'última va ser el dia 3 d'octubre— i vaig parlar amb els alcaldes de Baix Pallars, amb representants del Pallars Jussà, amb representants de l'Abella de la Conca, d'Isona, de Tremp, de Pobla i de l'agregat de Sossís i el que jo he dit —i ho repeteixo— és que estaven no motivats per la proposta, perquè era pràcticament la zona de caça controlada, igual que la reserva nacional de caça, i que era molt més motivadora una proposta de protecció de tipus —que nosaltres proposàvem— parc natural del Boumort.

Per tant, és evident que possiblement tots hem parlat, a la millor no tant amb la intensitat d'una persona que va néixer a la comarca i estiuja a la comarca, però és que també anem al territori, parlem amb els representants; possiblement estem amb tant de coneixement de defensar una part del territori tan important com és la del Boumort.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Per a un torn en contra, el senyor Sesmiolo té la paraula. Li prego que no entri en una polèmica sobre qui és més excursionista que l'altre dels senyors diputats. (*Rialles.*)

El Sr. SESMILO: Senyor President, vostè potser més que a un altre em coneix a mi i sap que no ho faré.

Bé, simplement dir que més que una defensa de l'esmena, que la tinc aquí llegida, hem tornat a sentir parlar de «parc natural»; per tant, no faré un torn en contra del que no s'ha dit. Jo simplement em mantindré en la meua postura de no posar en la meua boca el que diuen els alcaldes, sinó que siguin ells els que parlin. Hi votarem en contra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmiolo. En aquest article primer hi ha dues esmenes més del Grup d'Iniciativa.

Senyor Gimeno, les pot defensar conjuntament? Doncs, té la paraula.

El Sr. GIMENO: Agruparia les esmenes 3, 4 i 5, perquè coincideixen les argumentacions que podria fer de les tres.

El Sr. PRESIDENT: La de l'article tercer.

El Sr. GIMENO: La de l'article tercer que parla de la gestió de la reserva.

El Sr. PRESIDENT: Són 6, 7 i 8 del Dictamen.

El Sr. GIMENO: Exacte, sí. En principi les esmenes estan destinades a variar la impressió que dóna aquest Projecte de Llei, el redactat concret dels articles, que el que es va és a fer una reserva de caça i prou. I dic això perquè l'article primer, tal com està redactat, parla que té la finalitat de «protegir, fomentar i aprofitar les espècies de la fauna salvatge existents en la seva àrea, mitjançant els corresponents plans de gestió.» Lògicament, «aprofitar» és un terme que el senyor Sesmiolo ha fet servir quan ha fet l'esmena de..., ha fet el posicionament en contra de l'esmena a la totalitat. Ha arribat a dir que la natura està al servei de les persones. No és una posició que comparteixo; jo crec que les persones i la natura anem conjuntament en el mateix vaixell i no podem entendre la natura com un instrument en benefici de les persones. I aquest concepte d'aprofitament crec que és excessivament tendenciós.

Dic això perquè, a més a més, crear la figura de reserva nacional de caça s'ha vingut aquí a justificar dient que les necessitats de despoblament..., d'evitar el despoblament de la zona... Jo li puc dir que reserves no tan lluny com la de Cazorla, sinó reserves com les de ports de Tortosa-Beseit, que és una reserva nacional de caça que té més de vint anys d'existència —no ens cal anar a Andalusia—, el problema del despoblament de la zona no l'han resolt en absolut. I aquells pobles que són integrants de la reserva, que no s'estan despoblant, no és gràcies a la figura i a la gestió de la reserva nacional de caça. Per tant, dir que anem a corregir això mitjançant la figura aquesta, em sembla bastant preocupant que sigui aquesta la finalitat.

Diu que hi ha un excés d'herbívors, hi ha un excés de cérvols; però és que en aquesta reserva de què jo parlo també hi ha un excés —reconegut pel mateix Conseller d'Agricultura—, que ens diu que dels 6.000 caps que en aquests moments hi ha, en sobren més de 1.500 per a una distribució homogènia dintre del territori. Com que les cabres no es distribueixen homogèniament, sinó en funció del que a elles els dóna la gana i en funció de la pressió humana, hi ha molts de llocs que encara la població seria més excessiva d'aquesta divisió matemàtica superfície per caps. I que no es pot esperar més, bé, jo diria, en aquesta reserva, tornant a l'exemple, a la reserva dels ports de Beseit, el que voldrien els habitants és deixar-nos tal com estàvem. I això és un sentir general, que la reserva no ha contribuït a aportar cap avantatge ni econòmic, ni social a la zona, sinó més bé al contrari.

Per tant..., s'ha dit aquí que és la voluntat dels veïns de la zona; possiblement, quan una gent no té res, no té recursos, quan li dones alguna llum, alguna esperança, l'agafen perquè és millor tenir alguna cosa que no res. I en això vull recordar un debat que vam tenir aquí quant a la Llei de Modificació d'Aiguestortes, de la Zona de Protecció del Parc Nacional d'Aiguestortes. Els veïns, els alcaldes, els representants inicialment estaven d'acord amb la retallada; però després, quan els expliques que la solució no és únicament la que s'exposa des del govern, sinó que hi ha altres possibilitats, llavors també canvien.

Vull dir que jo ni tinc cap inconvenient a asseure'ns, prendre un cafè o el que calgui amb els veïns i parlem de les diverses possibilitats de protecció. Segurament, si els dónes més d'una llum podran escollir.

Valgui tot això pel que seria la substanciació de les nostres esmenes. Insistim en l'aspecte proteccionista i per això posem en l'esmena número 3 que, a part d'aprofitar, cal preservar els ecosistemes als quals pertanyen aquestes espècies, perquè hi ha una cosa que és clara, és que les espècies viuen dins un determinat hàbitat i si aquest es modifica, pot passar que les espècies tinguin, per natural, la tendència o a traslladar-se o, en tot cas, a desaparèixer, si no es poden traslladar. I això, el cas del gall fer que hem comentat, el cas del trencalòs, el cas dels voltors, podrien ser casos bastant significatius d'aquesta possibilitat.

Precisament, per a aquest tema, l'esmena número 4 es planteja la necessitat d'introduir una figura que en tota la Llei no està especificada i és la de reduir l'accessibilitat a determinades zones de la zona, on sigui convenient o necessari, per guardar les poblacions autòctones d'espècies de fauna salvatge i que no siguin d'interès cinegètic.

I, finalment, l'article 3, quan parla de la gestió, el que plantejem, sembla que la gestió, tal com està redactat l'article, sigui fer l'ordenació de l'exercici del dret de caça. Nosaltres diem que això és també una funció, però especifiquem que la gestió de la reserva el que ha de fer és garantir la suficient vigilància i protecció de les espècies i molt especialment d'aquelles que estan protegides per la Llei. I diem: «i també farà l'ordenació de l'exercici del dret de caça», però no amb caràcter prioritari o exclusiu com està redactat a la Llei.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. Torn en contra, el senyor Sesmiolo té la paraula.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies, senyor President. Bé, hem debatut poc les esmenes i hem tornat a fer una espècie de torn en contra en general i sobre política mediambiental. Per tant, jo em cenyiré a les esmenes. Només dir —perquè crec que no ho he dit— que la reserva nacional de caça solucionarà els problemes de despoblament etcètera. És un instrument més, perquè he parlat del programa Aramunt i em sembla que ho he dit clar, on hi han invertits, on s'invertiran aquest any mateix més de 100 milions de pessetes; o bé quan he parlat de la promoció de la gastronomia que fa el Departament de Comerç, Consum i Turisme, com un mitjà més perquè es desenvolupi la zona, doncs, jo li diré que en la volta de dos anys s'han obert, en aquest parc interior, en pobles que tenen quaranta i cinquanta habitants, s'han obert dos restaurants; se n'està a punt d'obrir un altre. Per tant, diguem-ne, jo no he dit que la reserva nacional de caça solucioni això; és un element més dintre de les actuacions globals que fa el govern en aquesta zona.

Pel que fa a les esmenes. Sobre els accessos restringits i l'adscripció al Departament de Medi Ambient, no hi podem estar d'acord. Pel que fa a l'esmena número 3 —o ara amb la nova ordenació, la número 6—, que és introduir el paràgraf «així com preservar els ecosistemes als quals pertanyen», anunciar el nostre vot favorable, que potser ja no hauria arribat al Ple si vostè hagués pogut assistir a la ponència, amb la qual cosa allí ho hauríem arreglat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmiolo. Ha dit que era l'esmena número 6, aquesta que quedava, que es votarà, que s'accepta.

El Sr. SESMILO: La que votarem a favor és l'esmena número 6, dita també número 3, és a dir, segons la numeració, eh?

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí; d'acord.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies.

(*L'I. Sr. Gimeno demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Molt breument; simplement, diu el senyor Sesmiolo que no van poder arreglar la votació favorable d'aquesta esmena perquè no vaig assistir a la ponència, i no és veritat perquè la setmana passada vam fer tota la votació de les esmenes i van estar totes rebutjades de cop, i jo era allí, i les vaig defensar, i ell les va defensar fins i tot..., o va fer el posicionament en contra fins i tot abans que les defenséssim els diputats.

El Sr. PRESIDENT: Queda fet l'aclariment. A veure, el senyor Sesmiolo.

El Sr. SEMILO: Per contradicció greu. És a dir, jo ho he dit d'una manera molt suau, però el senyor Gimeno no ha assistit a cap de les sessions de la ponència. Que quedi mirat en el registre del Parlament.

EL Sr. PRESIDENT: Queda feta la contradicció. Ara vénen catorze esmenes seguides del Grup Socialista. El senyor Madueño les pensa defensar conjuntament o una a una? Ho dic per ordenar les votacions, sap?

El Sr. MADUEÑO: Senyor President, o sigui a l'article primer nosaltres no tenim cap esmena, cap esmena més. I, per tant, l'article al qual nosaltres tenim esmenes és a l'article 3.

El Sr. PRESIDENT: A l'article primer té l'esmena número 5 del Dictamen i número 2 de l'Informe.

El Sr. MADUEÑO: Ja l'he defensat.

El Sr. PRESIDENT: Ja l'ha defensat?

El Sr. MADUEÑO: He defensat, sí, la número 2 de l'Informe.

El Sr. PRESIDENT: Sí, ara li correspondria començar a defensar la 9, que és la 6 de l'Informe.

El Sr. MADUEÑO: Exacte, de l'article 3.

El Sr. PRESIDENT: I llavors en vénen catorze de seguides del Grup Socialista. Jo li pregunto si les defensarà conjuntament.

El Sr. MADUEÑO: En faré algunes juntes i altres separades, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, comenci.

El Sr. MADUEÑO: Defensaré les esmenes 6, 12, 21 i 23.

El Sr. PRESIDENT: 6, 12, 21 i 23; molt bé.

El Sr. MADUEÑO: Molt ràpidament.

El Sr. PRESIDENT: Que són, són de l'Informe, eh?

El Sr. MADUEÑO: Sí, de l'Informe, sempre. Jo parlaré sempre de l'Informe, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí, però ens hauríem d'acostumar a parlar del Dictamen, que és la numeració amb què ve en el Ple.

El Sr. MADUEÑO: Sí, però és que no el tinc; no el tinc, senyor President, perdó.

Bé, aquesta esmena... Seré molt breu, perquè l'únic que pretenc és donar coherència a tota la nostra argumentació sobre la necessitat que tots els temes de protecció, conservació, tots els temes que podríem dir «verds» de competències de la Generalitat passin a la Conselleria de l'àrea «verda», que aquí i a tot arreu és la Conselleria de Medi Ambient. I per tant, nosaltres creiem que, a més a més, pels arguments que he donat a la defensa de l'esmena a la totalitat, no només ja per coherència sinó

per gestió dels mateixos espais naturals, jo crec que hauríem de salvar aquesta situació en què es troben d'abandonament els espais naturals per passar-los, com a mínim, a una altra conselleria que, com a mínim, esperem que faci una gestió diferent. I per tant, creiem nosaltres que per coherència i perquè això s'acabarà imposant per pura lògica, i acabaran imposant-ho o vostès durant aquesta legislatura o, possiblement, d'altres en unes altres legislatures, acabarà imposant-se que tota l'àrea de defensa i protecció dels animals, tota l'àrea de defensa dels espais protegits passi a l'àrea de Medi Ambient.

És per tot això, senyor President, que nosaltres proposem aquesta modificació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Torn en contra; senyor Sesmió té la paraula.

El SESMIÓ: El nostre Grup creu que, almenys per la nostra part, ha quedat molt clara la nostra postura; simplement anunciar que votarem en contra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmió. Senyor Madueño, vol seguir defensant les seves esmenes?

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor President, l'esmena de l'Informe: 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17 i 18.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; que corresponen –ho dic per a orientació dels senyors diputats que segueixen amb tanta atenció el debat–, corresponen a la número 10 del Dictamen: 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18, 19, 20 i 21.

Senyor Madueño, té la paraula.

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor President. Aquestes esmenes fan referència als organismes de gestió i de direcció de la reserva nacional i del reglament que es diu que es farà després d'aprovada aquesta Llei.

Nosaltres pensem que, amb la lògica que deia abans de no concebre aquesta reserva nacional com la típica reserva nacional prevista a la Llei de Caça, sinó dintre d'aquesta nova filosofia aprovada pel Parlament de Catalunya a través de la Llei d'Espais Naturals i a través de la Llei de Protecció dels Animals i les lleis més avançades i modernes que ha aprovat a nivell bàsic l'Estat, creiem nosaltres que s'ha de dotar com si fos un espai protegit, malgrat el nom i la filosofia que propugna el Grup de la majoria, que vol fer únicament i exclusivament una reserva de caça.

Nosaltres creiem que si això... I el senyor Sesmió possiblement no ha entès la meua defensa anterior, que jo he dit que és evident que no estava defensant de nou el parc natural, sinó que defensava que dintre d'aquesta filosofia de protecció i fer compatibles la defensa i protecció dels espais amb l'aprofitament racional dels recursos, entre ells l'art cinegètic –era a l'esmena anterior, simplement per aclarir-li-ho. Amb aquesta filosofia estan plantejades les esmenes que ara defenso, en el sentit que si estem propugnant una reserva nacional en el sentit que, a part de l'aprofitament d'uns quants cérvols que es puguin matar o es puguin caçar, hi ha altres recursos en la zona que s'han de protegir i es poden aprofitar en benefici de tots els ciutadans de la zona i els que hi puguin anar d'altres zones, eh?, per tant, amb aquesta filosofia, que és la d'un espai protegit en què s'aprofiten els recursos, nosaltres creiem, com fem amb altres espais que es creen per llei, que s'haurien de dotar d'uns organismes no fixats per reglament com si fos una cosa menor, sinó fixats a la mateixa llei. Ja sé que en un decret de la mateixa Generalitat

es fixen els possibles components de les reserves nacionals; però jo crec que, si estem fent –jo crec– una reserva d'una altra mena, i no la que preveu la llei del 70, sinó amb la filosofia nostra, hauríem de fixar quins són aquests organismes.

Nosaltres proposem que sigui la Junta Consultiva i que aquesta Junta Consultiva estigui composta i representats –fixats per llei i no per reglament– els diferents interessos com són el món local, com són el món social a través de la Federació de Caça o els sindicats agraris o els grups conservacionistes, evidentment, i els representants de la Generalitat. Però això fixat per llei i no fixat per reglament. Com sap vostè, el reglament es fixarà..., es dóna de temps, com a mínim, un any. I per tant, d'aquesta altra manera quedaria fixat des d'ara, perquè tenim el trist precedent d'Aiguestortes, que es va passar, amb una llei aprovada per aquest Parlament, dos anys sense nomenar el Patronat: dos anys sense nomenar-lo. En canvi, jo crec que si s'aprova per llei ja podríem disposar d'aquest organisme des d'ara. A més a més que les funcions que té de desenvolupar aquesta Junta Consultiva estaria bé que es fixessin per llei, perquè així tots sabríem a què atènyer-nos. Per què? Perquè aquesta Junta Consultiva tindrà papers molt importants i jo crec que la veu del món municipal, però també del món social i de la mateixa Administració, s'haurien de contemplar; entre d'altres perquè hauria d'informar sobre els plans d'aprofitament, de la distribució dels possibles ingressos i beneficis... És a dir, vostè abans ha parlat que per a la zona era un gran benefici sobretot perquè avui dia li causava uns perjudicis reals de la fauna. Jo ja he dit abans que és evident que hi ha aquests perjudicis; aquests perjudicis s'han de rescabalar, s'han d'indemnitzar els afectats, siguin particulars o sigui l'Administració local.

Ara, si vostè s'ha llegit l'Informe –suposo que tan bé com jo o millor, perquè és tan bon coneixedor– veurà que 200.000 pessetes, 200.000 pessetes per indemnitzar els possibles afectats, per repartir entre tots els ajuntaments afectats, que són tres, però els límits –perquè és evident que els cérvols o els porcs senglars no distingeixen els que hi ha dintre i els que hi ha fora–, sap vostè que, precisament, s'hauria de fer una altra postura que no fos aquesta. I qui millor que la mateixa Junta Consultiva per dir que aquestes indemnitzacions fossin més importants i que els ingressos de què es disposarà, la majoria està previst en l'Informe que es distribuïran per les despeses de la pròpia gestió de la reserva nacional. En canvi, no està previst, ni es veu clar, què passarà, si és que hi ha escreix amb els ingressos, per poder repartir a la zona.

Per tant, és més que dubtable, amb les mateixes dades que dóna la mateixa conselleria, que hi hagi beneficis a repartir; per tant això, amb les funcions, quedaria molt més clar que aquests gestors que hi ha a l'Administració local ho poguessin decidir com així mateix la valoració dels danys, com així mateix el fet dels plans de conservació, foment i cinegètic.

Per tant, tot això són aspectes importants que s'haurien de fixar –crec– per llei i no deixar-ho a l'albir del possible reglament que ja veurem quan es farà. I, per últim, creiem nosaltres que els aspectes bàsics que no estan recollits a la Llei de Caça, sinó que estan recollits en les lleis posteriors, haurien també de contemplar-se i dir aquí que es recollissin en el futur reglament. Per tant, creiem nosaltres, evidentment, que sense protecció, fins i tot, senyor Sesmió, no hi haurà caça, perquè si la caça no és una caça controlada el que hi ha de diferent no és la protec-

ció, sinó l'extinció. I el que volem tots és que hi ha hagi un aprofitament racional; racional vol dir que dels recursos que hi ha a la zona també en puguin gaudir els habitants de la zona, i no només uns quants que hi vagin els caps de setmana a matar uns quants cérvols.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Madueño, li queda només una sola esmena per defensar, que seria..., segons la numeració de l'Informe que vostè maneja, és la número 19; és la 22 del Dictamen. Si volgués fer la defensa, així acabaríem ja les esmenes del Grup Socialista.

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor President, per acabar. Bé, aquesta esmena és una esmena molt simple, perquè l'únic que fa és recordar que el dia que es presenti en aquesta Cambra i al Parlament i al poble de Catalunya l'anunciat i mai presentat Pla d'Espais d'Interès Natural, que suposo que la Conselleria, doncs, deu tenir a la reserva —no a la reserva nacional de caça, sinó a la reserva de poder-lo publicar i presentar al poble de Catalunya algun dia, malgrat que des de l'any 1985 estava obligat a presentar-lo—, doncs, creiem que si algun dia es presenta i conté allò que, fins i tot, aquest Parlament amb una resolució li va indicar, que són les figures concretes que preveu el pla..., perdó, la Llei d'Espais Naturals, que precisament no parla de reserves nacionals de caça, sinó que la Llei d'Espais Naturals parla, doncs, d'altres figures que va aprovar aquest Parlament, i que al Pla d'Espais d'Interès Natural, pel que podem saber pels avantprojectes dels diversos que han corregut, la zona del Boumort està contemplat de ficar-la dintre del Pla d'Espais d'Interès Natural; i si estigués fet això ja és evident que ara ens estariem estalviant possiblement aquesta discussió i estariem tots d'acord que la figura era la que recollís el PEIN. I com que això no hi és, doncs, el que nosaltres diem és que el dia que s'aprovi el Pla d'Espais d'Interès Natural, el PEIN, es reculli allò que digui el PEIN en la modificació necessària a aquesta Llei. I per tant, creiem que el Pla d'Espais d'Interès Natural és d'un rang superior, perquè està previst que així ho sigui, a la possible declaració d'una cosa que el senyor Sesmiolo presenta com a transitòria fins que s'arriba al parc natural del Boumort; simplement recordar-li que aquesta, la mateixa filosofia que ha defensat vostè, és la que es va defensar l'any 1988 en el Parc Natural del Montsec; s'hauria d'haver fet ara fa tres anys.

Possiblement d'aquí tres anys li hauré de recordar, si no n'hi ha d'altres que ho puguin fer, que estem en la mateixa situació amb el Boumort.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Torn en contra, el senyor Sesmiolo.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies, senyor President. Simplement, començant pel final per si no hagués quedat clar. Ni en nom del nostre Grup Parlamentari ni en el del Govern —que tampoc em correspondria, d'altra banda— no hi ha cap compromís de crear un parc natural, ni en el termini. S'estan fent els estudis; hi ha la voluntat de fer-ho, però em sabia molt greu que d'aquí tres anys vostè sortís i digués: «Escolti'm, no han complert». No hem dit cap termini; està dintre dels estudis que estem fent i, per tant, no hi ha cap compromís, simplement, és per puntualitzar-ho.

Sobre les esmenes presentades pel Grup Socialista; les primeres, les que fan referència a la Junta Consultiva, nosaltres

creiem que no cal que en el Projecte de Llei —o la Llei, més ben dit, quan ja estigui aprovada— hi figuri amb aquest detall. Preferim que sigui regulada pel Decret 185/1985 perquè fins i tot, doncs, en les disposicions finals es faculta al Conseller del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca perquè ho adapti; perquè, clar, les realitats poden ser canviants. Per exemple, jo estic segur que això no és un error voluntari, però si ara aprovéssim aquesta Llei, aquesta esmena de vostè fóra d'impossible compliment, perquè, per exemple, vostè proposa, vostès, per incloure a la Junta Consultiva, diu: «dos alcaldes de municipis afectats per la Reserva per a cada una de les comarques que la integren»; del Pallars Sobirà només n'hi ha un, només n'hi ha un, de municipi, per tant, seria impossible que formessin part de la Junta Consultiva dos batlles del Pallars Sobirà. Per tant, diguem-ne, en una Llei crec que no hem d'arribar a aquest detall de reglamentisme, perquè després passa això, doncs, resulta que en una comarca només hi ha un alcalde, o bé ja sabeu que en les lleis d'ordenació territorial es poden subdividir les comarques, es poden agrupar, etcètera. Creiem que està molt millor regulat per un decret del Govern.

Pel que respecta als temes ja de reglament, dir-li que sí, que malgrat que en general considerem que no calia, o que no cal, fer tantes precisions, doncs, amb l'ànim d'apropar alguna posició l'esmena número 18 del Dictamen, que és la número 15, que diu que el reglament també ha de preveure els mesos hàbils de caça per a cada una de les espècies de la reserva, potser es obvi, però d'acord, doncs, que quedi inclòs en la Llei; així, diguem-ne que queda d'una manera més específica. Però totes les altres, inclosa aquesta del nou apartat o dels espais d'interès naturals, repeteixo que creiem, sincerament, que no hi fan falta. Fins al punt que, per exemple, per posar-li un exemple, quan es parla que vostès proposen que també el reglament prevegi els criteris per a la preservació de la diversitat genètica de les espècies de fauna silvestre, clar, aquí no estem parlant d'una granja de porcs o d'una granja d'explotació. És a dir, jo crec, diguem-ne, que des d'un punt científic s'aguanta poc, perquè la diversitat genètica ve assegurada pel mateix desenvolupament de les espècies; és a dir, no pretenem que l'home, l'acció de l'home intervingui sobre la diversitat genètica. És a dir, potser sí que... Clar, la diferència, potser, entre vostès i nosaltres és aquest afany de regular-ho tot. És a dir, els animals que s'aparellin amb qui vulguin, que facin la seva vida de la manera més lliure possible, però que un reglament que estableixi els criteris per a la preservació de la diversitat genètica de les espècies ens sembla, realment, una mica exagerat.

Per totes aquestes raons, doncs, a part de l'esmena número 18 del Dictamen, 15 de l'Informe de la Ponència, que votarem a favor, ens oposarem a totes les altres.

Moltes gràcies senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmiolo.

Com poden comprovar les seves senyories, tant el senyor Madueño com el senyor Sesmiolo són optimistes, perquè ja s'han emplaçat a tres anys aquí dins, en aquest saló de sessions.

Ara queden només dues esmenes del Grup d'Iniciativa, que són la 23 i la 25. Té la paraula el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Les defensaré conjuntament i estalviarem intervencions.

L'esmena 20 de l'article 7 parla de les indemnitzacions per danys que puguin fer els animals de la reserva a les finques pri-

vades, a les propietats que siguin adjacents a la reserva, i diu que poden donar lloc a indemnització quan hi hagin danys. Poder donar lloc, evidentment, no garanteix res, perquè depèn de qui decideix després si se'n donen o no se'n donen i en quina quantitat i per quins conceptes; per tant, el que planteja concretament l'article, o l'esmena nostra és que en lloc de dir «poden» ha dir «seran objecte», i en lloc de dir «d'indemnització», perquè també hi ha pràctica en molts de llocs de donar indemnitzacions totalment insuficients i inapropiades als danys que realment fan diversos animals, d'aquests protegits o que estan dintre de reserves, diem «seran objecte de l'adient...», i en dir «l'adient» volem dir que s'ha de fer un càlcul real, no a la baixa, de quins són els danys que s'han produït.

A l'esmena 22 el que fem, també, és afegir aquesta preocupació nostra que el Departament no té com a objectiu —el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; jo ja he dit que sempre ens referim al Departament de Medi Ambient— el de fer censos i el de fer inventaris de la fauna, perquè si l'únic que tenim és l'obsessió comptable, no és tan important la quantitat en què figuren dintre de la reserva les diverses espècies, sinó també en quin estat es troben. I el que afegim, simplement, és dir que, a part dels censos i els inventaris, també serà obligació del Departament adient els informes d'avaluació de l'estat de la fauna, per veure si van augmentant, si van disminuint, si el seu estat de salut, la seva definitiva adaptació dintre de les noves condicions dels ecosistemes en què es troben, són bones, són dolentes, hi ha algun grau de preocupació, cosa que, si només diguéssim «censos o inventaris» això, no quedaria reflectit.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno.

Torn en contra. El senyor Sesmió té la paraula.

El Sr. SESMIÓ: Senyor President, la voluntat política del Grup d'Iniciativa, pel que fa a l'esmena primera sobre les indemnitzacions, és bastant coincident, el que passa és que nosaltres, donat que, pràcticament, pràcticament tota la reserva està en terrenys de domini públic i que no ha de ser un problema greu, nosaltres entenem que la formulació que diu el Projecte de Llei que, diguem-ne, és facultatiu del Departament —òbviament hi ha una Junta Consultiva que els avaluarà— ens sembla que és més positiu que no pas obligar-se, perquè a vegades, diguem-ne, això pot crear unes expectatives a persones que a la millor es pensen que ha estat un animal de la reserva el que ha fet el dany, i a vegades els danys, diguem-ne, els fa un altra classe de sers vius. Per tant, potser... O sigui, entenem que com la voluntat del Govern és prou explícita, la veritat, trobem més adequada la formulació que fa el Projecte de Llei.

Pel que fa al tema del Departament del Medi Ambient ja l'hem debatut, però sobre l'estat de la salut de la fauna, home, ja hi haurà un director de la reserva, quan ja el pla dispositiu preveu que es faran el censos i l'inventari, però és clar, l'inventari pot ser una xifra freda o pot ser un inventari com cal, i per tant entenem que no cal especificar que també es parlarà sobre l'estat de salut de la reserva, entre altres raons perquè, repetixo, hi ha una Junta Consultiva, hi ha una Junta Permanent, hi ha un director de la reserva, i és la seva feina i no ens sembla escaient que en una Llei hi figuri la feina concreta que ha de fer cadascú, perquè entenem que es dona per suposat i que que seria sobrer.

Per aquestes raons ens oposarem a les dues esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmió.

Passem a les votacions.

Procedirem. Si els grups parlamentaris no em demanen votacions separades, farem per a la votació de les esmenes quatre votacions: un bloc de totes les esmenes del Grup d'Iniciativa, menys l'esmena número 6 del Dictamen, que és la 3 de l'Informe, i després totes les esmenes, en un altre bloc, del Grup Socialista, menys la 18 del Dictamen, que és la 15 de l'Informe, i després votarem aquestes esmenes, que sembla que el Grup de la majoria diu que seran votades i acceptades. Conforme?

Molt bé, doncs en primer lloc... (L'I. Sr. Pueyo demana per parlar.) Sí, el senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Sí, gràcies senyor President. Volem demanar una votació separada per a tres esmenes del Grup Socialista, la número 9...

El Sr. PRESIDENT: Em parla del Dictamen o de l'Informe?

El Sr. PUEYO: De l'Informe, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: De l'Informe.

El Sr. PUEYO: La número 9, la número 15...

El Sr. PRESIDENT: Aquesta ja anirà de votació separada.

El Sr. PUEYO: Aquesta..., i la número 26.

El Sr. PRESIDENT: La número 26, que no existeix, de l'Informe.

El Sr. PUEYO: Perdò, la número 23.

El Sr. PRESIDENT: La número 23. Molt bé. Junttes? Molt bé, doncs ara procedim a votar les esmenes del Grup d'Iniciativa, exceptuant la número 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 54 en contra i 4 abstencions.

A continuació es vota l'esmena número 6, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es voten les esmenes Socialistes, exceptuant les següents: la número 12, que correspon a la 9 de l'Informe, la 18, que correspon a la 15 de l'Informe, i la 26, que correspon a la 23 de l'Informe.

Vots a favor d'aquestes esmenes?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 28 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions.

A continuació es voten conjuntament les esmenes 12 i 26, que corresponen a la 9 i 23 de l'Informe.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 26 vots a favor, 55 en contra i 6 abstencions.

A continuació es vota l'esmena socialista número 18, que correspon a la 15 de l'Informe.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació se sotmet a votació el text del Dictamen. Tots els articles conjuntament.

El Sr. MADUEÑO: Votació separada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Digui'm.

El Sr. MADUEÑO: Bé, doncs, podríem votar junts l'1, el 2 i el 8. Els podríem votar junts.

El Sr. PRESIDENT: 1, 2, 8: junts.

El Sr. MADUEÑO: I també podríem votar junts el 3, el 4, el 6, i ja està. I la resta, doncs, separats.

El Sr. PRESIDENT: La resta separats o conjuntament?

El Sr. MADUEÑO: Els que falten. Falten el 5 i falta, que jo recordi, el Títol i l'Exposició de Motius.

El Sr. PRESIDENT: I el 7 i la Disposició Final.

El Sr. MADUEÑO: El 7, sí, perdó. Per tant, el 5 i el 7 es podrien votar junts i quedaria la Disposició Final, que, com que té dos apartats, són votacions diferents. L'apartat 1 i l'apartat 2 són diferents: la votació separada.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, en primer lloc procedirem a votar conjuntament els articles 1, 2 i 8.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 62 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació els articles 3, 4 i 6, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 60 vots a favor, 21 en contra i 7 abstencions.

A continuació es voten els articles 5 i 7, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 83 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Passem ara a votar el primer punt de la Disposició Final.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt primer de la Disposició Final ha quedat aprovat per 60 vots a favor, 23 en contra i 5 abstencions.

A continuació es vota el punt 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt segon de la Disposició Final ha quedat aprovat per 84 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

A continuació es vota la resta del Dictamen i, a més, el Títol i l'Exposició de Motius.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta del Dictamen ha quedat aprovada per 62 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Hi ha possibilitat de torn d'explicació de vot? Cap grup ho sollicita; per consegüent, podem passar al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de Llei de Modificació de la Llei 18/1985, del 23 de juliol, de Cambres Professionals Agràries, i de les esmenes reservades per defensar

en el Ple. La Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen.

Algun membre del Consell Executiu vol presentar el Projecte de Llei? Doncs, té la paraula l'honorable Conseller senyor Vallvé.

Projecte de Llei de Modificació de la Llei 18/1985, del 23 de juliol, de Cambres Professionals Agràries

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, el Projecte de Llei que presentem avui a aquesta Cambra és, de fet, l'adaptació, és una llei que adapta la Llei 18/1985, del 23 de juliol, de Cambres Professionals Agràries, aprovada per aquest Parlament; l'adapta, com dic, a la sentència del Tribunal Constitucional número 132/89, del 18 de juliol.

L'aplicació efectiva d'aquesta Llei queda condicionada al que estableix, evidentment, la Disposició Final Segona de la Llei 18/85, suara esmentada, i que diu: «Entrarà en vigor l'endemà de la publicació en el Butlletí Oficial de l'Estat del reial decret que aprovi la transferència de competències en matèria de cambres agràries de l'Estat a la Generalitat de Catalunya».

Vull recordar molt breument, senyor President, senyores i senyors diputats, que aquesta Cambra ha demanat diverses vegades el traspàs de les cambres agràries a la Generalitat de Catalunya, i vull recordar també que la Comissió Mixta de Traspàsos va aprovar el traspàs de cambres agràries el dia 2 d'octubre de 1980. Si amb l'aprovació d'aquesta llei que avui presentem, que de fet, com he dit, és l'adaptació de la Llei del Parlament Català a la Sentència del Tribunal Constitucional, fem possible que finalment s'aconsegueixi aquest traspàs de les cambres a la Generalitat de Catalunya, haurem aconseguit una cosa que reiteradament ha demanat aquest Parlament.

Per tot l'expressat, senyores i senyors diputats, demano el seu vot favorable al Projecte de Llei que presentem.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. Hi ha algun diputat encarregat per la Comissió? *(Pausa.)* Doncs, comencem el debat del Projecte de Llei.

Hi ha reservada una sola esmena a la totalitat, de retorn del Projecte de Llei. Per defensar-la té la paraula l'illustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Conseller ha estat molt breu en la defensa d'aquest Projecte de Llei, que també és breu, ja que el que pretén únicament és adaptar la nostra Llei —la Llei del Parlament, de l'any 85— a la sentència del Tribunal Constitucional de l'any 89. És a dir, una sentència que té dos anys i quatre mesos d'antiguitat.

Jo crec que, per fonamentar aquesta esmena a la totalitat, hauria de dir que, tot i que em sembla bé demanar les transferències i que és una cosa en què des d'Iniciativa sempre hem estat preocupats... Jo recordo que fa exactament un any, a finals de juny de l'any passat, vam tenir una interpellació sobre quin era l'estat de les competències i de les gestions de les activitats que feien les cambres agràries, i que el que demanàvem era que, més que les cambres en si, el que ens interessava era poder assumir les competències i les funcions que aquestes desenvol-

lupaven. El que està clar és que, des de l'any passat fins ara no s'ha avançat ni en aquest procés de transferència de les cambres agràries, ni de transferència de les funcions i les competències. En aquell moment, tant ell —el Conseller Vallvé— com jo mateix, vam fer un diagnòstic bastant pessimista de quina era la situació de les cambres agràries en aquell moment. Jo diria que avui és pitjor —i dic pitjor perquè, si una cosa està mig morta i no se l'alimenta durant més d'un any, lògicament, les possibilitats de sobreviure són encara més reduïdes.

Fixem-nos que la Llei té sis anys d'antiguitat i no ha estat aplicada, i la Llei de l'Estat —la *Ley de Bases de Régimen Jurídico de las Cámaras Agrarias*— és de l'any 86; també té cinc anys de retard. És clar, se'ns pot dir que la responsabilitat no és del Govern de la Generalitat —o no tota, i en això li dono la raó al Conseller—, però el que està clar és que aquestes lleis porten un retard considerable i més retard encara si es té en compte que això, aquestes dues lleis —de fa sis i cinc anys d'antiguitat— havien de normalitzar una situació heretada de l'any 78. Perquè recordem que les cambres agràries van estar refundades mitjançant un decret del 77, hi van haver unes eleccions l'any 78, fa ni més ni menys que tretze anys, i que des de llavors ençà no ha passat res més de positiu, almenys a les cambres agràries, per la via d'activitats, decrets, voluntat dels governs de revitalitzar-les o de reconduir-les.

En aquests tretze anys, què és el que ha passat? Ho vam dir aquell dia i ho podríem fer incrementat, fins i tot, que molts dels dirigents electes fa tretze anys estan jubilats —i de casos concrets, tots en sabem. En aquells moments es valorava que l'edat mitjana dels pagesos era cinquanta-cinc anys; tretze anys després, aquells que van entrar i que tenien aquesta edat mitjana ja estan tots jubilats des de fa bastants anys. Però és que els secretaris també s'han anat jubilant, els guardes rurals també s'han anat jubilant, els que no s'han jubilat, alguns, han passat a activitats privades o han estat reconvertits per ajuntaments, o estan esperant que passi alguna cosa, i també vam estar comentant que, els guardes rurals, n'hi ha que estan en una situació d'absoluta indigència perquè cobren el sou, el salari mínim interprofessional, s'han de pagar d'aquest salari la seva seguretat social agrària, i a més a més, el més trist de tot és que no poden ni tan sols fer funcions de guardes rurals, perquè tenen les ordres de Madrid que no surtin de les oficines de les cambres agràries respectives.

En definitiva, què passa amb les cambres agràries? Si no exerceixen competències, si no fan manteniment de camins, si no gestionen la majoria la seguretat social agrària, si no fan exercici de guarderia rural, què és el que fan? El mateix Conseller, l'any passat, em deia —i transcriu literalment—: «Les cambres agràries, el seu personal, els seus locals, les seves funcions, són ens que estan al servei de la nostra agricultura; no podem renunciar que se'ns traspassin aquestes institucions». Però és que, després, deia: «Les cambres agràries estan..., les seves funcions són molt tristes; unes gestionen *cotos*, les altres existeixen però passen totalment desapercebudes...» En definitiva, no em deia que cap fes una funció mitjanament decent de servei als pagesos.

Per tant, avui, per a què volem aquestes cambres agràries? Quina és la voluntat nostra de demanar aquesta transferència? Si hem d'intentar revitalitzar les cambres agràries, crec que les cambres agràries estan mortes i haurien d'estar enterrades i que,

en tot cas, les cambres són un monument a la desídia i a la irresponsabilitat d'unes administracions —i ho repeteixo, no només les autonòmiques, ni principalment tampoc l'autonòmica— i que això és irrevitalitzable; per tant, deixem-les estar. Si el que es permet, o el que es pretén, és aquest traspàs de patrimoni —que no de funcions i competències—, no sé si és necessari —i suposo que no— modificar una llei, que des de Madrid es modifiqui una altra llei, i després es facin traspàsos de patrimoni. El traspàs de patrimoni podria ser efectiu només a partir de la voluntat real de normalitzar aquesta situació. Perquè, si la Llei el que intentés fos crear una estructura representativa dels pagesos i que, com deia el Conseller l'any passat, estigui al servei dels pagesos, lògicament, amb aquestes lleis, obsoletes ja, no ho aconseguirem. I no ho aconseguirem si, a més a més, com el que s'ha fet simplement en aquest procés administratiu d'adaptació o normalització de la Llei, no es planteja aquesta necessària transformació d'organismes de serveis que facin adaptar els pagesos als difícils temps que els estan venint a partir de l'any 93.

Per tant, creiem —Iniciativa per Catalunya— que aquesta no és ni la forma ni l'instrument per recuperar serveis i per recuperar patrimoni. Iniciativa no volem ser partícips d'una nova burla a la pagesia. I no dic que en el fons sigui aquesta la voluntat del Govern de la Generalitat, però pensem que és una burla perquè no resol en absolut el sentiment d'indefensió i desconfiança del món pagès, ni corregeix tampoc la pèrdua d'illusió del futur del sector, un sector que cada dia és més reduït, més deprimat i menys il·lusionat. Per això creiem que el que cal és una aposta cap endavant; si el que volem és traspassar, o obrir un procés, o intentar obrir un procés de negociació amb el Govern central, sobre el traspàs de patrimoni del que eren les cambres agràries, i que el que cal fer per tenir aquests serveis és buscar, junt amb un diàleg planer, obert, amb les representacions sindicals, amb el Govern central i amb els governs autònoms, la fórmula per arribar a un consens que ens digui quins són els organismes de servei i de representativitat dels pagesos, com els articulem i com intentem salvar aquesta difícil situació que ens ve a sobre.

Per totes aquestes raons entenem que revitalitzar, adaptar aquesta Llei no resol de cap manera el problema i per això creiem que és necessari retirar-la i negociar des d'una altra via.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno.

Per a un torn en contra té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Pere Parera.

El Sr. PARERA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo acabo d'escoltar una altra vegada —i dic «altra vegada» perquè també l'esmena a la totalitat es va veure a la Comissió— el senyor Gimeno. I el senyor Gimeno, al meu entendre i a l'entendre del nostre Grup, res ha dit de nou envers el tema que ens ocupa. Jo diria que tot el problema que ell ha manifestat i que nosaltres en gran part li reconeixem, res té a veure i res justifica una esmena a la totalitat a una modificació de la Llei de les Cambres Agràries.

És veritat —i jo, cada vegada que pujo, des de l'any 80, a la tribuna d'aquest Parlament a tenir de parlar de cambres agràries—, persisteix el problema. Però tindríem de veure i centrar-nos, per una vegada, a veure si podem desbloquejar aquest problema. I del que es tracta avui, precisament, és de l'adequació d'una llei, de la Llei 18/1985, de Cambres Professionals Agràries, que la motivació ve motivada per la Llei 13/1989,

d'Organització i Procediment Administratiu de Règim Jurídic de l'Administració de la Generalitat, i també per l'adequació dels fonaments jurídics de la sentència del Tribunal Constitucional número 132/89. Aquesta sentència declara constitucional la Llei de Cambres Agràries, a excepció de l'obligatorietat de l'afiliació establerta en el seu article 12, que s'entén que pot vulnerar el dret d'associació, com també la Disposició Derogàtoria Primera.

Per tant, tenim pendent encara, ara, l'any 1991, tants anys després d'haver aprovat... —i recordo, ho ha recordat molt bé, també, el senyor Conseller, que des del 2 d'octubre de l'any 1980 es va aprovar, la Comissió Mixta va aprovar el traspàs de cambres agràries. I ara, onze anys després, encara no en tenim les transferències. Per tant, en concret, del que es tracta avui —i per això al meu entendre res té a veure amb l'esmena a la totalitat— és de l'adequació d'aquesta Llei per poder fer efectius els traspassos. I bé, hi ha una argumentació també lògica, i que el senyor Diputat deu conèixer, i és que la Comissió Mixta de Traspassos i Valoracions, una de les objeccions que fa és, per fer efectius aquests traspassos que veiem que una i una altra vegada es van retardant, és precisament que hi hagi l'adequació de la nostra Llei per poder-los fer efectius.

Em sembla que aquesta és una raó més de pes que justifica la necessitat de l'adequació; adequació que, a la vegada, veiem també que es va fer en la Llei de Bases 23/1986, del Congrés de Diputats, i també, posteriorment, molt recentment, l'abril d'aquest any en curs, a través del Senat, també es va modificar la Llei de Bases. Per tant, estem dintre, fins i tot, d'uns terminis raonables per poder adequar i poder assumir aquestes competències i que la Comissió Mixta no tingui —una altra vegada— cap argumentació, i després ja seran decisions del Govern de la Generalitat, el que prengui unes decisions o en prengui unes altres.

Crec que són més que motius sobrants i justificats que la posició del nostre Grup serà de votar en contra d'aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Parera.

Ara, d'acord amb l'article 67.2 del Reglament, els grups poden fixar llur posició.

Pel Grup Popular té la paraula la il·lustre Diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President. El Grup Popular votarem en contra de l'esmena de retorn del Grup d'Iniciativa per Catalunya i, per tant, en favor del Projecte de Llei que debatem, perquè entenem que, mitjançant aquesta modificació, el que es vol aconseguir és l'estricta compliment de la sentència 132 del 1989, del Tribunal Constitucional —evidentment, amb un considerable retard—, en el sentit de deixar sense efecte l'obligació d'afiliació a les cambres professionals agràries. Es tracta, per tant, d'una reforma merament tècnica esdevinguda d'una sentència del Tribunal Constitucional i, per tant, no pot menys que comptar amb el nostre vot favorable a l'adaptació de la Llei, com hem dit, 18 del 1985, del 23 de juliol, de les Cambres Professionals Agràries.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat.

Cap més grup demana per fixar posició? Doncs, es passa a la votació del retorn del Projecte de Llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El retorn del Projecte de Llei ha estat rebutjat per 3 vots a favor, 51 en contra i 21 abstencions.

No havent-hi esmenes a l'articulat, se sotmet a votació ara el text del Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha quedat aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Hi ha possibilitat d'explicació de vot. Cap grup ho sol·licita? Sí, el senyor Gimeno té la paraula per explicar el vot. Temps màxim, cinc minuts.

El Sr. GIMENO: Molt breument, senyor President. Simplement, per dir que Iniciativa per Catalunya no tenim res en contra de l'adaptació de la Llei a la sentència. És a dir, quant a la lletra, hi estem totalment d'acord; en el que no estem d'acord és en la música o en el fons i en quina és la utilitat que aquesta Llei pot tenir. Ho he dit abans, però vull que quedi clar, que no ens oposem a la sentència i no ens oposem a l'adaptació, perquè creiem que la sentència confirmava posicionaments nostres respecte a la no obligatorietat a l'afiliació a cambres agràries per part dels pagesos, però que avui per avui ja tota la Llei de Cambres Agràries està desfasada i aprovar-la pot dir fer mantenir aquesta sensació d'eternitat en la resolució de problemes que no passen per l'aplicació d'aquesta Llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno.

Sí, el senyor Aleu té la paraula per explicar el vot del Grup Socialista.

El Sr. ALEU: Moltes gràcies, senyor President. Ja s'ha explicat a bastament que el que avui discutíem era la modificació de la Llei 18/1985. Un s'ha vist obligat a repassar el *Diari de Sessions* i les esmenes que es van presentar al seu moment, i les posicions mantingudes per tothom, i he de dir que, amb sis anys de posterioritat, aquest va ser un debat molt ric, va ser un debat molt interessant i va representar un gran esforç dialèctic, tant per part del Govern com per part de l'oposició, que va presentar més d'una esmena a la totalitat amb text alternatiu. Els debats van ser molt importants, i jo crec que avui hem de considerar que, resumint molt o intentant acotar molt, hi havia dues diferències fonamentals entre el Grup Socialista i el Grup de la majoria que donava recolzament a la Llei. Una de les diferències era l'article 12 de la Llei, que és el que avui suprimim, que diu —deia la Llei que ara acabem de modificar—: «Són membres de les cambres professionals agràries locals, necessàriament, tots els professionals del sector agrari». La modificació que avui... Pels motius que tots els diputats coneixen, aquesta Llei va anar a parar al Tribunal Constitucional; hi ha hagut una sentència, sentència que també suposo que coneixen tots els diputats i que, per tant, no m'hi estendré. Per tant, avui estem modificant la Llei, adequant-la a la sentència del Tribunal Constitucional que, en aquest cas, coincideix amb les posicions que va mantenir el Grup Socialista en aquell debat. Per això nosaltres no hem donat suport a l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup d'Iniciativa, i per això nosaltres hem votat favorablement el nou redactat de la Llei. Entenem que és una adequació a les nostres posicions i entenem que aquest és el debat d'avui, úni-

cament i exclusivament l'adequació de la Llei a la sentència del Tribunal Constitucional que, en aquest cas, coincideix amb les posicions que nosaltres vam mantenir en el debat de l'any 85.

Però hi ha una altra diferència —hi havia— i és —aquesta és permanent— una altra diferència respecte a la Llei de Cambres, que continua; aquesta continua. És a dir, encara avui l'article 8 diu: «En el territori de Catalunya hi ha d'haver cambres professionals agràries locals, cambres professionals agràries comarcals...» —no ens preocupa, això— «cambres professionals agràries locals». Aquesta era una diferència fonamental, i la Llei continua dient que hi ha d'haver, és a dir, obliga que hi continuï havent cambres professionals agràries locals.

El senyor Sesmiló, a qui no veig, abans ha dit que els socialistes teníem interès per regular-ho tot. Déu n'hi do, Déu n'hi do, aquesta Llei, amb les cambres agràries locals. Segurament deu estar prenent un vermut amb girella amb els qui han vingut dels Pallars, i li desitgem que li faci bon profit. Però jo els he de ser sincer: jo esperava que el Govern de la Generalitat aprofités aquesta modificació per fer més modificacions a la Llei de Cambres. Jo esperava que s'hi entrés a fons i es modifiquessin altres aspectes problemàtics de la Llei, i la veritat és que no s'ha fet. No s'ha fet, no ha tingut la voluntat d'aprofitar aquesta ocasió, i s'ha deixat la Llei tal com estava.

Per tant, la Llei ja està aprovada, i el senyor Conseller sap que aviat rebrà les competències en cambres agràries, i que haurà d'estructurar una convocatòria a eleccions i a la constitució de cambres agràries, i nosaltres volem dir des d'aquesta tribuna que per nosaltres i pel coneixement que tenim del món rural, i des del nostre punt de vista, la constitució de les cambres agràries locals seria avui un disbarat. Avui seria un disbarat; només tendria a crear una divisió innecessària. També volem proclamar que estem oberts a parlar, a discutir i a consensuar, a arribar a acords en el desenvolupament d'aquesta Llei, i desitjaríem arribar a acords, encara que ja anunciem des d'avui que, si el desenvolupament passa per la constitució de les cambres agràries locals, nosaltres hi serem bel·ligerants, serem molt bel·ligerants en el desenvolupament de la Llei, en el tema de les cambres agràries locals.

Esperant poder arribar a acords, agraeixo la seva atenció, i crec que he explicat quina és la posició del vot i quina és la posició respecte de la Llei de Cambres.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Aleu. No havent-hi més peticions... Sí? Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Parera, per fixar posició.

El Sr. PARERA: Gràcies, senyor President. Bé, jo no tenia, senyores i senyors diputats, jo no tenia interès a fer explicació de vot, però, tot i que em sembla que he deixat bastant clara la posició del nostre Grup, atès que s'han fet diverses interpretacions, em veig en la necessitat de prendre també la posició del nostre Grup.

El que acabem de fer és purament i simplement l'adequació d'una llei que ve manada per una decisió del Tribunal Constitucional i que, per poder adaptar, per poder aplicar, d'acord amb la Llei de Bases, d'acord amb les modificacions del Congrés i del Senat, adequar i poder disposar dels traspassos d'aquesta Llei, purament i simplement això.

Aquí s'hi ha intentat entreveure altres posicionaments; el Govern de la Generalitat crec que en haver portat aquest Projecte l'únic que pretén en aquest moment és que vinguin els

traspassos i poder disposar —perquè de competències, queda clar, que d'acord amb l'Estatut, doncs, les té plenament, com les tenen la majoria de comunitats autònomes—, poder disposar d'uns traspassos que es van aprovar fa onze anys.

I estic segur que qualsevol decisió —i això ho dic a nivell personal—, estic segur que qualsevol decisió posterior que el Govern vulgui prendre, ho farà en una línia de consens, de diàleg amb tot el món agrari i el món representatiu d'ell. I, per tant, ens sembla abusiu voler fer altres interpretacions que res tenen a veure amb el que acabem d'aprovar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Parera. Passem al quart punt de l'ordre dia, que és la presa en consideració de la Proposició de Llei sobre la Titularitat de les Competències de Carreteres a Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Saura.

Temps màxim quinze minuts.

Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre la Titularitat de les Competències de Carreteres a Catalunya

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta Proposició de Llei que el nostre Grup Parlamentari posa avui a consideració de la Cambra, consisteix en el traspàs de la titularitat de les competències de les diputacions catalanes en matèria de carreteres a la Generalitat. És una proposició de llei molt simple i molt clara. I en aquest canvi de titularitat, en la nostra iniciativa parlamentària, explicitem la necessitat que aquest traspàs a la Generalitat s'acompanyi amb traspàs de serveis i de recursos; serveis i recursos de què avui disposen les diputacions catalanes.

Plantagem que, mentre no es determini per reglament el mètode de càlcul del percentatge de participació a què es refereix l'article 12 de la Llei 5/87, els recursos que es transfereixin siguin, com a mínim, igual a la mitjana dels tres últims anys de les consignacions pressupostàries de les diputacions. És a dir, es tracta d'un canvi de titularitat en matèria de carreteres, traspasant els serveis i els recursos necessaris per tal que la Generalitat pugui exercir aquesta competència.

Crec que val la pena remarcar el paper que han jugat les diputacions catalanes en l'obra pública a Catalunya, i especialment en la construcció i el manteniment de la xarxa viària. Podria donar moltes dades; en tot cas vull fer esment a dues dades. Només la Diputació de Barceloana els últims tres anys ha fet una inversió de més de 3.000 milions de pessetes. Crec que aquesta xifra situa ja la importància de l'obra feta per les diputacions, però crec que hi ha una altra dada molt més important i significativa: en aquests moments, la Generalitat de Catalunya disposa de 4.786 quilòmetres de carretera —4.786—, i el conjunt de les quatre diputacions disposa de 4.584 quilòmetres. Dit d'una altra manera: la competència en relació amb les carreteres avui està, de fet, al 50% entre la Generalitat i les diputacions, després de deu anys d'autogovern a Catalunya.

Crec que aquestes dades il·lustren la importància del paper de les diputacions en la qüestió que ens ocupa avui. Ara bé, des

de la nostra posició política, aquesta situació ja no té raó de ser; millor dit, fa molt de temps que no té raó de ser. En aquest sentit creiem que hi ha fonamentalment dues argumentacions que fan possible o que aconsellen la necessitat d'aquest traspàs.

La primera, simplement, la racionalitat. Amb el traspàs que proposem de la xarxa viària provincial a la Generalitat s'aconseguiria, de fet, un servei molt més eficient, la simplificació de nombrosos tràmits, però fonamentalment racionalitzar una de les eines més importants de la planificació del territori català. Les senyores i els senyors diputats saben perfectament que la construcció, el disseny de la xarxa viària és un instrument, una eina fonamental en la planificació territorial.

I en aquest sentit creiem que el traspàs a la Generalitat de les competències de carreteres ha de superar, de molt, un determinat treball de coordinació que, des de la Diputació de Barcelona, en concret, i des de la Generalitat és portat fins a l'any 1984, moment en què aquest treball de coordinació es va trencar, com a producte d'una decisió del Govern de la Generalitat, quan la Comissió de Coordinació Mixta plantejà la necessitat de fer uns determinats reajustaments funcionals en els trams de carretera per millorar la gestió.

Hem de dir que des de 1984 fins ara el treball de coordinació entre les diputacions i el Govern de Catalunya, pel que fa referència als temes de les carreteres, és gairebé inexistent i no per manca de voluntat de les diputacions, sinó per un posicionament del Govern de Catalunya de no voler establir coordinació amb les diputacions.

Aquí també els podria posar molts exemples, però potser dels exemples més escandalosos és veure moltes carreteres on trams diferents de carretera són titularitat de diferents administracions. I, evidentment, és obvi què comporta des del punt de vista de la gestió ordinària el manteniment i la conservació de carreteres, d'una mateixa carretera amb trams de diferent titularitat pública. Hi insisteixo, això que ja és un problema greu és especialment greu en els moments d'accidents, de riudes, on en aquests moments es posa més que mai de manifest la irracionalitat de l'actual sistema de distribució competencial de carreteres.

I, en tot cas, el que queda clar és que en un moment de recursos econòmics insuficients, la manca d'una planificació integral del conjunt de la xarxa viària catalana impossibilita l'optimització de recursos en un tema, d'altra banda, cabdal en l'horitzó de la necessària competitivitat de Catalunya.

Per tant, primer gran argument: racionalitat i eficàcia. Segon gran argument: la necessitat del compliment de la pròpia legislació autonòmica.

L'Estatut d'Autonomia atribueix a la Generalitat la competència exclusiva sobre l'ordenació territorial i també en matèria de carreteres i camins l'itinerari dels quals passi íntegrament pel territori de Catalunya.

El Parlament de Catalunya aprovà, l'any 85, la Llei d'Ordenació de Carreteres de Catalunya que com a punt innovador introduïa la classificació de les vies en tres xarxes: la bàsica, la comarcal i la local i rural. També preveia que s'elaboraria un pla de carreteres, que es va aprovar posteriorment; però quan es va intentar desenvolupar la Llei 16/85, la Llei de Carreteres, aviat va quedar desvirtuat el Pla de Carreteres. Hi havia moltes raons, però n'hi havia una de fonamental, una que impossibilitava el desenvolupament del Pla de Carreteres: el fet de la frag-

mentació de la xarxa viària catalana; fragmentació que, com els he dit abans, avui està: 50% diputacions, 50% Generalitat de Catalunya.

I en aquest gran paquet de compliment de la legislació, l'altre gran incompliment es relaciona amb les lleis d'ordenació territorial.

Aquesta Proposició de Llei, evidentment, no pot deslligar-se de quina ha estat l'evolució, el desplegament de les lleis d'ordenació territorial, i, un cop més, crec que val la pena fer una breu valoració. L'any 1987 es van aprovar les lleis d'ordenació territorial; en aquells moments grups de l'oposició vam denunciar que aquestes lleis territorials no eren les que Catalunya necessitava i vàrem dir que teníem dubtes de la seva aplicació.

En el debat d'investidura, el 1988, el President Jordi Pujol va anunciar que aquesta seria la legislatura del desenvolupament de les lleis d'ordenació territorial. Aquesta legislatura, pràcticament, s'està acabant i de fet no hi ha hagut cap desplegament de les lleis d'ordenació territorial. Hi ha hagut un gran fracàs en el tema de les lleis d'ordenació territorial.

La descentralització de la Generalitat, que segons les lleis s'havia de contemplar tres mesos després de la constitució dels consells comarcals, no s'ha fet; la proposta de província única, que segons la Llei s'havia de presentar tres mesos després de la constitució dels consells comarcals, no s'ha presentat; no s'han buidat les diputacions; avui des de molts consells comarcals pràcticament, fins i tot aquells que estan governats per la mateixa coalició que té la majoria en aquesta Cambra, reclamen, en definitiva, que els consells comarcals siguin organismes amb competències i poders.

En aquells moments, el nostre Grup va manifestar la nostra voluntat de participar en el desplegament i fins i tot en la reforma de determinats aspectes de les lleis d'ordenació territorial; se'ns va dir que calia fer una ponència conjunta; vàrem presentar tot un seguit d'iniciatives i he de dir que, després de tres anys, la ponència conjunta no s'ha reunit ni una sola vegada, no hi ha hagut una sola reunió de la ponència conjunta per desplegar els temes d'ordenació territorial.

És en aquest sentit que avui nosaltres portem aquesta iniciativa al Parlament de Catalunya, a aquesta Cambra, denunciant —hi insisteixo— l'incompliment de la legislació pel que fa referència a allò que preveu l'Estatut d'Autonomia, a allò que preveu la Llei d'Ordenació de Carreteres i a allò que preveuen les lleis d'ordenació del territori.

Possiblement aquests dos grans arguments: la necessitat de racionalitzar i l'eficàcia en una matèria com les carreteres, així com el compliment de la pròpia legislació d'ordenació territorial serien arguments suficients per votar que sí a aquesta iniciativa parlamentària; però no els puc amagar que el nostre Grup considera que hi ha un altre argument políticament més contundent o, fins i tot, superior políticament: hem assistit —assistim periòdicament en aquesta Cambra— a debats sobre la millora de l'autogovern. Fa pocs dies vam assistir a un. El nostre Grup ha denunciat repetidament que el bloqueig de l'autogovern català, evidentment, té unes responsabilitats que cal ubicar en el Govern central, però hem dit i diem —i avui n'és un exemple clar— que una part important del bloqueig de l'autogovern resideix en la manca d'acció de govern de l'actual majoria. Crec que estem davant d'un clar exemple en un tema importantíssim que incideix sobre la planificació territorial de Catalunya,

que es poden estalviar recursos, que implicaria una simplificació de l'Administració catalana, això no s'ha fet. És a dir, s'han deixat perdre molts anys i, per tant, quan l'actual majoria, quan l'actual Govern està fent això, està per la via de la passivitat devaluant l'autogovern català.

En aquest sentit, demanem el vot afirmatiu a la nostra iniciativa perquè creiem que la Proposició de Llei que el nostre Grup Parlamentari posa a la consideració de les senyores i senyors diputats avui dóna més contingut polític i de gestió a l'autogovern català; aprovant la nostra iniciativa parlamentària el Govern català té més contingut polític i té més contingut de gestió.

En aquest sentit, esperem fins i tot de la coherència —de la coherència— dels grups parlamentaris d'aquesta Cambra, el seu vot. Simplement volem que els grups parlamentaris siguin coherents amb allò que han dit que són les seves posicions polítiques, perquè estem convençuts que si avui es dóna un acte de coherència, aquesta iniciativa tirarà endavant.

En tot cas, anunciar que el nostre Grup Parlamentari continuarà recolzant qualsevol iniciativa que en aquest sentit signifiqui una simplificació de l'Administració catalana i una millora de l'autogovern de Catalunya.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Hi ha possibilitat d'un torn en contra? Doncs, passem al tràmit de fixació de posició, de menor a major. El CDS? No. Esquerra Republicana? Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. De l'escó estant per indicar el vot favorable d'Esquerra Republicana de Catalunya a aquesta Proposició no de Llei; una proposició no de llei que compartim en l'esperit i la forma amb la qual ha estat presentada, sobretot perquè conté alguns dels elements clau que poden enfortir el possible autogovern de Catalunya. Diem possible perquè en uns moments on es posa, fins i tot, en discussió la possibilitat que determinades ciutats puguin fixar el seu propi nom, parlar d'autogovern produeix un cert rubor fins i tot en el si d'aquest mateix hemicicle.

Una proposició de llei on es fa referència a la possibilitat de convertir Catalunya en província única, reivindicació que sembla també que dorm el son dels justos en el bagul de la majoria, però que algun dia el bagul confiïm que sigui democràticament obert i quan això passi i confiïm que a partir d'avui una mica l'aprovació d'aquesta Proposició de Llei hi ajudi...

Aquests 4.500 quilòmetres de carretera que pertanyen a les diputacions catalanes i l'itinerari dels quals transcorre en la seva integritat en territori sota la jurisdicció de la Generalitat sembla, doncs, de tota lògica que n'hagi de dependre, i que n'hagi de dependre perquè en aquest cas estem parlant, simplement, de traspàs d'Administració catalana a Administració catalana i, per tant, en unes diputacions tres de les quals coincideixen en el mateix color polític de la coalició governant.

Se suposa, doncs, que no hi ha d'haver obstacles ni per part dels que hi han de cedir ni per part dels qui han d'integrar les noves competències.

En aquest cas, tots els criteris ajuden a fer passar per bona aquesta proposta, criteris —com ja han estat indicats— de racionalitat, d'eficàcia, d'agilitat estrictament administrativa, els quals, en cas de ser acceptada, podrien arribar a tenir també

conseqüències positives en altres matèries com, per exemple, en l'àrea de policia de trànsit, sempre en tant que el mateix Govern demostrés la voluntat política de voler assumir definitivament les competències que li corresponen.

Nosaltres, doncs, hi votarem favorablement, perquè es troba d'acord amb les propostes que ha fet sempre Esquerra Republicana de traspàs a la Generalitat de les infraestructures bàsiques del país, i aquestes, tot i que modestes comparades amb d'altres, en poden ser unes; es troben, d'altra banda, d'acord amb l'afirmació feta pel mateix President de la Generalitat en aquesta Cambra no fa gaires dies, «que la Generalitat havia de ser la primera Administració en el territori català a tots els efectes» i, atès, doncs, que tots els elements condueixen a pensar que comptaran amb el suport de la majoria, ens tornarem a trobar, tal com ja esperem, amb aquella coherència, solidesa i decisió nacional que caracteritza totes i cadascuna de les seves decisions públiques i privades, aquí i a Madrid.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. El Grup Parlamentari Mixt? Sí, el senyor Ródenas té la paraula.

El Sr. RÓDENAS: Parlaré només en el meu nom propi per donar suport a aquesta iniciativa d'Iniciativa.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Molt breument, senyor President; senyores i senyors diputats. D'entrada, manifestar que és de justícia reconèixer que des de 1987, un dels grups parlamentaris que més seriositat ha estat reclamant en el seu conjunt la conversió de Catalunya en comunitat autònoma uniprovincial, és lo Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, des de la seua opinió a partir de la configuració comarcal i també, des de la seua opinió, en lo criteri de resituar en una sola diputació aquell poder polític i econòmic que avui tenen encara les diputacions provincials de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona.

I sense cap reserva, he volgut formular estes manifestacions, referides a la seriositat del Grup d'Iniciativa, que ha presentat esta Proposició de Llei, perquè en la mateixa mesura tots hauran de reconèixer també la nostra coherència en oposar-nos ja no només als traspàs dels serveis de les diputacions a la Generalitat, que sempre seria un tema discutible, sinó oposar-nos, sobretot, al traspàs dels recursos, esta vegada referits a les competències que en matèria de carreteres tenen les quatre diputacions catalanes.

La Proposició de Llei parla de competències de titularitat i de serveis i en estos antecedents volem deixar constància i recordar també que el concepte doctrinal de la Llei de Bases de Règim Local, a més d'imposar fórmules d'estricta propensió uniformista, redueix sensiblement lo marge de decisió dels legisladors autonòmics i el Tribunal Constitucional, aplicant estos principis, declara que el legislador autonòmic a més de no poder suprimir les províncies —que no és la qüestió estricta d'esta Proposició de Llei—, declara que no pot alterar la seva naturalesa i, conseqüentment, sempre queda subordinat lo legislador autonòmic al que disposa prèviament l'origen de la legislació estatal.

Per això diem que una cosa són les competències i una altra cosa ben diferent són los recursos econòmics. I, probablement, la discussió jurídica que genera qualsevol —i que generarà—

qualsevol proposició o qualsevol projecte de llei d'esta naturalesa sigui aquella discussió que determina quin és lo concepte de la distribució de competències, lo concepte de la distribució de funcions, la titularitat de competències i la titularitat de serveis.

Avui encara —i a la llum de les sentències del Tribunal Constitucional—, avui encara, lo titular del servei i el titular de l'activitat és la Diputació provincial. I si bé és cert que una Administració pot passar a assumir una determinada competència, si bé serà això, no és menys veritat que una norma no pot substraure i no pot privar, sense una compensació, una persona o entitat pública o privada aquells serveis que per la seua naturalesa també li són propis.

És evident, senyor Saura, que la Proposició de Llei en qüestió, a més de concretar-se en la titularitat de les competències de carreteres a Catalunya, a més, aporta essencialment i fonamentalment un contingut i una substància política que des de la nostra opinió va més enllà del que és un determinat traspàs de titularitat i de recursos. Es tracta d'un debat pendent, com ja s'ha dit aquí, d'un debat pendent on apareixen dues posicions clarament diferenciades i a la vegada coherents amb els seus plantejaments. Una d'estes posicions, decididament antiprovincialista, com és la d'Iniciativa per Catalunya i la d'Esquerra Republicana, que Iniciativa per Catalunya en esta iniciativa —i valgui la redundància— dona la cara i per escrit ho afronta, i una altra posició, com és la del Grup Popular, que sempre hem declarat obertament la nostra visió provincialista amb lo consegüent manteniment de les actuals diputacions catalanes.

En estos criteris, la Constitució Espanyola adopta una posició clarament provincialista que en lo seu dia ja es va imposar a les tendències antiprovincialistes durant lo procés parlamentari constituent. Per consegüent, l'interès de la Proposició de Llei m'aconsella centrar lo nostre desacord polític no només en lo conjunt de referències que ofereix la Constitució a l'Estatut i la legislació bàsica interpretats amb lo criteri del Tribunal Constitucional, no només en això, sinó també en aquells components de caràcter pràctic que, probablement, avui compten menys i també en lo seu dia i a l'hora de mesurar los preceptes legislatius i constitucionals, i també l'equilibri de les lleis bàsiques, estos components als quals em referia de caràcter pràctic haurien pogut ser elements decisoris si en lo seu moment s'haguessin valorat i s'haguessin considerat; em refereixo a quan es va aprovar la Llei que regula lo Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials.

Amb estos antecedents, l'anàlisi i l'examen del contingut de la Proposició de Llei que se sotmet a la presa en consideració, passa forçosament per la valoració d'elements de caràcter social i econòmic, a més dels estatutaris i constitucionals, que en lo seu conjunt constitueixen els paràmetres essencials de la nostra decisió política i d'un concepte doctrinal —lo nostre— contrari a tot allò que suposa «acaparar» competències a través de la transformació de funcions i activitats que puguin o podrien vulnerar aquell principi d'autonomia local que, d'alguna manera, tots los d'esta Cambra, alguna forma i alguna vegada han vingut també preservant. I si contràriament al que és el costum d'esta Cambra, esta Proposició de Llei es pren avui en consideració —cosa que dubto—, és evident que seria una bona oportunitat per clarificar algunes posicions polítiques que fins ara han tingut una magnífica interpretació del que és lo dubte, l'ambigüitat i la confusió.

Este és lo sentit, senyor President, de la nostra intervenció que justifica lo vot en contra en est punt de l'ordre del dia.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS: Senyor President, senyores i senyors diputats, per fixar la nostra posició a la presa en consideració de la Proposició no de Llei..., a la Proposició de Llei que ens ocupa.

Dir-los que quan se'ns va comunicar que se'ns presentava un text a debatre aquí en el Parlament, presentat pel Grup d'Iniciativa de l'any 89 —89—, lògicament, el que vaig pensar personalment és que o bé el Grup d'Iniciativa volia parlar de l'incompliment d'unes lleis territorials, i aprofitava un text que treia de la caixa, no?, del calaix de sastre sense tractar encara des del punt de vista polític, o bé volia parlar del tema de les carreteres, aprofitant aquest text o bé, simplement, volia parlar de l'adequació competencial d'una activitat que en aquest moment encara estan exercint les diputacions de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona.

Després d'haver sentit el senyor Diputat, el senyor Saura —jo sempre me l'escolto amb molt deteniment—, he vist que, pràcticament, la bona part del temps que ha dedicat al tema s'ha dedicat a fer un debat del desplegament de les lleis territorials que aquest Parlament va aprovar fa quatre anys.

Nosaltres, d'aquests debats, ja n'hem fet diversos, han estat presentats pel nostre Grup Parlamentari, hem arribat a resolucions... És a dir, creiem que avui del que es tracta no és d'encetar aquest debat, ho podem fer un altre dia tota una sessió específica al desplegament de les lleis territorials, però del que avui es tracta és si prenem en consideració un text que, al nostre entendre, és obsolet; que al nostre entendre ja està depassat i que no es pot tractar d'aquesta manera, que cal tractar-lo des d'una perspectiva global.

Nosaltres considerem que el que cal presentar en aquest Parlament és una nova llei de carreteres que reguli la situació actual, que adequi el marc competencial, que situï les carreteres que avui són de titularitat de la Generalitat, és a dir, totes aquelles que no són de l'Estat, de titularitat de l'Estat, i que dintre d'aquest marc legal s'estableixi com es regulen els 4.500 quilòmetres de carreteres que té la Generalitat o les 4.500 que aportarien les diputacions.

Tenim molt en compte que moltes d'aquestes carreteres a la millor haurien de passar alguna consideració de la xarxa secundària o gairebé local a una via principal; a la millor una part d'aquestes carreteres s'hauria d'adequar als cinturons o rondes dels quals tant estem parlant en els darrers temps, o bé, fins i tot, alguna d'aquestes carreteres no mereixerien més que la consideració de camins rurals en bones condicions.

Per tant, això és el que ha de contemplar una nova llei de carreteres que, a més a més, ja sigui el recanvi d'una llei gairebé molt provisional que es va aprovar aquí l'any 85, la Llei 16, de l'any 85, i que amb aquesta llei es fixi la titularitat de les carreteres, es fixi la planificació d'aquestes carreteres, es fixi la revisió del Pla de Carreteres, es fixi qui ha d'emetre els estudis dels projectes, qui les construirà, el règim de finançament, el règim d'explotació; que es fixin les limitacions de la propietat, és a dir, les servituds de les carreteres, tal com ha de presentar un text d'una llei moderna de carreteres que tingui en compte l'actual volum de mobilitat, el parc mòbil de Catalunya, el creixement econòmic del nostre país, etcètera.

És per això, senyores i senyors diputats, que nosaltres considerem que aquest text no és procedent, però, en qualsevol cas, nosaltres diem que mai ens oposarem que un text sigui tramitat —un text d'un grup—, tramitat en aquesta Cambra, i en aquest sentit el nostre vot en la presa en consideració no pot ser altre, vist el contingut del text i vistes les nostres voluntats polítiques, que el de l'abstenció.

Senyor President, senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Tomàs. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre Diputat senyor Coll i Majó.

El Sr. COLL I MAJÓ: Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats. En iniciar aquesta intervenció en nom del meu Grup, per tal de pronunciar-nos sobre la Proposició de Llei sobre la Titularitat de les Competències de Carreteres a Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya, anuncio ja, d'entrada, que el nostre Grup no podrà votar a favor de la seva presa en consideració, tot i que coincidim amb la finalitat que persegueix el Grup Parlamentari proponent.

M'explicaré. El procediment escollit pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, mitjançant aquesta Proposició de Llei que s'està debatent, és el del simple traspàs a la Generalitat de la titularitat de les competències que les diputacions provincials exerceixen en matèria de carreteres, així com també dels serveis i recursos corresponents.

Aquest és un sistema que es pot considerar jurídicament correcte i, per tant, perfectament vàlid. Però hi ha una altra via, una altra via d'identiques característiques, una via que nosaltres preferim, i no solament pel fet de poder fer ús del legítim dret d'opció, sinó que la preferim també, senyor Saura, per coherència; per coherència, d'una banda, i per una major efectivitat, d'una altra. És el camí de la legislació sectorial, camí que ja s'ha seguit per procedir a la distribució de les competències provincials en matèria d'esport —Llei 8/1988—, en matèria de sanitat —Llei d'Ordenació Sanitària— i també amb la Llei de Museus.

Són totes elles, totes aquestes lleis, exponents d'una determinada política a la qual, òbviament, nosaltres donem suport, uns exponents que fan aconsellable la continuïtat d'aquesta mateixa política, que es concreta a portar a terme les transferències de les diputacions provincials per la via de les lleis sectorials. El redimensionament de les diputacions catalanes, estem convençuts que s'ha de fer no d'una forma puntual i aïllada, sinó amb visió global, amb visió global dins del marc de la nova organització territorial de Catalunya dimanant de l'article cinquè de l'Estatut, la qual cosa vol dir —al nostre entendre— que les normes de transferència que es promulguin han de tenir en compte totes les circumstàncies, totes les circumstàncies que d'aquesta es derivin.

I això només és possible, en la situació en què avui es troba el procés de vertebració de la nova organització territorial de Catalunya, mitjançant el mecanisme jurídic de les lleis sectorials. Una llei com la proposada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, que contempla únicament la transferència dels serveis d'infraestructura viària de les diputacions a la Generalitat, deixant de banda les possibles competències que en aquesta matèria d'infraestructura viària poden ser assumides per les comarques, a part de la seva ineficàcia procedimental, podria —dic «podria»— interpretar-se com el resultat d'una contra-

posició entre àrees de poder local i autonòmic que el nostre grup en cap moment ha volgut ni vol plantejar.

Tenint en compte, doncs, totes aquestes motivacions —hi insisteixo—, per coherència i per una major efectivitat, nosaltres entenem que cal formular i aprovar un nou ordre competencial en el qual, d'una manera global, amb visió de conjunt, es pugui assignar a cada nivell d'administració les competències que li corresponen, les competències que li són pròpies, competències enteses no solament des del punt de vista de la titularitat jurídica de les carreteres, sinó també tenint en compte el traspàs dels mitjans materials i econòmics suficients —i aquí em permeto subratllar la paraula «suficients»—, i tot això passa per un procés d'elaboració de lleis sectorials, lleis sectorials que han contemplat i seguiran contemplant i desenvolupant la necessària adaptació de les diputacions catalanes a la peculiar organització territorial de Catalunya.

En aquesta línia està previst, i puc anunciar que el Consell Executiu presentarà en un termini breu a aquesta Cambra la llei de carreteres i camins de Catalunya, que contemplarà tots aquests aspectes.

És per tots aquests motius, bo i compartint —bo i compartint, repeteixo— les preocupacions del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, que el nostre Grup votarà en contra de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei sobre la Titularitat de les Competències de Carreteres a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Coll i Majó.

Es passa ara a la votació de la presa en consideració.

Senyors diputats i senyores diputades que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 55 en contra i 14 abstencions.

El cinquè punt de l'ordre del dia és la presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació del Servei de Menjadors Escolars dependent del Departament d'Ensenyament, presentada per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya.

D'acord amb l'article 107 es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo.

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació del Servei de Menjadors Escolars dependent del Departament d'Ensenyament

El Sr. PUEYO: Senyores diputades, senyors diputats, el *Diccionari General de la Llengua Catalana*, el que habitualment coneixem com a *Diccionari Fabra*, defineix l'educació com l'«acció d'educar», i diu que educar és «formar un infant, un jove, desenvolupant i dirigint les seves facultats físiques, morals i intel·lectuals».

El mateix diccionari determina que l'escola és l'«establiment on s'ensenya», i des d'aquest punt de vista és innegable que educació i escola són, malgrat tot, dos conceptes diferents, i al mateix temps les seves coincidències i les seves identificacions creixent en la nostra societat tenen una explicació, unes arrels històriques identificables que s'originen a partir de coordenades

molt precises en la història de la humanitat. L'escola com a continent de l'educació, com a un dels possibles continents, ha crescut tant en magnitud i reputació que gairebé ha devorat, ha assimilat en tots els sentits el contingut educatiu, educacional.

Hi ha una idea de l'educació —darrere hi bateja la veu de Rousseau o la veu de Kant— que la interpreta com un element primordial i altament diferenciador de la condició humana, una idea que la identifica amb el desenvolupament de totes les facultats dels individus, és a dir amb l'aprenentatge de tècniques per sobreviure —en primer lloc—, però també amb l'increment del valor d'aquesta supervivència en esferes com el benestar, l'equilibri, la llibertat i la superació personal.

Probablement té molt d'idealista aquesta creença en una íntima relació entre l'impacte educatiu generalitzat, d'una banda, i, de l'altra, l'accés a la felicitat, al coneixement i a la fraternitat entre les persones.

Les coses, però, no han anat així i és especialment en moments de crisi i de tensions socials que les contradiccions esdevenen més i més aparents i l'escola —que segueix, malgrat tot, fent el seu paper d'oferir oportunitats aparentment il·limitades— contrasta vivament amb una realitat social i econòmica que ni vol ni pot assegurar-les, especialment en la mesura en què parlem de societats basades en el privilegi.

Segurament podríem posar-nos d'acord sobre el fet que l'escola i l'educació són models en crisi; naturalment també estarem d'acord que aquesta paraula no té un sentit exclusivament pejoratiu, i crec que ens hi podríem posar d'acord encara que només sigui per la seva relació amb allò que alguns n'han dit la crisi de la postmodernitat. Segurament arribarà un moment —i potser no falta massa— que caldrà modificar radicalment aquest model, especialment si segueix creixent la desorientació dels ensenyants, el descontentament dels alumnes i la inhibició del teixit social, però aquest és un afer del qual convindria parlar més lentament.

El que sí que és cert és que en aquest context, com a ciutadans i com a legisladors, entenem que tenim l'obligació i el repte d'afrontar els problemes genuïns, els problemes reals del sistema escolar i de les seves interaccions amb la xarxa social en la qual està inserit.

En aquest sentit, no és pot negar que el sistema educatiu ha de procurar, hauria de procurar oferir a l'alumne totes aquelles eines del tipus que siguin que permetin d'incrementar l'efectivitat no gaire elevada de la seva obligatorietat —de l'obligatorietat del sistema educatiu, em refereixo— i, al mateix temps, en alguns casos, el sistema educatiu també ha d'assumir funcions que són aproximadament assistencials.

En aquest sentit, ara com ara, el servei de menjador escolar constitueix una necessitat social derivada de diversos factors: de les distàncies entre la llar i el centre escolar, del predomini del model de família nuclear, i també de les mancances socioeconòmiques d'algunes famílies. Per tant, és lògic que hi hagi una forta sensibilització, tant entre els estaments educatius com entre les famílies, en el sentit que no es pot ajornar més la fixació d'una normativa específica que reguli l'establiment del servei de menjador escolar i una sèrie d'aspectes relatius, que fan referència a la seva gestió i al seu funcionament.

De fet, des de la primavera de l'any passat, aquesta Agrupació Parlamentària ha rebut un nombre important de demandes

de suggeriments referides a aquest tema, provinents dels estaments professionals i també de les associacions de pares d'alumnes que es queixaven de la lentitud amb què el Departament d'Ensenyament semblava afrontar aquest repte.

En síntesi, aquests són els motius principals que van induir la nostra Agrupació Parlamentària a presentar a aquest Parlament en el mes de juliol d'enguany aquesta Proposició de Llei de Creació del Servei de Menjadors Escolars dependent del Departament d'Ensenyament, que avui ens permetem de sotmetre a la consideració dels grups i les agrupacions de la Cambra.

Considerant el Servei Escolar de Menjador una necessitat social que l'Administració i el sistema educatiu no poden ni deuen negligir, presentem un projecte que neix —com hem dit, en un sentit estricte— de la participació de les entitats professionals i familiars, un projecte parcialment inspirat també en l'organització dels menjadors dels centres d'educació municipal de Barcelona i que pretén de fer compatibles la claredat normativa, la millora en la qualitat del servei, l'autonomia dels centres, l'alliberament del personal docent d'aquestes tasques i la corresponsabilització de l'Administració, sense que aquesta corresponsabilització hagi de suposar una càrrega pressupostària o laboral insuportable per al Departament d'Ensenyament.

Així mateix, la proposta que sotmetem a la seva consideració inclou garanties de descentralització territorial i de diversificació en la gestió, diversitat en la possibilitats de contractació del servei, garanties de qualitat i control i un grau raonable —com dèiem ara mateix— de corresponsabilització econòmica per part de l'Administració. Naturalment, com sempre que presentem una proposició de llei, hem de dir que es tracta d'una proposta absolutament perfectible, que ens agradaria de veure millorada amb les aportacions, amb la contribució dels diferents grups i agrupacions de la Cambra —naturalment, si és que la Cambra decideix de prendre-la en consideració i iniciar el seu tràmit.

Naturalment, un projecte d'aquesta mena hauria pogut —pot arribar de la mà del Govern, però entenem que la qüestió principal és la urgència de la seva tramitació. I és precisament en la confiança d'haver vehiculat una aspiració social que entenem ben contrastada, que sotmetem avui a la seva consideració aquesta Proposició no de Llei.

Senyors diputats, senyores diputades, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. No hi ha torn en contra? Doncs, passem a la fixació de posicions, per ordre de menor a major.

L'Agrupació Parlamentària del CDS? No exerceix el seu dret. El Grup Parlamentari Mixt? Tampoc. El Grup Parlamentari Popular? Té la paraula el senyor Curto.

El Sr. CURTO: Molt breument, senyor President, i sense entrar —avui— a considerar lo contingut, lo text articulat, los tretze articles i les tres disposicions transitòries de la Proposició de Llei, nosaltres entenem que esta és una iniciativa parlamentària legislativa; és una iniciativa constructiva i positiva, i, amb estos criteris i estos antecedents, compti el Grup d'Esquerra Republicana, l'Agrupació Parlamentària, amb lo vot afirmatiu del Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. El Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya? El senyor Gimeno té la paraula.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. També per manifestar, des d'Iniciativa per Catalunya, que ens sembla coincident la preocupació manifestada pel Grup d'Esquerra Republicana amb les preocupacions que també tenim, des del nostre Grup, respecte a l'actual situació dels menjadors escolars i a la necessitat de regular, ordenar, planificar i, fins i tot, impulsar no sols les existents sinó la construcció de noves instal·lacions, fruit d'aquesta nova realitat social en la qual està vivint la societat catalana. Creiem que és important, d'una banda, normalitzar situacions atípiques i, de l'altra, coordinar esforços de cara a donar un servei cada vegada més necessari a àmplies capes de població escolar.

La realitat avui és ben atípica: el Govern de la Generalitat, el Departament d'Ensenyament, han fet o han proposat transferències de la competència de gestió dels recursos als consells comarcals, i dels consells comarcals, qui els ha assumit, els ha assumit i s'ha trobat en situacions diverses, com pot ser que alguns menjadors es gestionen per les associacions de pares; altres els gestionen grups de mestres, no el consell escolar, sinó un grup de mestres que s'autoqualifiquen gestors del menjador; altres, està transferida la gestió a empreses privades... En definitiva, cadascú camina com pot. I que, a més a més, els recursos que s'han transferit als consells comarcals no preveuen cap increment de dotacions de serveis de menjadors, sinó que el que fan és dir: «L'any passat hi havia tants diners; enguany, n'hi ha un X per cent més», però l'únic que es planteja és mantenir el que hi ha i, en tot cas, passar la pilota —no és en el sentit de descentralitzar per millorar eficàcia, sinó per treure's un compromís de gestió des de dintre del mateix Departament.

Per aquests motius, com que creiem que hi ha una certa desatenció des del Departament d'Ensenyament respecte a aquest servei de menjadors escolars, creiem que la Proposició de Llei del Grup d'Esquerra Republicana té la intenció —sana i lloable—, de regular i potenciar el funcionament dels serveis escolars de menjadors, i per això dic —ho torno a repetir— que Iniciativa donarà suport a la Proposició.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'illustre Diputat senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. És per anunciar que el Grup Socialista votarà a favor d'aquesta presa en consideració, per dos motius: en primer lloc, per la necessitat de regular el tema dels menjadors escolars, i, en segon lloc, perquè estem d'acord amb el contingut —almenys, bàsic— de la Proposició.

Comentaré el primer tema: la necessitat urgent de regulació. Jo penso que és llàstima que, a Catalunya, el Departament d'Ensenyament no hagi regulat encara el tema dels menjadors escolars. Altres comunitats autònomes ho han fet —més bé o més malament, això seria opinable— i em sap greu que ens hagin passat davant. És cert que existeix a Catalunya un control, una normativa sobre higiene i control d'aliments, però no una normativa específica sobre menjadors escolars.

A més a més, he sortit aquí, a la tribuna, perquè és un tema que penso que nosaltres fa temps que el reclamem, i el Consell Executiu no ha fet cas de les repetides peticions del Grup Socialista i altres grups —que no volem tenir pas el monopoli. Per exemple, i per no anar molt lluny, agafem què va passar l'any

89. Bé, l'any 89, el nostre Grup, a través de la Diputada senyora Dolors Torrent pregunta al senyor Conseller: «Senyor Conseller, en quina fase del procés es troba l'elaboració de la normativa respecte als menjadors escolars?» Resposta del senyor Conseller: «L'avantprojecte de decret que regula l'activitat dels menjadors escolars de Catalunya ha estat tramès al Consell Escolar de Catalunya...», i acaba dient: «S'elaborarà el projecte definitiu per tal que pugui ser aprovat, aprovació que jo espero» —diu el Conseller— «que pugui dur a terme el Consell Executiu en el transcurs d'aquest curs acadèmic.» Nosaltres també ho esperàvem i hi confiàvem, però allò era el curs 89-90: ara fa dos anys.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya, a través del senyor Ignasi Riera, va presentar una encertada proposició no de llei, i la resposta per part de Convergència i Unió, a través de la Diputada senyora Ribes, va ser —llegeixo només el final; naturalment, hi van votar en contra—: «I en espera de la normativa que dimanarà d'aquest grup, el nostre Grup entén que, en aquest moment, no escau acceptar aquesta Proposició no de Llei presentada pel Grup d'Iniciativa.»

Bé, això, el 89. El 90, la senyora Dolors Torrent presenta una proposició no de llei que demanava coses relativament sensates, com ara que s'ha de fer una normativa que... —em refereixo que era molt assumible, em sembla, pel Govern i el Grup que li dona suport—, deia que «ha d'ordenar els serveis educatius dels menjadors escolars de Catalunya com un servei educatiu més, que ha d'establir que aquest servei educatiu formarà part del projecte d'educació dels centres...», etcètera. Em sembla que eren propostes molt raonables. Resposta de la senyora Ribes. Diu: «I, per tant, queda clar que el Departament ja fa temps que està elaborant la normativa, en la línia que vostès demanen en aquesta Proposició no de Llei, i això la fa, des del nostre punt de vista, totalment innecessària, per la qual cosa anunciem el nostre vot desfavorable.»

Realment, senyora Ribes i senyor Conseller, a mi em tenen perfectament convençut que fa molt de temps que hi treballen, però també que això ja no pot esperar més. I no és només pel temps que fa, és que potser algú pot pensar: «Bé, això dels menjadors és un tema menor.» No, jo voldria dir que és un tema de gran importància. Per què? Primer: nombre d'afectats i usuaris; segons dades de la Conselleria —però potser en tenen de més recents i em poden rectificar—, afecta un 17% de l'alumnat dels centres públics a Catalunya, i, a la ciutat de Barcelona, més d'un 50%, que això seria uns 80.000 alumnes i afectaria uns 750 centres. Però, a més a més, resulta que hi ha una organització precària —el Diputat d'Iniciativa ho deia ja—, «una dispersió de responsabilitats, un funcionament, en alguns casos, sense garantia, desigualtat de qualitat en els diferents centres», etcètera.

I, per destacar aquesta importància, voldria insistir que per a nosaltres és un espai educatiu, el del menjador escolar, diferenciat, que s'ha d'integrar —això sí— en el projecte pedagògic global de cada centre. I, entre altres coses, perquè hi ha hagut un canvi social —per no allargar-me, només mencionaré una circumstància: l'accés de la dona al treball— i, per tant, avui dia, el menjador escolar no ha de complir només una funció assistencial, potser, com complia abans, sinó que és realment un espai educatiu, tant pel que respecta al menjador com a les activitats de lleure que es fan durant aquest horari.

Passo al segon punt —ja per anar acabant—, que és, no només per aquesta urgència, sinó també perquè estem d'acord amb el contingut base. És a dir, ens semblen bons, en la proposició de llei que es presenta, els objectius, els mitjans, que es destaquin clarament que té una funció social, però també pedagògica, el control sanitari... Jo diria que potser nosaltres encara posaríem més èmfasi —reconec que ha estat contemplat— en el temps de lleure i el seu valor educatiu, en la formació de monitors, en el control sanitari dels aliments, i també diria que pot haver-hi algun aspecte dubtós: per exemple, la fixació del mecanisme per decidir els preus, potser ens sembla complicat, no estableix que hi hagi un sostre a la despesa en el sentit que podrien produir-se situacions de més economia i de menys economia —tal com està en aquest projecte— per part de les diverses entitats o centres. Per exemple, que una altra cosa que nosaltres desitjaríem és que, en el cas que, el menjador, és obligatori establir-lo —jo hi posaria els casos de concentració d'escoles rurals o d'educació especial—, hauria de ser totalment gratuït, en el que en el seu projecte anomenen el servei, com l'àpat, el menjar pròpiament dit...

Però bé, ens sembla —ja no vull entrar en més detalls— que, en tot cas, aquestes discrepàncies que hi pugui haver, de detall, es podrien solucionar via esmena en el tràmit parlamentari.

Per tant, en resum, jo penso que l'autogovern de Catalunya consisteix no només —que també— a transferir competències, sinó a usar-les. Jo demano al Govern i al Parlament de Catalunya que exerceixin aquestes competències regulant l'ús dels menjadors, i com que, si ara mateix no ens entreguen el Projecte —i ens el poden repartir en fotocòpia—, jo no penso que tingui credibilitat dir que ho segueixen estudiant, perquè un govern no és un gabinet d'estudi, un govern ha de governar. Llavors, penso que si no ens poden entregar ja aquest projecte, el que haurien de fer és votar perquè la iniciativa d'Esquerra Republicana em sembla que està totalment justificada.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre Diputada senyora Teresa Ribes.

La Sra. RIBES: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, voldria fer constar que estem totalment d'acord amb la primera part de la intervenció del senyor Pueyo —així ho hem fet constar, de forma reiterada, en diverses intervencions en aquesta mateixa Cambra.

Un cop dit això, també li voldria dir que la Proposició de Llei que ha presentat tractava sobre els menjadors escolars, i no sobre filosofia educativa. I encara que ens agradaria molt discutir sobre aquest tema, per economia de temps, donada l'hora que és, parlar de menjadors, quan ja depassa de llarg l'hora de dinar, pot ser perillós. Per això passaré a tractar directament el tema que avui ens ocupa.

Voldria fer palès el nostre estupor en veure com, el 12 de juliol, l'Agrupació d'Esquerra Republicana presentava aquesta Proposició de Llei, que és, en molts aspectes, gairebé una còpia literal de l'esborrany del Decret presentat pel Departament d'Ensenyament el 24 d'abril de 1991 a la Mesa sectorial dels sindicats. Ara, per al seu coneixement, senyors diputats i senyores diputades —s'ha parlat del retard en aquest Decret—, voldria fer una mica d'història.

Des del moment que en vàrem parlar per última vegada, en substanciar les proposicions no de llei que ja ha mencionat abans el senyor Magí Cadevall: de la senyora Dolors Torrent, el 15 de febrer del 90, i la del Grup d'Iniciativa, el desembre del 89 —encara que ha volgut fer constar que es tractava de dos anys diferents, van ser dues comissions de Cultura seguides: l'una, el desembre del 89, i l'altra, el febrer, el 15 de febrer de 1990. Per tant, no hi va haver un any de distància, sinó que van ser dues comissions consecutives.

Un cop dit això, el Departament continuà en el procés de consulta, revisió i millora de l'esborrany del Decret anteriorment esmentat, ja que, donada la complexitat del servei —com s'ha parlat també abans— i la diversitat que existeix tant a nivell de gestió com en la seva organització i funcionament, feia molt feixuga aquesta tasca de regularització.

Finalment, aquest esborrany quedà enllestit el 15 de juny de 1990; com que era imminent la publicació de la LOGSE es paralitza la seva tramitació en espera de poder conèixer el seu contingut respecte a aquest tema. Un cop publicada i estudiat el text que fa referència al servei de menjador, en el seu article 65.2, se'n reprèn l'estudi. A partir d'aquí es van fer diversos esborranys més, procurant seguir en la línia consensuada amb el dictamen del Consell Escolar de Catalunya i tots els sectors implicats. Apareix en aquest moment el tema de la responsabilitat civil del professorat, prou conegut també per tots els membres d'aquesta Cambra, i s'incorpora al text el contingut dels acords signats en aquest camp.

En la reunió de la mesa sectorial del 24 d'abril de 1991 es facilita als sindicats el nou esborrany del Projecte. Posteriorment els sindicats van proposar les seves esmenes, algunes de les quals van ser recollides en l'últim esborrany presentat el passat 31 de maig, esborrany, a més, acceptat i consensuat per gairebé tots els presents. Actualment s'està acabant la valoració econòmica del cost que representarà la posada en funcionament —per cert bastant considerable— per a trametre'l durant aquest mes d'octubre al Consell Escolar de Catalunya per al seu coneixement i dictamen corresponent.

Ara bé, en aquesta reunió del 31 de maig el sindicat USTEC presenta un projecte de decret paral·lel, el qual essencialment està d'acord amb el plantejat pel Departament, encara que molt menys complet, ja que no contempla aspectes tan importants com l'atenció i tutoria dels alumnes comensals, la possibilitat de contractació del personal docent i d'altres tipus, la deguda informació als pares, la inspecció sanitària i docent, la normativa a aplicar, el programa alimentari dintre del pla de salut a l'escola, tipus de persona, entre altres coses i, sobre tot, no tracta el tema de la responsabilitat civil i es fixa, en canvi, en d'altres més propis d'un reglament de funcionament que d'una llei.

Bé, doncs, aquest decret paral·lel, amb totes aquestes mancances, presentat al Departament per l'USTEC, és el mateix decret que el senyor Pueyo ens presenta avui com un innovador projecte de llei. Senyor Diputat, si com a decret no li va semblar prou bo a gairebé ningú, com vol que l'hi votem com a llei? A més, creiem que per regular un servei tan complex i canviant és millor fer-ho a través d'un decret que pugui anar adaptant-se a les necessitats de cada moment. També li voldria dir que amb aquest decret, avui gairebé consensuat per tothom, aconseguirem molt millor que amb el seu Projecte

de Llei –no ho dubti– establir, com el desig del Departament i de tots els sectors implicats, un servei de menjador escolar que sigui complementari en l'educació, social i voluntari, l'objectiu del qual és possibilitar –com també s'ha dit per tots els membres– l'efectivitat d'una educació integral a la vegada que proporcionar als alumnes usuaris una alimentació adequada.

També pretén valorar específicament les condicions familiars, econòmiques i socio-culturals dels alumnes que el necessiten i les dificultats del transport. Aquest servei, a més de voluntari, ha de ser sempre sense ànim de lucre i en tots els centres, especialment els que atenguin minusvalideses psíquiques o físiques, com també s'ha demanat abans, ha de formar part del projecte educatiu del centre i garantirà en tots els casos tot el rigor sanitari que requereix i el reconeixement –altra cosa seria impossible de pensar–, als treballadors i usuaris, de tots els drets legals corresponents.

És per tot això que demanaria al senyor Pueyo que retirés el Projecte de Llei, i en cas que no ho faci, a la resta de grups de la Cambra, que votin amb nosaltres no donant suport a un projecte de llei incomplet, obsolet i que ha estat ja rebutjat en un altre lloc.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. Sí, el senyor Pueyo? Recull la suggerència de la senyora Diputada?

El Sr. PUEYO: No, senyor President, li volia demanar una breu intervenció per contradiccions.

El Sr. PRESIDENT: Un minut.

El Sr. PUEYO: Gràcies. Senzillament, no hi ha temps per demostrar fins a quin punt les afirmacions de la senyora Ribes responen exactament a la realitat o no. En qualsevol cas, indicar que nosaltres no hem presentat mai aquesta Proposició com un text innovador, sinó com un text representatiu; hi hem insistit bastant.

Per una altra banda, en definitiva, el que nosaltres intentem és que s'iniciï el debat parlamentari sobre aquesta qüestió i només, per acabar, facin un decret, facin un reglament, facin una llei, facin el que vulguin, però facin finalment alguna cosa sobre el tema del menjador escolar.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pueyo. Senyora Ribes, té també un minut.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. Era per dir-li al senyor Pueyo que li puc demostrar quan vulgui, perquè a més la majoria dels articles són una còpia literal del nostre decret; no hi ha ni tan sols un canvi d'estil, sinó que és una còpia literal fil per randa en la majoria d'articles.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. Passem a la votació de la presa en consideració.

Les senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 61 vots en contra i cap abstenció.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(Són les dues del migdia i vuit minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'actual bloqueig del procés de transferències de l'Administració de l'Estat a la Generalitat de Catalunya, que formularà el Diputat il·lustre senyor Joan Saura, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'actual bloqueig del procés de transferències de l'Administració de l'Estat a la Generalitat de Catalunya

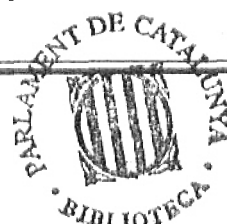
El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'objecte d'aquesta interpel·lació és conèixer quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb la situació actual del procés de traspasos de l'Administració central a la Generalitat.

Crec que és bo recordar que l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en la seva disposició transitòria sisena, determinava la constitució d'una comissió mixta de traspasos, un cop constituït el Govern de la Generalitat –un mes després–, determinava que aquesta comissió mixta fes l'inventari dels béns i drets de l'Estat que haurien de ser objecte de traspàs i deia, en el punt tercer –llegeixo literalment–, que, «en tot cas, l'esmentada Comissió haurà de determinar en un termini de dos anys des de la data de la seva constitució el terme en el qual s'haurà de completar el traspàs de tots els serveis que corresponen a la Generalitat, d'acord amb allò que determina el nostre Estatut».

Certament, no cal que expliqui que les previsions d'allò que contemplava l'Estatut d'Autonomia són previsions que no s'han complert: fins i tot podem dir que gairebé s'ha produït un retard de prop de deu anys d'allò que contemplava l'Estatut d'Autonomia, i que fins i tot no sols no s'han produït determinats traspasos, sinó que algunes matèries encara no han estat ni tan sols inventariades. A hores d'ara la Comissió Mixta no ha conclòs els seus treballs, i cal no oblidar –crec que, a més, no oblidar en aquest moment polític– que els treballs, que aquests treballs, responen a unes previsions mínimes del bloc constitucional, previsions mínimes que crec que la majoria d'aquesta Cambra, en aquests moments, té l'opció política d'intentar ampliar-les.

Crec que el mateix ritme, el ritme de les reunions plenàries de la Comissió Mixta, n'és un bon exemple.

Aquesta és una comissió mixta que es reuneix un cop cada dos anys. Es va reunir el febrer del 87, el juliol del 89 i el setembre del 91. En determinats moments, la Comissió Mixta ha estat un instrument mort, mentre que hem vist com apareixia una comissió de cooperació –fonamentalment una comissió entre tots dos Governos–, amb resultats no positius. I crec que –hi insisteixo– tot i que el 23 de setembre, en l'última reunió, en una reunió que des de feia dos anys no es feia, s'han aconseguit

determinats traspassos, fonamentalment en temes de formació ocupacional, en temes d'organització de treballs portuaris o en determinats temes d'ensenyament, crec que val la pena fer esment d'alguns dels temes que estan encara pendents. Segur que el Conseller, en la seva intervenció, pot aclarir, ampliar, detallar o modificar algunes de les informacions que el nostre Grup té, però crec important fer una relació d'allò que encara està pendent.

En primer lloc, aquest matí hi ha hagut algunes referències, tot i que l'octubre del 80 la Comissió Mixta aprovà transferències pel que fa referència a les cambres agràries —i aquest és un tema que encara està pendent—, hi han matèries en curs de negociació, com són els serveis mèdics d'empresa, en l'àmbit de sanitat, que fa molt poc que el Ministre per a les Administracions Públiques crec que ha contestat dient que aquí no hi ha res a traspassar, i que per tant no cal que es traspassi res.

En l'àmbit de la justícia, el personal laboral de l'Administració de Justícia. Hi han altres matèries que estan pendents de negociació en funció de les sentències del Tribunal Constitucional. Aquí destaca, d'una banda, tot el tema d'investigació, lligada no només a educació i ciència, sinó a indústria i energia, a sanitat, etcètera, i el tema de l'agència de transport i altres funcions, en matèria de transport. Crec important remarcar que algunes d'aquestes matèries que estan pendents de negociació en funció de les sentències del Tribunal Constitucional, algunes matèries porten cinc anys —cinc anys— esperant la sentència del Tribunal Constitucional i, per tant, tenim un bloqueig de transferències perquè el Tribunal Constitucional porta cinc anys per dictar sentència.

Hi ha un altre bloc de matèries pendents, que hi ha desacord a nivell de ponència. En el tema de la seguretat social, unitats de valoració mèdica, hi ha —si no ho tinc mal entès— desacords de les valoracions d'aquests serveis. A l'Institut Guttmann, un Institut que en aquests moments es diu si l'INSERSO ha de transferir o no ha de transferir diners d'aquest Institut. I després hi ha una relació no curta de matèries que, d'una o altra manera, l'Administració central ha manifestat la seva voluntat política que aquestes no són matèries que es puguin transferir.

En el tema de l'agricultura, tenim el tema del servei de defensa contra els frauds, el tema de la transferència dels boscos de l'Estat a Catalunya. En el tema de treball, en l'àmbit de treball, temes tan importants com l'INEM, la inspecció de treball, l'Institut Regional de Seguretat i Higiene...

En l'àmbit de seguretat social, l'Institut Social de la Marina, la gestió del règim econòmic de la Seguretat Social, l'Institut Nacional de la Seguretat Social... En el tema de transports, els paradors de turisme i les accions concertades; els actius no operatius de FEVE, el servei meteorològic, etcètera.

Certament, tot i que aquesta no és una relació petita, hi podria haver la temptació de pensar que aquest paquet pendent de traspàs, en la mesura que és un paquet petit materialment, en comparació amb allò que s'ha traspassat, és un paquet poc rellevant políticament; hi podria haver aquesta temptació. El nostre Grup creu que aquesta seria una valoració perillosa. Perillosa, en primer lloc, perquè estan pendents de transferència determinats temes cabdals a l'hora de definir determinades polítiques sectorials. És a dir, difícilment el Govern de Catalunya pot impulsar una política laboral sense tenir l'INEM a les seves mans, o sense tenir la Inspecció de Treball. Difícilment es pot

tirar endavant una política agrària de forma global sense tenir a les seves mans les cambres agràries.

Per tant, aquesta relació que els he fet —el mateix podria dir de la investigació— són temes per si mateixos importants i que en molts casos són elements cabdals de polítiques sectorials. Però crec que allò que val la pena de ressaltar o remarcar és la possibilitat de menystenir la importància política de tancar les previsions estatutàries del tema de les transferències. És a dir, hi ha unes previsions estatutàries en el tema de les transferències, aquestes han estat unes previsions que no s'han complert, després de deu anys, en un moment en què a tot l'Estat i especialment a Catalunya estem debatent què cal fer per millorar les competències de l'Estatut d'Autonomia. I això és fonamentalment importantíssim. Cal anar al nou pacte d'Estat, cal anar al nou impuls de la millora de l'autogovern tancant allò que fa molts anys que havia d'estar tancat.

I aquí no els amago que la principal responsabilitat, a parer del nostre Grup, la té el Govern central. Estem convençuts que la política restrictiva d'interpretació de la Constitució i de l'Estatut ha fet impossible, ha impedit que en bona part aquestes competències, aquestes transferències, avui estiguin situades en la Generalitat.

Però tampoc volem silenciar la responsabilitat en determinats temes del Govern de la Generalitat. Fins i tot, en alguns temes, una certa confusió de qui és el responsable que avui determinats temes estiguin bloquejats. Els podria posar alguns exemples. Vull, simplement, aturar-me en dos. En un tema que ja se n'ha parlat, el tema dels boscos, el famós tema dels boscos: un acord i un decret del 1980 donava cinc mesos per fer un inventari dels boscos de titularitat de l'Estat i que aquests boscos fossin transferits a Catalunya; hi ha un primer intent d'inventari vuit anys després, que les dues Administracions reconeixen que encara és incomplet. Mentrestant, l'Estat continua comprant més boscos, i en aquests moments, ni tenim inventari, ni els boscos estan traspassats.

Això té incidència real en la gestió. Aquests dies, aquests últims mesos, hem parlat molt del parc nacional d'Aigüestortes. Bé, al parc nacional d'Aigüestortes hi ha terrenys amb titularitat de l'Estat, terrenys amb titularitat de la Generalitat, un patronat on ICONA no s'integra, i la impossibilitat d'impulsar una política en aquest parc de forma integrada, fonamentalment perquè existeixen titularitats diferents.

Fa quatre mesos, en una interpellació del nostre Senador Roc Fuentes al Ministre per a les Administracions Públiques, el Ministre deia —i ara els estalvio llegir la transcripció de la contesta al Senador Roc Fuentes— que en temes de seguretat social o en altres temes feia dos anys que estava pendent de la contesta del Govern de la Generalitat. Tinc aquí la transcripció de la interpellació. Aquí, sovint s'ha dit que això no era així; per tant, hi han temes que no se sap exactament on està el problema.

En tot cas, i acabo, el que creiem que seria important és que avui el senyor Conseller ens pogués fer una exposició extensa de quina és la situació actual. Quina valoració política fa el Govern de Catalunya d'aquest bloqueig de transferències que porten molts anys pendents? Com creu que s'ha d'avançar per aconseguir aquestes transferències en aquells temes que s'estan negociant, en aquells temes que l'Estat ha dit clarament que no vol efectuar transferència? Quins són els terminis que el Go-

vern de Catalunya preveu en relació amb aquestes transferències? I si el Govern de Catalunya creu que la Comissió Mixta, en tot cas, la part catalana de la Comissió Mixta, ha de jugar un paper polític important en aquesta negociació, o si el Govern es decanta —com s'ha decantat en altres moments— per tenir aquesta Comissió d'alguna manera submergida i fer funcionar una comissió de cooperació que no és la instància central que l'Estatut determina com a eix fonamental per produir el procés de negociació.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura.

Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable Conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Molt honorable President, senyores i senyors diputats, en primer lloc la llista que ha donat el senyor Saura, o els exemples que ha escollit dels traspassos pendents, és una llista correcta, perquè és la llista que té la part catalana de la Comissió Mixta de Traspassos, de la qual Iniciativa per Catalunya forma part i, per tant, tot el que es fa en la Comissió de Traspassos, doncs, ho coneix perfectament Iniciativa per Catalunya.

El senyor Saura ens ha fet una intervenció en un to molt constructiu i molt moderat, però típica del seu Grup; és a dir, de renyar *urbi et orbi* el Govern de l'Estat, i després el Govern de la Generalitat: «vostès, què fan?» En un to acusador ens diu que el Tribunal Constitucional tarda cinc anys... «Vostès, què fan?» Escolti, hauríem de buscar realment estratègies que portessin a algun resultat, perquè aquesta és la situació més fàcil, senyor Saura: pujar aquí i renyar tothom.

Miri, en primer lloc, una manera de presentar les coses. Vostè diu: «fa deu anys», i aleshores diu: «un plenari que es reuneix cada dos anys». I això vol dir que a les dues últimes reunions hi ha hagut entre les dues un espai, potser, de dos anys, però si es parla de deu anys, aleshores, una altra manera de presentar les coses és dir: «S'ha reunit trenta vegades el plenari de la Comissió Mixta i, per tant, aquesta és una comissió que es reuneix tres vegades per any».

Segurament la meua manera de presentar les coses ara —i escolti'm, perquè li contesto jo—, la meua manera de presentar les coses ara, de tres per any, també seria parcial. I la seva manera de dir: «es reuneix cada dos anys», evidentment, també és parcial. Les coses són diferents. Es reuneix el plenari quan hi ha acords per aprovar, i no es reuneix quan les ponències no han pogut avançar en els acords. I és molt normal, i tothom que vulgui pensar entendrà que en els primers anys hi havia un ritme de reunions molt més intens, i que després queden els traspassos difícils i que, per tant, no s'arriba a acords i les ponències treballen... Per cert, el senyor Roc Fuentes, en lloc de demanar al Ministre sobre la Seguretat Social, que ho demani al ponent d'Iniciativa per Catalunya, que forma part de la ponència de la Seguretat Social, i que sabrà si el Govern de la Generalitat contesta o no contesta. Em sembla que, quan s'està representat a la part catalana, és molt més fàcil, abans de fer una interpellació més o menys brillant al Ministre al Senat —que segurament s'ha de fer—, demanar-ho al representant de vostès a la ponència, i sabrà exactament qui contesta i qui no contesta.

Jo crec que ens trobem en una situació —i aquesta és la realitat— en la qual queden els temes difícils, els temes llargs; i aleshores

hores molt sovint ens hem plantejat si valia la pena dir: «Ens donem sis mesos de temps» —que és una cosa molt més racional i molt més presentable— «i si no arribem a un acord en sis mesos, com que hi ha una diferència d'interpretació del bloc constitucional, anem al Tribunal Constitucional.» Perquè ara, els tres tipus de traspassos que queden i que tenen dificultats són, en primer lloc aquells traspassos en els quals hi ha dificultats tècniques o dificultats de valoració, i que anar insistint en la ponència, carregats de perseverança i de paciència, al final dona algun resultat; perquè últimament, en aquestes dues comissions que vostè diu que han estat tan espaiades, resulta que en l'una hi ha hagut el traspàs dels mitjans materials de l'Administració de Justícia —que no és un traspàs petit—, i valia la pena esperar, i valia la pena que durés deu anys, aquesta Comissió Mixta; i l'altre, l'últim, és el traspàs de la formació professional ocupacional, que també és un tema pel qual valia la pena esperar.

Per tant, «què faran, vostès?», diu. Esperar, continuar. Continuar en la línia que tenim fins ara. Perquè es demostra que allà on hi ha dificultats tècniques o dificultats de valoració les posicions polítiques poden canviar i es pot arribar a resultats. La formació professional ocupacional és un tema tancat. A base de negociar directament Departament de Treball i Ministeri, també la Comissió de Cooperació, que ha estat útil, i si és un instrument útil, l'utilitzarem, i també la ponència de la Comissió Mixta de Traspassos, tots treballant en aquest tema, hem obtingut un traspàs que és un traspàs interessant, i que és un traspàs que obre el camí al traspàs de l'INEM, o facilita anar insistint en un dels grans objectius que és el traspàs de l'INEM. I també s'està parlant més d'un canvi en l'INEM. En els discursos que vostè sent, de representants de l'Administració central hi ha un canvi. Que no vol dir que jo, ara, aquí, assegurí que hi haurà el traspàs de l'INEM, i no vol dir que no el reivindiqui, però vull dir que les posicions canvien i val la pena mantenir aquesta tasca de la Comissió Mixta de Traspassos.

Els altres traspassos que tenen dificultats són aquells traspassos que depenen d'una sentència del Tribunal Constitucional. És clar, escolti, no ens acusi a cap dels aquí presents de si el Tribunal Constitucional triga cinc anys. Prou vegades ho hem denunciat; ho ha denunciat el President de la Generalitat, la qual cosa li ha portat algun conflicte amb membres del Tribunal Constitucional. Però és evident que tot el tema de la investigació o del traspàs de la investigació està lligat a la sentència pendent del Tribunal Constitucional.

I en tema de transports, també estem exercint una competència delegada, que només podrà ser traspassada si el Tribunal Constitucional dictamina d'una manera favorable a nosaltres. Per tant, aquest és el segon gran bloc.

I el tercer gran bloc és aquell en el qual l'Administració central diu: «En virtut de la interpretació que nosaltres fem del bloc constitucional, això no és traspassable». I nosaltres diem: «nosaltres creiem que és traspassable». Per això hem fet la llista, que la tenim feta des de fa temps, i això que vostè diu dels dos anys, que ens ha llegit, ja es va fer; ja es va fer al cap d'uns anys d'Estatut, es va fer tot l'inventari, totes les llistes. Però, aleshores, hi ha una discrepància gran en el tema de dir qui interpreta bé el bloc constitucional per dir si això és traspassable o no és traspassable. I aleshores, jo, alguna vegada des d'aquesta tribuna havia dit, havia dit que nosaltres, això, ho sotmetríem a la consideració del Tribunal Constitucional; que ens donaríem

un temps —el que vostè ens demana— i que diríem al Tribunal Constitucional «dictamini vostè si això és traspassable o no», i, si és traspassable, que es faci el traspàs.

Vam consultar experts jurídics que ens van dir que això no era possible fer-ho, perquè només es podria crear un conflicte de competències en funció d'un acte que es fes, no en funció d'una omisió, i el no-traspàs és una omisió. Aquest dictamen que ens van donar els nostres experts jurídics era encertat, perquè els gallecs han fet el que jo des d'aquesta tribuna havia dit que faríem i el Tribunal Constitucional els ha respost exactament allò que ens van indicar els nostres experts. Per tant, no trobem via jurídica constitucional per definir qui interpreta bé el bloc constitucional en matèria de transferències.

Hi ha una altra posició, que és la dels bascos —que també és per tenir en consideració—, que diuen: «no, aquest no és un tema de dictamen jurídic ni que sigui del Tribunal Constitucional; aquest és un tema polític i, per tant, nosaltres mantenim la nostra reivindicació sobre els temes que crec que són traspassables».

Quina és la nostra posició? En virtut del que ha dit el Tribunal Constitucional, doncs, sí; és un tema en el qual mantenim la nostra reivindicació i anem demanant que aquests temes siguin traspassables.

Quina és la llista? La que vostè ha dit: és la llista que coneix el Ministeri, que és la llista que coneix la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions. Per tant, les dificultats tècniques, anar treballant en ponències, lentament, amb perseverança, amb paciència, per desbloquejar temes; algun últimament s'ha desbloquejat.

En el tema del Tribunal Constitucional, aquest sí que no hi ha més remei que esperar la sentència, tardí cinc anys, o tardí sis anys, o tardí set anys. I en els altres temes anar insistint, anar reivindicant, anar fent que canviï la decisió política, perquè, en definitiva, sota de tota interpretació jurídica del bloc constitucional també hi ha una voluntat política de fer un traspàs o de no fer-lo. I em sembla, en aquest aspecte, que algun dels últims traspassos realitzats ens permet d'esperar que temes, que en aquests moments semblen totalment tancats, puguin, un dia, modificar-se. Aquest és el nostre capteniment, senyor Saura.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. Té, el senyor Saura, torn de rèplica de cinc minuts.

El Sr. SAURA: Jo tenia la sensació que havia fet una interpellació en què havia renyat molt poc el senyor Conseller. En tot cas, havia intentat fer un control de l'acció de govern, cosa que és un deure dels grups de l'oposició. Tot i així, quan el senyor Conseller ha fet la seva primera intervenció, la primera part de la seva intervenció —amb una certa incomoditat perquè l'havia renyat molt—, em recordava llavors dels psiconalistes, que a vegades l'extern s'interpreta en funció de l'intern. I tenia la sensació que possiblement el senyor Conseller estava excessivament amb mala consciència, que havia estat això.

Perquè jo simplement he fet tres referències petites de control. He dit: «en el tema dels boscos i en el tema de la seguretat social hi ha confusió de qui té la responsabilitat», i he fet una crítica al Consell Executiu, una. Evidentment, en cap cas he plantejat que nosaltres responsabilitzem a aquest Govern perquè el Tribunal Constitucional té retard. Suposo que això ja indica el nivell de confusió en relació amb el que jo he dit i el que el senyor Macià Alavedra ha interpretat. I puc assumir part de responsabilitats de no haver-me explicat bé, però, senyor Macià

Alavedra, jo no he dit que vostès siguin responsables ni de les sentències del Constitucional, ni del retard del Constitucional. Jo l'única crítica política que els he fet en aquest tema és dir-los que en un determinat moment vostès van optar per aparcar la Comissió Mixta, políticament, posant dempeus la Comissió de Cooperació.

I, evidentment, que la Comissió de Cooperació és un instrument, i benvinguts siguin tots els instruments; com un instrument més important, senyor Conseller, és un senador català. És incomprendible que el senyor Conseller em digui que la Comissió de Cooperació és un instrument i em digui que el senyor Roc Fuentes preguntí on ha de preguntar.

El senyor Roc Fuentes, com a Senador d'aquest Parlament, va preguntar allà on havia de preguntar: al Ministre per a les Administracions Públiques, que el Ministre expliqués com estava el procés de transferències. I el Ministre, en la seva contesta —que no va ser preguntat específicament per a seguretat social, de seguretat social o d'altres temes—, va dir això. I, per tant, el senyor Roc Fuentes va preguntar allà on havia de preguntar i crec que va ser important la seva intervenció.

En tot cas —hi insisteixo, senyor Conseller—, vostè ha interpretat un control excessiu del que han estat les meves paraules. Jo el que crec que és important és que allò que va ser un acord d'aquest Parlament de fa molts anys —jo no era diputat— que cada tres mesos el Govern informaria de traspassos; aquest és un acord d'aquest Parlament. Fa temps que no s'informa. I li he dit al senyor Conseller, al final de la meua intervenció, que crèiem important tenir una valoració política del Consell Executiu en relació amb l'estat actual dels traspassos. I li he dit més, que creia important saber com el Govern català pensava seguir impulsant el procés de transferències. He dit: «expliqui's, vostè; expliqui's, vostè»; no li he dit: «vostè és responsable». He dit més, he dit més, he dit: «el responsable màxim d'aquesta situació és el Govern central». He dit tot això.

Crec que fóra bo que el Govern català perdés un cert sentit patrimonialista d'això.

Jo crec que la mateixa intervenció del senyor Macià ve a dir «escolti, és que vostès ens renyen; deixi'ns fer, que ja ho fem». I jo, el que li estic demanant és que possiblement, crec, el nostre Grup creu que en aquests moments un dels temes importants de desbloqueig de les transferències és un pronunciament clar del conjunt de la Cambra.

Jo crec que és important que en la moció subsegüent aquesta Cambra ratifiqués la seva preocupació pel retard d'aquests traspassos, que ho digués, i, a ser possible, ho digués de forma unànime; que aquesta Cambra es pronunciés per impulsar més la Comissió Mixta de Traspassos. Per què no? Que aquesta Cambra es pronunciés per la preocupació del retard de les sentències del Constitucional, no és responsabilitat de vostès, però sí que manifestés la seva preocupació. I que, per tant, que aquesta Cambra, en un tema tan important com els traspassos, expressés avui —hi insisteixo—, en el marc d'una situació política espanyola, on s'està discutint el nou impuls, que aquesta Cambra es tornés a posicionar —hi insisteixo— en temes cabdals des del punt de vista de política sectorial, però en un tema cabdal: tancar una part d'allò que eren previsions de mínims i que avui encara no s'han complert.

En aquest sentit, la nostra interpellació tenia una certa part de control, com ens toca fer, fonamentalment demanar-li expli-

cacions; però, senyor Macià Alavedra, tingui-ho clar: el motiu final d'aquesta interpellació és que aquesta Cambra, en el proper Ple, pugui fer una declaració política unànime, que ajudi a desbloquejar l'actual situació de bloqueig.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. Té la paraula l'honorable Conseller per a contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Bé, senyor President, senyores i senyors diputats, celebros que el senyor Saura no ens hagi renyat i no hagi fet una d'aquelles intervencions en la qual tothom rep i que és habitual —he dit— del seu Grup. Potser la d'avui ha estat més suau, després tinc una interpellació del senyor Ribó que anirà en aquesta línia *urbi et orbe*, acusant uns i altres, potser pensava en el tema de la psicoanàlisi que vostè deia, potser era no motivat pels motius que vostè deia de culpabilitat, sinó de previsió de la segona interpellació que em ve a sobre.

Ara, si un dia vol que parlem de psicoanàlisi, un dia en parlarem, i crec que efectivament molta gent utilitza aquesta tribuna com a *diván* de psicoanàlisi (*Rialles*.) I aleshores, això és fer trampa, perquè el *diván* del psicoanalista es paga i aquesta tribuna és gratuïta per als diputats, per als diputats, no per a la qüestió pública.

Bé, escolti, jo que tinguem, a més a més de tots els instruments, els senadors, com a instrument, a mi em sembla fantàstic; em sembla que són molt útils i que les seves interpellacions són molt importants, com vostè ha dit. El que jo li he criticat no és que el senyor Roc Fuentes interpellés el Ministre —que està en el seu dret de fer-ho i ho ha de fer tan sovint com ell cregui convenient—; el que jo li criticava és que digui «al senyor Roc Fuentes, el Ministre li va contestar que el tema de la seguretat social estava pendent d'una resposta del Govern de la Generalitat». I el que lamento és que el senyor Roc Fuentes no fos un instrument prou eficaç per replicar el Ministre...

El Sr. SAURA: No va tenir més rèpliques...

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: ...i dir-li que no era veritat...

El Sr. PRESIDENT: No dialoguin, per favor...

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: I dir-li que no era veritat en funció d'una informació molt clara que ell tenia, que és que el ponent de la seguretat social és un representant d'Iniciativa per Catalunya. Imaginin-se si hagués pogut ser un instrument útil en aquell moment per dir-ho al Ministre i no quedar-se callat i dubtar del Govern de la Generalitat! Això sí que és un dubte potser excessivament genèric i que es podria combatre amb algunes informacions puntuals; només que la coordinació en el si del seu partit —perdó—, o de la seva agrupació, o de la seva coalició —Iniciativa, en aquest cas, em refereixo— funcionés una mica millor.

Vostè, després, senyor Saura, diu: «faig la funció de control». Lamenta que no s'informi cada tres setmanes en aquest Parlament, cada tres mesos. Jo crec... bé, si ens reunim cada dos anys la Comissió Mixta, no sé per què ens hem de reunir aquí a informar cada tres mesos? Realment, vostè (*rialles*) és un partidari de la inutilitat més patent! A vostè li agrada passar el temps, no? (*Rialles*.)

Però, d'altra banda, jo li diré que em sembla —i ho dic de memòria, em puc equivocar— i ara vostè em sortirà amb un pa-

per, el senyor Ribó, que els té tots, dirà que aquesta és una resolució que es va votar en tal data o en tal altra. Jo crec que es va votar, aquesta resolució, quan les comissions mixtes no eren unitàries. A partir del moment que les comissions mixtes són unitàries, i vostès estan representats a la Comissió Mixta i tots els grups parlamentaris i agrupacions, i mixts, tots, sobrepasant les normes de nombre de representants que pot tenir la part catalana de la Comissió Mixta, estan representats en aquesta Comissió Mixta de Traspassos i en la de Valoracions. Home, que els informin els seus representants, que ho viuen! Vostès, d'altra banda, poden cridar el Conseller en qualsevol moment, com ara, aquí a informar-los. Però em sembla que no té...

El Sr. SAURA: Tanquem el Parlament!

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: No, no, si no cal tancar el Parlament, home! El que passa és que el Parlament no està per fer coses que no serveixen per a res, senyor Saura. I el que vostè proposa no serveix per a res, absolutament per a res; només per aquí, anunciar una cosa, que vostè ho ha dit: fer una moció votada unànimement dient «que es compleixin aquests traspassos». Faci-la, jo n'hi portaré vint, d'aquestes resolucions unànimes. No sé si en l'últim debat se'n va votar una d'aquestes, de política general; potser no, però en l'anterior, segur; en tots ells s'han votat. I portaré vint, vint-i-cinc, trenta còpies, idèntiques; podrà fer la seva moció reproduint literalment les resolucions aprovades. No em digui que «no», que és que «sí», senyor Saura; aquestes les hi portaré.

Que ho hem de fer una altra vegada? Molt bé. Que això pot ser útil? Vostè creu que això desbloqueja el tema; vostè ho creu de debò: fem això i desbloquejarem el procés. No, home, ajudarem —potser sí, jo no vull dir que sigui inútil—, però no ens vingui a donar la solució aquesta de fer una resolució, perquè aquestes solucions, les hem intentat per tots els costats.

El que hem de fer és insistir, perseverar, no tancar el procés. Vostès diuen: «Facin una previsió de mínims i tanquin el procés»: això no sé què vol dir. Què vol dir, tancar el procés? Vol dir que no seguirem insistint en els temes que creiem que s'han de traspasar? És una frase que no sé què vol dir. «Previsió de mínims»: no sé què vol dir. Hi ha una llista de coses a traspasar, i jo li he dit que el nostre capteniment seria anar insistint, encara que aquesta Comissió Mixta duri cinc anys més. I això és el que farem. I, en el tema del Tribunal Constitucional, esperar les sentències, i, en el tema de les dificultats tècniques, intentar superar-les.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre la política de desenvolupament econòmic i la seva relació amb el Govern de l'Estat, que formularà el Diputat il·lustre senyor Rafael Ribó. Té la paraula.

Interpellació sobre la política de desenvolupament econòmic i la seva relació amb el Govern de l'Estat

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, no sé si el senyor Alavedra ja m'ha contestat la interpellació que anàvem a fer nosaltres, que vàrem redactar —tal com consta al *Butlletí del Parlament*, número 267— al molt honorable President de la Generalitat: «Quins són els propòsits de

capteniment del President de la Generalitat pel que fa a la política sobre el desenvolupament autonòmic i la seva relació amb el Govern de l'Estat».

Subratllo, i crido l'atenció a l'hemicicle, que la interpellació va adreçada al President de la Generalitat i li planteja un tema en concret, que és el desplegament autonòmic en relació amb el Govern de l'Estat. El Consell Executiu té la discrecionalitat de resposta sobre les interpellacions atribuïdes a qualsevol membre d'aquell òrgan col·lectiu, no en posem el més mínim dubte: el que succeeix és que el nostre Estatut d'Autonomia de Catalunya dóna al President de la Generalitat, que és una institució diferent del Consell Executiu, unes responsabilitats en exclusiva, que afecten tant la direcció del Govern com les relacions amb el Govern de l'Estat. És per això que nosaltres adreçarem la interpellació al President de la Generalitat.

El President de la Generalitat, per boca pròpia davant d'aquesta Cambra, va afirmar que el programa de desenvolupament autonòmic tenia dotze punts: competències exclusives; poder dur a terme una política econòmica; llibertat de decisió per a les subvencions; el quart punt —m'hi aturo un instant, perquè té a veure amb la interpellació anterior i perquè al senyor Alavedra li sonarà— diu «la ràpida» —ho subratllo—: «la ràpida resolució dels traspassos pendents» —«la ràpida»: és un terme molt relatiu en el temps, això de la rapidesa; és de l'any 87, aquest document del President de la Generalitat—; qüestions que afecten temes pròpiament no competencials, com és la normalització lingüística, el finançament especial, la Comunitat Europea; el tema del finançament; una policia autonòmica amb prou entitat, no bloquejada per la Junta de Seguretat; que a la Generalitat li respectin les peticions fetes per als fons econòmics de la Comunitat Europea; que es tingui en compte la Generalitat en la distribució de competències quan es transfereixen aquestes a Brussel·les; qüestions de simbologia, representació i jerarquia; aspectes lingüístics i culturals de l'Estatut, i, per últim, la modificació dels criteris del Govern tendents, a través dels diversos mecanismes que s'han explicat, a la recuperació de competències i a rebaixar el sostre estatutari. El President de la Generalitat deia, i es comprometia en aquest debat, en aquesta Cambra, que d'aquests punts en faria qüestió d'informació i proposta al Cap de l'Estat —no ja al Cap del Govern: al Cap de l'Estat—; imaginin-se vostès fins a quin punt es reservava parcel·les pròpies d'actuació com a institució diferenciada del Consell Executiu.

En el darrer debat de política general, el President de la Generalitat ens va dir que el seu programa —ara més concret i sintètic— de desenvolupament autonòmic passava pel reconeixement del Govern de Catalunya, a Catalunya, per la personalitat bàsicament lingüística i cultural, per les competències i pel finançament, i recordava que la Generalitat és Estat a Catalunya; fa molt poc, el Ministre d'Administracions Públiques del Govern central acaba de dir que quan Pujol diu que la Generalitat és Estat a Catalunya li falta quasi tota la raó: «mai pot oblidar que el Govern» —referint-se al Govern central— «té competències no a Madrid província o ciutat, sinó al conjunt del territori, i les ha de tenir sempre». Nosaltres voldríem que el President de la Generalitat, òbviament absent avui en aquesta Cambra, ens expliqués, d'acord amb els títols competencials que li vénen encomanats per l'Estatut, quines formes de desenvolupar aquells programes de desplegament autonòmic ha previst, quines s'han seguit —fa

quatre anys d'uns compromisos, en farà cinc el mes de febrer—, quin balanç se'n fa —fa onze anys de govern, quatre d'aquells compromisos— i quines són les perspectives d'aquest desplegament autonòmic.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ribó.

Té la paraula l'honorable Conseller senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors diputats, la meua història amb el Diputat senyor Ribó és la d'un amor incomprens: jo tinc una gran satisfacció a respondre-li i a ell sempre li sap greu que li respongui jo. I ho comprenc, li faria més il·lusió que li respongués el President de la Generalitat, però resulta que el President de la Generalitat va realitzar tot un debat de política general fa pocs dies i es va dedicar a examinar tots aquests temes: una cosa és que convencés el senyor Saura o no, però el fet és que es va dedicar durant tot el debat a examinar aquests temes, a fer un balanç, a explicar el que havia fet, i a concretar els seus punts. Ho va fer de tal manera que el senyor Ribó ha pogut avui citar els quatre punts —per cert sense aportar-ne cap de nou, ni dir que cap altre li semblava poc interessant—; per tant, el senyor Ribó aquí es limita a demanar-nos què pensem fer. I com que el que pensem fer ho va explicar el President de la Generalitat, jo intentaré repetir-ho amb unes altres paraules.

Efectivament, hi va haver el debat —que em sembla que era del febrer del 87— en el qual hi va haver els dotze punts. I el balanç que el mateix President de la Generalitat va fer aquí fa uns dies no va ser excessivament optimista, de com ha avançat aquest tema: va dir que dels traspassos de competències se n'havien realitzat alguns, però que en quedaven molts —i això forma part de la interpellació precedent; per tant, no m'hi estendré—; que en el tema de les competències exclusives calia que es respectessin, però que, efectivament, massa sovint hi havien competències compartides, una mica amb l'esperit de la LOAPA —això no ho va dir, però és una cosa que la diem sovint—; en el tema de la normalització lingüística parlava del finançament específic de l'especificat —i valgui la redundància— de l'idioma i de la cultura catalana, i, efectivament, alguns resultats hi han hagut, hi han hagut alguns recursos específics per al finançament de la llengua; en el tema de la policia, no és el model policial que aquest Parlament va aprovar el 85, però s'han fet passos importants, amb noves promocions i també amb un acord important, considero jo, de finançament de la policia autonòmica, que allibera molts recursos que ens permetran de fer un cos de policia amb un nombre de membres important. Tot el tema de la divisió de competències derivades de les directives de la Comunitat Econòmica Europea, aquest és un tema que en el debat del 14 de desembre, sobre Europa, vam tractar en profunditat, i tot el tema del rang i de la jerarquia lliga amb el primer punt del President de la Generalitat, quan diu que la Generalitat sigui Estat, que sigui de fet l'Administració preponderant a Catalunya.

El senyor Ribó, sobre aquesta afirmació del primer punt, que diu «la Generalitat és Estat a Catalunya», ens cita una resposta del senyor Eguiegaray, que deia que el senyor Pujol no té raó en quasi res del que diu. Però suposo que el senyor Ribó en aquest tema està d'acord amb el senyor Pujol: perquè vostè fa una cita del senyor Eguiegaray i no sabem amb qui està d'acord. Seria bo, en casos d'aquests, comptar amb el suport

dels grups de la Cambra, i que vostè digués: «En aquest punt, estic perfectament d'acord amb el President Pujol», i que també féssim resolucions unànimes, d'aquestes que vostès creuen que són tan importants quan les proposen vostès. Però n'hi va haver unes, sobre aquest tema, que vam proposar nosaltres i que vostè no va votar; per tant, les resolucions unànimes només tenen força a Madrid quan vénen presentades per vostès. Perquè aquesta ens hauria ajudat... I com que vostè opina que, efectivament, suposo, que té raó el President de la Generalitat, i no el senyor Eguiegaray, doncs seria bo que en aquests temes en els quals coincidim ens donés la raó i no ens ho deixés aquí penjat, com volent dir: «Fixin-se vostès en la ineficàcia, si després li contesta un ministre dient que no té raó!» Que és una crítica al nostre plantejament o és una crítica al Ministre Eguiegaray? O era un discurs en l'aire, d'aquests de renyar a tothom, repeteixo, *urbi et orbe*? Concreti aquest tema, senyor Ribó; estic segur que vostè està d'acord amb nosaltres, plenament segur.

Des del febrer del 87 –aquesta reunió amb el Cap de l'Estat, que vostè citava–, van tenir lloc diverses reunions amb el Cap del Govern, diverses reunions amb ministres –per part del President de la Generalitat, per part de consellers–, preguntes, interpellacions –dins de la línia del Senador senyor Roc Fuentes– dels diputats i senadors del Grup català, que també són instruments al servei de l'autonomia de Catalunya... Tot això s'ha fet, tots els instruments polítics de negociació, de crítiques, de confrontació –a vegades–, de conflicte –que ens ha estat criticat, per cert, quan es produeix, sempre–, de diàleg, d'interpellacions, de preguntes, de mocions, de resolucions, d'esmenes a la totalitat... Tot, s'ha fet!

Hem avançat en alguns punts, no hem avançat en altres. Seguirem en aquesta línia, perquè la lluita política, en democràcia, és això: és anar insistint, utilitzant els instruments democràtics, anar veient la possibilitat de canvi, de tenir més incidència... No n'hi ha d'altra. A partir del moment que un govern es mou, per definició, dins del marc de la Constitució i de l'Estatut, ha d'utilitzar els instruments democràtics de la Constitució i de l'Estatut. I són aquests. Es pot fer un discurs cridant més o menys, però això ja ningú es pensa que tingui incidència; quan es plantegen les coses es poden donar cops de puny sobre la taula o no, però aquest no és el cas... Ens pot dir: «Demanin-ho amb més energia»; escolti, ja no estem en aquests punts: és qüestió d'utilitzar tots els mecanismes i tots els instruments.

Jo crec que aquests dotze punts, dels quals es va fer balanç –i ho va fer la persona que els havia presentat en aquest Parlament el febrer del 87; per tant, no ho repetiré–, després es van concretar en quatre punts: que la Generalitat sigui l'Administració preponderant –em sembla que deia la Resolució, i ho dic d'una manera literal–; el tema d'identitat, de sempre, llengua i cultura; el tema d'un finançament bo, i el tema de les competències.

Jo crec que aquests són quatre punts essencials, que compartim la immensa majoria –la totalitat dels diputats d'aquesta Cambra hi estariem d'acord–, però que en tot moment hi ha un element principal, una prioritat que destaca, i potser per deformació... de càrrec –anava a dir professional–, en aquest cas jo diria que el que hauríem de fer avançar és el finançament. I, per tant, l'estratègia «a curt» i «a mitjà» –perquè jo sóc escèptic que es pugui resoldre «a curt»–, l'estratègia «a curt» i «a mitjà» és millorar el finançament: millorar el finançament en una línia en la qual la part catalana de la Comissió de Valoracions està

bàsicament d'acord..., no potser en la seva formulació exacta, hi han divergències entre els diversos grups, des d'un concert solidari que vostès proposen –però que proposen, almenys a la part catalana de valoracions, com a horitzó, no per a aquesta negociació, sinó com a horitzó–, fins al tema de l'IRPF, amb percentatges distints, segons qui en parli, però sí que em sembla que definir uns punts que formen part d'una resolució àmpliament votada –votació que jo agraeixo– en aquest Parlament, del tema del finançament, tractant de la igualació, de la igualació dels recursos pels serveis, deixant a part tot el que siguin mecanismes de compensació interterritorial o de solidaritat. Perquè el finançament no pot establir solidaritat ni compensacions, sinó que el finançament ha d'atendre els serveis que es presten en un comunitat, i és evident que l'Estat espanyol necessita una política de reequilibri territorial. Però han de ser uns mecanismes a part, que estem disposats a parlar-ne i a contribuir-hi com el que més, com hem fet sempre, per altra banda.

Però aquesta igualació, per a nosaltres representa una millora en el nostre finançament, i em sembla que és just. És a dir, jo surto al pas d'aquest tema perquè molt sovint s'ha dit: «Aquests esgrimeixen el fet diferencial per tenir més diners», o bé: «Catalunya regateja i vol més diners», o bé..., sempre aquest concepte del català que va a buscar diners, quan som els qui en rebem menys. Més ben dit, no menys: els penúltims, els valencians en reben menys.

Però nosaltres demanem la igualació; és a dir, el fet diferencial, en el tema dels diners és ser iguals; és ser iguals amb les altres comunitats del 151, amb les del 143 –que bàsicament són les que no presten l'ensenyament–, i gradualment –perquè no hi podem anar de cop–, amb les del sistema foral.

El segon punt seria la no-discriminació. Precisament, no admetre que hi hagin unes comunitats –les del sistema foral– que reben el doble *per capita* que els habitants de Catalunya i d'altres comunitats autònomes. I sabem que això no es pot igualar de cop perquè representa la fallida de l'Estat, ni es pot igualar en dos, tres i quatre anys, però sí que s'estableixi una gradualitat. Aquesta és una posició moderada, assenyada.

El tercer tema és la corresponsabilització fiscal, bàsicament; no entrem ara si el cent per cent de l'IRPF o menys. Vol dir que cada vegada més el que cobrem depengui dels impostos que paguen els catalans, i que aquests impostos vagin directament al finançament de Catalunya. Però aquí voldria tornar a sortir al pas de quan s'acusa que «això afavoreix les parts riques en contra de les parts pobres». Jo haig de dir que s'ha de conjuminar aquest tema de la corresponsabilització fiscal amb el primer principi, que és el de la igualació. I després, si per part de l'Administració central es vol introduir altres temes, com el tema de la solidaritat –que hi estem d'acord–, o un altre tema que en podríem dir de coordinació; és a dir, intentar coordinar un buit legal que és l'endeutament i el dèficit de les comunitats autònomes –i sigui dit de passada en aquest Parlament que Catalunya no se situa malament a dins del conjunt de l'Estat, sinó al revés, a dins d'aquest tema d'endeutament i de dèficit que serà objecte de debat en el debat de pressupostos..., però situem les coses exactament en el seu lloc, i parlem de realitats més enllà de la lluita política i partidista–, doncs, aquests principis, aquests principis, sense parlar encara de diners, aquests principis, fer-los avançar, fer-los comprendre a l'Administració central, on em sembla que algunes persones els comprenen i altres

no, fer-los avançar —cosa molt més difícil— a la resta de comunitats autònomes per treure del cap aquesta situació de petició de privilegis de Catalunya, que sempre és una mena de fixació quan, en realitat, la realitat és completament diferent, em sembla que aquest és un objectiu polític molt important. Molt important. I aquest és l'objectiu polític principal que ens proposem en aquests moments. Aquest és l'objectiu polític pel qual lluitarem, i lluitarem d'aquí al 31 de desembre, creient..., volem creure —amb escepticisme, però ens ho volem creure— que arribarem a un acord abans del 31 de desembre i, si no, continuar treballant per aquests principis. Amb un calendari establert on es tracti cada un d'aquests temes que són —ho repeteixo— igualació, no-discriminació, corresponsabilització fiscal, solidaritat, coordinació, referit a endeutament i dèficit.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. Té dret de rèplica el senyor Ribó. Cinc minuts.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, al final de la intervenció del senyor Alavedra em sembla que hem entrat en una altra possible interpellació —de la qual m'agradaria poder fer també el meu torn de rèplica, a risc d'anar esgotant el temps—, que és la del finançament, el finançament que en darreres hores o dies sentim dir pel mateix President de la Generalitat que és possible que s'hagi d'acceptar la pròrroga, i que es parla ja d'una quantitat a bestreta, una quantitat que va a compte d'haver acceptat aquesta pròrroga.

No és sobre aquest tema que nosaltres estem interpellant, senyor Conseller. Tot el respecte al Conseller Macià Alavedra; tot el respecte al seu *charme* i a la forma de desenvolupar-se des d'aquesta tribuna, però ell sap perfectament que està amagant l'ou sobre el cor de la qüestió respecte a la interpellació. (*Remor de veus.*)

Nosaltres hem interpellat el President de la Generalitat sobre un tema que només pot respondre competencialment el President de la Generalitat. El President de la Generalitat duu una intensíssima activitat arreu de Catalunya; tothom pot contemplar a través de TV3 com els caps de setmana, fins i tot, hi han múltiples inauguracions i activitats del President de la Generalitat; com expressa tot un conjunt de temàtiques fora d'aquest Parlament, al costat que podem comptar amb els dits d'una mà —amb els dits d'una mà— les vegades que el President de la Generalitat ha pujat en aquesta tribuna fora dels debats de política general i d'investidura, si ens referim als onze anys i mig de mandat. En aquesta legislatura, senyor Alavedra, el President de la Generalitat, fora d'aquelles ocasions que li vénen obligades per llei, ha pujat una sola vegada en aquesta tribuna, en un debat de pressupostos.

Som dels pocs parlaments que no poden reclamar la presència del seu cap de govern, com estem comprovant avui mateix. No tenim cap mecanisme —fora del debat de política general—, no es pot produir tampoc per part seva, de forma voluntària, la seva presència i la seva informació. Resulta que el President de la Generalitat té, d'acord amb l'Estatut, la possibilitat d'exercir una sèrie de competències que ni vostè, senyor Alavedra, amb tot el seu *charme*, en pot rebre delegació; no les hi pot delegar. Això està escrit a l'Estatut i és exercit pel President de la Generalitat: entrevistes que fa com a President de la Generalitat i com a cap de Govern amb les màximes autoritats de l'Estat; responsabilitats sobre la informació, els compromisos i les pers-

pectives adquirides en aquelles entrevistes; l'acció de direcció del Consell Executiu —i estem parlant de la direcció del Consell Executiu no en un tema sectorial: en el tema més important que hi pot haver a Catalunya avui, el del desplegament autonòmic. Sobre cap d'aquestes matèries, el President de la Generalitat pot delegar les seves competències. I vostè, per obligació, per aquesta responsabilitat col·lectiva —no per il·lusió—..., nosaltres també per obligació, no per il·lusió, l'interpel·lem, i vostè no per il·lusió, m'imagino, sinó per obligació, ve a la resposta. Però sàpiga, senyor Alavedra, que vostè, amb tota la seva forma de saber fer, amb bona tècnica parlamentària, està amagant una qüestió cabdal per a aquest Parlament: aquest Parlament no ha rebut cap informació sobre entrevistes que vostè ha esmentat. No són entrevistes protocol·làries; dubtem —ho dubtem, i així ens ho plantejem— que l'entrevista compromesa pel President de la Generalitat amb el cap de l'Estat sobre el tema dels dotze punts s'hagués realitzat. Si s'ha realitzat, fixi-s'hi, senyor Alavedra, ni se n'ha informat. Vostè l'acaba de citar per primera vegada avui, en aquesta tribuna. Raó de més per a la interpellació.

Desconeixem els extrems dels compromisos institucionals adquirits en la darrera entrevista amb el President del Govern; i aquestes temàtiques que estem plantejant no les planteja el Grup d'Iniciativa per Catalunya en nom seu. Ningú d'aquesta Cambra pot dir que hagi rebut en activitat parlamentària aquesta informació; que hagi pogut exercir la funció de control o d'impuls del seu Govern, tal com decideix i estableix l'Estatut.

Senyor Alavedra, vostè recordarà que en el debat de política general hi va haver un moment que el President de la Generalitat es va encendre —materialment— en la defensa del Parlament de Catalunya. Constatem una vegada més que es poden fer declaracions molt enceses, però que no responen a la realitat institucional ni a la responsabilitat de govern, perquè, si això fos així, el President de la Generalitat seria el primer que en aquelles escadusseres vegades —molt menys encara que en la reunió de la Comissió Mixta, senyor Conseller, en què ell adquireix unes responsabilitats que emanen del mateix Estatut, i que ningú més les pot adquirir, ni vostè, amb tota la importància que pugui tenir en el Govern—, n'hauria de donar compte en aquella Cambra que diu que és tan important per al poble de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ribó.

Té la paraula l'honorable Conseller senyor Alavedra per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Ribó, és evident que el President de la Generalitat té una sèrie de funcions dins del marc legal o en funció del seu càrrec, que ni em pot delegar ni em delega. Però sí que em pot delegar contestar-li a vostè; i això és el que he fet. Jo vinc aquí en funció de la delegació que m'ha fet per contestar-li, i li contesto.

Vostè —i li contesto sobre temes importants, eh?, que el tema del finançament és important i l'hi explico els punts amb detall, i em sembla que la resolució del Parlament, en aquest aspecte, és important, i veurem què en surt, d'aquesta negociació, que és el tema més important que tenim, perquè els recursos de la Generalitat és el que ens permetrà de fer una política, i és el que ens permetrà fer infraestructures i fer una política industrial i fer algun laboratori, i fer la política d'universitats, i fer la política

de centres d'assistència primària... I ara que estic negociant l'Estatut amb els Consellers, m'adono de totes les dificultats que comporta quadrar els recursos amb les demandes legítimes de tots els departaments. Per tant, avançar en el camp dels recursos —sabent que, per definició, els recursos sempre són limitats, aquí i a l'Estat, com s'acaba de veure, i en els governs més poderosos del món—, doncs, em sembla que és un tema important.

Senyor Ribó, amb tot el respecte a la seva rèplica, vostè ha volgut continuar la polèmica que va tenir amb el President de la Generalitat sobre el Parlament en el debat de política general. Jo crec que aquell debat ja el van tenir, ja van dir el que havien de dir, i que ja està. Jo no m'hi haig de referir més, i vostè hi tornarà quan li sembli necessari, i se li replicarà quan el President de la Generalitat ho jutgi necessari. Ara, sí que volia aprofitar aquesta rèplica per dir una cosa: escolti, bestretes a canvi de prorroques, no! No donem nosaltres mateixos, des de Catalunya, aquesta imatge indigna de la negociació dels catalans. No la donem des de casa, perquè això és el que diu el senyor Ibarra. No fem aquest joc, perquè no és aquest, el tema. Bestreta, cap! Si hi ha bestreta serà per a les disset autonomies, perquè no hi ha una negociació Administració central-Generalitat; no hi és. Potser malauradament, però no hi és! El Consell reunirà les disset autonomies, el 21, el 22 o a final d'octubre. Per tant, per favor, no parlem en aquests termes, perquè al final som els que rebem menys diners *per capita*, o quasi els que en rebem menys, i al final sembla que constantment es parla dels «diners dels catalans», i que anem a rebre una bestreta per una prorruga; això seria indigne del Govern de la Generalitat, indigne d'aquest Parlament i, per tant, no parlem d'aquests temes, perquè ens tirem terra a sobre. I vostè, que llegeix la premsa, això ho devia llegir ahir en un mitjà de comunicació, i avui n'ha llegit la rectificació, pràcticament, del mateix mitjà de comunicació. I d'altres.

Escolti, aquí ja potser l'Administració central voldrà —en funció del que diu el Pressupost de l'Estat—, doncs, posar sobre la taula els recursos en aplicació de la fórmula que tenen les autonomies. Potser si fa un pas més endavant voldrà retocar algunes variables de la fórmula; no ho sé, perquè la negociació no ha començat. Però el que nosaltres no farem és acceptar que això sigui el final de la negociació. Nosaltres demanarem que es parli a fons dels temes que jo li he anunciat; fins al 31 de desembre, o després, si convé, perquè aquest no és un tema conjuntural. No és un tema per passar al pressupost de l'any que ve, senyor Ribó. Si el pressupost de l'any que ve, el passarem; aquest és un tema estructural, de fons, de construcció de l'Estat de les autonomies; per tant, no el tractem frívolament a base de bestretes. Aquesta és l'assignatura pendent de la construcció de l'Estat de les autonomies. A l'Alemanya Federal van retocar set vegades aquest tema, i set vegades la Constitució, fins que els *länder* van acceptar un compromís global de finançament.

A l'Estat espanyol, amb les diferències que hi ha, tots sabem que aquesta és la gran assignatura pendent, i aquest és un debat molt profund. Per tant, no es tracta de bestretes per passar al pressupost que ve; es tracta seriosament —en política d'Estat, en aquest cas, i ho dic de debò— de resoldre aquest tema. Per tant, no es refereixi a una notícia de premsa que li permeti de fer una frase brillant, perquè sí que aprofito aquesta rèplica per sortir al pas d'aquest tema. Perquè aquesta mentalitat ens fa molt de mal per a la negociació. Jo el dia 22 o el dia 23, quan em reuniré

amb les disset comunitats autònomes, frases com aquestes em fan molt de mal i em posen en una situació molt incòmoda.

Moltes gràcies, senyor President.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la posada en funcionament dels organismes de direcció i participació del Servei Català de la Salut

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, honorable Conseller. La interpellació que constituïa el punt vuitè de l'ordre del dia ha estat retirada. Es passa al punt novè, interpellació sobre el futur i el progrés de la indústria catalana, que formularà el Diputat l'illustre senyor Santiago Riera. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el futur i el progrés de la indústria catalana i sobre la participació pública en empreses industrials catalanes

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Molt honorable President, senyores i senyors diputats, en el debat de política general el nostre Primer Secretari i President del nostre Grup va manifestar, va anunciar que faríem el possible per impulsar debats sectorials sobre temes de govern fins que..., abans no acabem la legislatura. En concret varem parlar que tractaríem de debatre de forma general, també, el tema d'indústria, tot el que fa a la política industrial, i amb aquesta intenció, senyor President, jo demanaria d'acumular les dues interpellacions que tinc previstes, tota vegada que l'una i l'altra per la seva naturalesa, perfectament complementària, facilitaran el temps suficient una mica amb tranquil·litat per poder debatre la política industrial del Consell Executiu de forma una mica més àmplia, més àmplia que puguem.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament; rectifico el cronòmetre.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, senyor President, molt amable. En general, senyores i senyors diputats, la segona meitat de la darrera dècada, potser d'una forma molt especial els anys 86, 87, 88 i 89, penso que han estat molt positius per a l'economia catalana. El creixement acumulat del PIB català ha estat de l'ordre de més d'un 5%; per altra banda, l'atur s'ha reduït de forma molt notable; també el creixement de la inversió i l'activitat industrial ha sigut realment important. Tot plegat, doncs, penso que són uns resultats positius per al nostre país. I això ha estat possible, al nostre entendre, fonamentalment per la confluència de tres factors: d'una banda, una encertada política del Govern socialista en matèria d'economia i d'indústria; per una altra banda, l'incorporació del nostre país a la Comunitat ha estat un encert, com també —i val a dir-ho de forma molt principal— la capacitat d'adaptació dels nostres agents econòmics i socials a aquest nou marc que s'obria.

Ens cal potser ara reflexionar si realment el Govern de la Generalitat ha fet tot el que calia per poder aprofitar aquest bon moment i intentar resoldre aquells punts febles de la nostra estructura productiva; punts febles que ben segur s'aniran posant de relleu cada cop més a mesura que es va apropant la data de l'1 de gener del 93; com vostès saben és la implantació del Mercat Únic per a tots els països de la Comunitat.

Lamentablement, al nostre entendre, el Govern de la Generalitat, el Govern de Convergència i Unió, senyores i senyors diputats, no ha fet ni de bon tros tot el que calia fer en aquest

sentit. Malauradament, des del meu punt de vista, les dades econòmiques d'aquest darrer any 1990 i el primer semestre d'enguany, del 1991, tot i ser positives són un toc d'atenció que ens cal atendre i reflexionar molt seriosament. Concretament, si em permeten, analitzaré algunes d'aquestes dades sobre l'any 1990.

Pel que fa al creixement del PIB, que estàvem acostumats —com deia— als tres anys anteriors a créixer de l'ordre de més del 5%, el 5,5; per a l'any 1990 hi haurà una sensible reducció que possiblement el situaran al voltant del 4%, segons algunes estimacions.

Per altra banda, i també aquest any 90, l'ocupació industrial va decreixer, senyores i senyors diputats, en un 3,5 %, cosa que va representar la primera desaparició de llocs de treball nets a la indústria d'ençà de l'any 1985. Per altra banda, i congruent amb aquesta dada, els treballadors afectats per expedients de regulació aquest any 1990 van arribar a prop de 45.000, el que volia dir que era el doble de cadascun dels tres anys anteriors —any 86, 87, 88 i 89, els quatre anys anteriors. Tot plegat, al meu entendre, anunciava una cosa que ja està passant aquest any 91; si mirem les dades del primer trimestre pel que fa a exportacions, veiem com el seu creixement s'ha reduït en quatre punts en relació amb el mateix període de l'any 1990; és a dir, el període del trimestre primer del 90 vam créixer un 10,8% i hem reduït les exportacions a un creixement d'un 6,7%.

També la inversió industrial s'ha reduït en un 21,4% durant el primer semestre d'aquest any 1991 en relació amb el mateix període de l'any 1990. Per tant, és lògic que l'activitat industrial, segons alguns indicadors, hagi caigut prop d'un punt i mig aquests primers mesos de l'any.

En definitiva, senyores i senyors diputats, una progressiva pèrdua de competitivitat de la nostra indústria que veu reduïda la utilització de la seva capacitat productiva a un 78% de les seves potencialitats. Ben segur, senyores i senyors diputats, que la crisi d'algunes empreses importants i d'alguns subsectors també importants per a la nostra economia són el testimoni fefaent d'aquestes mancances de competitivitat i pèrdua de rendibilitat de la nostra indústria que cal mirar amb atenció. Mancances de competitivitat que, com he dit abans, es poden anar agreujant en la mesura que s'apropa aquesta data de l'1 de gener del 93, amb les conseqüències que, per altra banda, això té pel que fa al mateix reequilibri territorial del nostre país. En són un exemple —si em permeten i molt breument— el que va significar, el que pot significar la Seda per al Prat de Llobregat, per exemple; o una altra empresa com CAPISA per a una comarca com la Garrotxa, que el senyor Conseller coneix prou bé. Perquè, senyores i senyors diputats, ja no es tracta sols del Berguedà, o de Cardona, de la crisi del tèxtil o la crisi de la mineria, que tantes vegades hem portat a aquest Parlament. Ja no es tracta sols d'aquesta comarca, tot i que evidentment tot el que havíem anunciat s'està produint. El Berguedà en aquests moments, en aquest últim any i mig, haurà perdut potser 1.000 llocs de treball tèxtils i aquests últims quatre anys 600 llocs de treball a la mineria, de menys. Per tant, no es tracta només d'això, tot i la seva gravetat. Pensen que en aquests últims cinc anys el mateix Berguedà haurà reduït la seva població a raó de 400 habitants/any, aquesta comarca, amb el que això representa de regressió d'una comarca com aquella. N'hem parlat moltíssim en aquest Parlament, no vull tornar a insistir-hi; prou que vostès ho coneixen.

Però ja no es tracta només d'aquestes comarques. Avui tenim altres comarques, que no en parlàvem o en parlàvem poc,

en aquest Parlament, que estan passant quelcom semblant. Em refereixo a les comarques gironines que en aquests últims temps també estan passant problemes; concretament, si l'estiu passat en aquestes comarques hi havia un atur de 15.000 persones, actualment ja és de 18.000 persones; solament aquest estiu les suspensions de pagaments en aquestes comarques afectaven 815 persones.

Era d'esperar, senyores i senyors diputats, que l'acció del Govern, del Consell Executiu, hagués evitat aquesta progressiva pèrdua de la nostra competitivitat. Estudis anunciant aquests colls d'ampolla de la nostra indústria no n'han faltat pas: entitats econòmiques, entitats socials, entitats empresarials han anat anunciant que hi havien uns punts febles, que n'hauríem de tenir una cura molt especial. Crits d'alerta en aquest Parlament tampoc n'han faltat, senyores i senyors diputats, per part del nostre Grup com també per altres grups d'aquesta Cambra; perquè, senyores i senyors diputats, en definitiva, el que aquí ha faltat al nostre parer és que el Consell Executiu fes una política industrial, perquè no n'ha tingut, de política industrial.

En aquest sentit, permetin, senyores i senyors diputats, que expressi el meu astorament per les paraules del President de la Generalitat, el senyor Pujol, quan en el debat d'orientació política del Consell Executiu, darrerament celebrat, va criticar que el Govern central no feia política microeconòmica, quan això, precisament, és el que escau fer a la Generalitat, fer política microeconòmica. I això vol dir fer política industrial, que és el que no s'ha fet.

Ha faltat, des del nostre punt de vista, que el Consell Executiu dissenyés una política industrial que definís el model de desenvolupament que es desitja per a Catalunya; una política industrial, senyores i senyors diputats, que concretada en un programa d'actuació plurianual fos concertada amb els representants de les organitzacions econòmiques i socials i coordinada amb les administracions locals; un programa d'actuació industrial que hagués donat resposta a les debilitats de la nostra indústria, als subsectors amb dificultats, als desequilibris territorials, a les necessitats de formació, d'informació, d'assessorament tant dels nostres empresaris com dels nostres treballadors, les mancances en infraestructures que encara existeixen i el medi ambient degradat que tots sabem que tenim. Aquest programa estem segurs que era el programa al qual s'havien d'aplicar els recursos econòmics i també les nostres capacitats polítiques, cosa que no s'ha fet.

En canvi, any rere any, hem anat assistint a una manca de política industrial que ens ha costat cara i ens en pot costar encara molt més si no hi posem remei, senyores i senyors diputats. Vostès, senyors del Consell Executiu, senyor Subirà, no han tingut política industrial; vostès han fet una simulació de política industrial; una política d'aparador, una política d'imatge, però sense contingut. Vostès han fet una política, al nostre entendre, de subvenció i de draps calents que ha estat mancada d'aquest marc coherent d'objectius que fa tants anys que venim reclamant.

Les dificultats d'avui, n'estem convençuts, són conseqüència d'aquestes mancances. Concretament, la situació que està vivint la Seda de Barcelona és també, en bona part, com ho és la de l'empresa Tagra —entrarem un moment en aquestes dues empreses—, són també expressió d'aquesta inhibició en política industrial, d'aquesta manca d'objectius, d'aquesta política de

subvenció algunes vegades indiscriminada, d'aquesta política, en definitiva, de draps calents que vol arribar a tot arreu i no arriba enlloc per aquesta manca de coherència global.

Pel que fa a la Seda de Barcelona, algú hauria d'explicar, senyores i senyors diputats, com és possible que el Govern de la Generalitat ignorés que la multinacional AKZO no tenia en compte el futur de la Seda en el seus plans estratègics. I ens trobem, de cop i volta, amb una mena de sonata i fuga que posa en greu perill la viabilitat d'aquesta empresa. És alarmant, senyor Conseller, la perplexitat del Govern davant d'aquesta situació plantejada. Tinc la impressió, senyor Subirà, que en aquest tema com en tants d'altres vostès estaven simplement *off side*, fora de joc. I això és més alarmant encara, senyores i senyors diputats, si fem atenció al fet que la penetració del capital estranger en la nostra estructura industrial s'ha accelerat de tal manera que la presència d'empreses amb majoria de capital estranger a Catalunya és dominant en molts dels sectors importants del país.

Per exemple, la fabricació de vehicles, l'electrònica i electrodomèstics, la química, plàstics, detergents, productes farmacèutics, construccions metàl·liques... Calia i caldria esperar del nostre Govern, senyores i senyors diputats, que davant d'aquesta internacionalització creixent de la nostra economia tingués un coneixement de les seves activitats i els seus plans concret i precis, i no aquesta manca de resposta i aquesta aparent desinformació que, almenys, ha posat de relleu amb la crisi de la Seda. Més encara quan casos com aquest afecten d'una manera brutal zones concretes del territori, com el cas de la Seda una població, el Prat del Llobregat, on molta gent d'aquesta població depenen i viuen al redós d'aquesta empresa.

I parlem una mica pel que fa a Tagra, una altra empresa en la qual el Govern de la Generalitat hi participa com a soci a través d'una empresa pública, l'empresa APLICSA, participada pel CIDEM. Penso que aquest també és un cas, una expressió clara, d'aquesta política de draps calents i de manca d'eficàcia que estava manifestant fa uns moments.

Senyor Conseller, fa més de tres anys que són socis de Tagra a través d'aquesta empresa APLICSA, i al cap d'aquests tres anys aquesta societat, aquesta empresa, presenta suspensió de pagaments amb 1.500 milions de deute, si no tinc els números mal agafats, i amb unes pèrdues previstes per aquest any de prop de 100 milions de pessetes. Tampoc aquí la gestió de la seva Conselleria, senyor Subirà, sembla que així estat pas gaire afinada. Malauradament aquest no és l'únic cas, l'únic exemple, pel que fa a les empreses en què participa APLICSA. Si vol vostè, al llarg del debat en podem continuar parlant.

Davant d'aquesta situació, senyores diputades i senyors diputats, és lògic que el Grup socialista s'interessi sobre què pensa fer el Consell Executiu tant pel que fa, concretament, a la Seda o a Tagra, com, en general —producte, motiu més d'aquesta interpellació—, què pensa fer per millorar la competitivitat de la nostra indústria i aconseguir el reequilibri econòmic i social del nostre territori.

Concretament, pensa el Consell Executiu continuar sense definir el model de desenvolupament del país? Quin tipus d'indústries vol fomentar? Hem de prioritzar la nostra producció industrial amb la qualitat o amb la quantitat? Pensa, el Govern, continuar sense definir els criteris de localització industrial a Catalunya? Pensa, el Govern, continuar desaprofitant els recur-

sos econòmics que any darrere any anem esmerçant, a través del pressupost per a indústria, per manca d'uns criteris objectius i clars, prioritzats? Pensa, el Consell Executiu, continuar amb un sistema de ciència i tecnologia desconectat de la realitat de les nostres empreses? Què pensa fer per corregir el dèficit tecnològic de la nostra indústria? Pensa, el Govern, continuar sense una política de formació que respongui a les demandes actuals i de futur del teixit productiu, el que demanarà el mercat els futurs cinc i deu anys? Pensa, el Consell Executiu, continuar sense una política de reequilibri i localització industrial coordinada amb les entitats locals? Pensa, el Govern, continuar sense consultar —sense voluntat de consensuar— els interlocutors socials i econòmics en aquest necessari procés de millora de la competitivitat de la nostra indústria?

És per tot això, senyores i senyors diputats, i per moltes altres coses que ben segur que tindrem oportunitat de parlar, després de la resposta de l'honorable Conseller senyor Subirà —per això tampoc vull esgotar el temps— que volem interpellar el Govern.

Fa pocs dies llegia un estudi publicat pel Departament d'Indústria —del mateix Departament, segur que vostès el deuen tenir—, un estudi que es titulava «La indústria a Catalunya», amb unes reflexions, després de la seva integració a la Comunitat, des d'una doble perspectiva: l'agregada i els seus resultats empresarials.

Doncs, bé, segons aquest estudi, la mostra d'empreses industrials analitzades de la resta d'Espanya van tenir en l'exercici del 1989 uns millors resultats que la mostra catalana. Això ho deia aquest estudi. Atenció, senyores i senyors diputats, a aquesta dada. Junt amb les altres que els he donat, podria fer pensar que es pot estar acabant un ritme d'expansió de la nostra economia, fins ara més elevat que el de la resta d'Espanya, i això no seria bo ni per a Espanya ni per a Catalunya, lògicament.

És per això, senyores i senyors diputats, que faig aquesta interpellació, en concret: quina és la política industrial duta a terme pel Consell Executiu a través de la participació pública en empreses industrials catalanes? I quines actuacions pensa dur a terme el Consell Executiu per tal de garantir el futur i el progrés de la indústria catalana?

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera.

Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable Conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà i Claus): Senyor President, senyores i senyors diputats..., senyor... Ah, no. Em pensava que el senyor Riera marxava, però veig que no és el senyor Riera.

Senyor Riera, vostè és un home d'una gosadia absolutament encomiable; probablement, aquesta és una qualitat d'un parlamentari, però, miri, la diferència entre —de vegades— una qualitat i un defecte és, simplement, la intensitat. I és bo ser agosarat, per a un parlamentari, però de vegades fa que hom es posi de peus a la galleda.

Senyor Riera, vostè fa el següent exercici. Diu: «L'economia té un cicle i la part ascendent del cicle és mèrit del Govern socialista i la part descendent del cicle és culpa de vostès». I llavors ens diu una cosa absolutament increïble, senyor Riera. Diu: «les exportacions han tingut un creixement més petit

aquest any que l'any passat». Escolti, i la cotització de la pesseta, hi té alguna a cosa a veure, amb això, o no? I els alts tipus d'interès, tenen alguna cosa a veure, amb les dificultats de la indústria, o no? I la cotització de la pesseta i els alts tipus d'interès han estat la conseqüència de la política econòmica del Partit Socialista, que nosaltres hem lloat alguna vegada des d'aquesta Tribuna, perquè tenia un altre objectiu important, que era el control de la inflació. Però tots sabem —i cada vegada que s'ha lloat la política macroeconòmica del Partit Socialista des d'aquesta tribuna, s'ha fet la reserva explícita que jo li faig ara. «Però, compte!, hem dit sempre, perquè aquesta política pot tenir un determinat èxit en el control de la inflació —que tampoc ha sigut tant com havia d'haver sigut—, però en canvi posa en greu perill la capacitat competitiva de les empreses de tot l'Estat espanyol i, naturalment, les empreses de Catalunya on hi ha una concentració industrial que, com vostè sap, és importantíssima i, a més a més, creixent. I això li ho explicaré després.

Però arriba a prop del sarcasme a acusar les polítiques microeconòmiques —que després les hi explicaré, i que vostè diu que són inexistents— del Govern de la Generalitat, del fet que les empreses espanyoles tinguin dificultats —i catalanes— per exportar. És clar, jo suposo, senyor Riera, que vostè és un economista de laboratori, i no sap una cosa que em sembla que tampoc sap el senyor Solchaga, perquè el senyor Solchaga —que és un home molt competent— té una trajectòria professional de servei d'estudis de banc. I segurament que vostè no sap que les empreses, davant d'una situació de cotització desfavorable de la moneda, poden estar disposades a continuar exportant sense marge, per tal de mantenir una cosa que costa molt d'aconseguir, que és la penetració d'un mercat exterior i la creació d'una xarxa industrial. I, llavors, encara que les condicions per a l'exportació —cotització de la pesseta— siguin enormement difícils, aguanten el tipus mantenint la xarxa comercial que els ha costat molt de crear a l'exterior, fins que arriba un límit on han de cedir.

I tot això, senyor Riera, és conseqüència de la meravellosa política econòmica del Govern socialista, que té una sensibilitat absolutament nul·la per als temes industrials, si no són l'INI, o REPSOL, o alguna cosa d'aquestes... Que són molt importants, també, és clar, però que no tenen res a veure amb el teixit industrial català. Això vagi com a preàmbul.

Miri, li avançaré una cosa. Li avançaré una cosa que en tornarem a parlar després. Vostè ha dit: «participació majoritària del capital estranger en la indústria automobilística». Escolti, sort n'hem tingut, sap? Perquè, quan SEAT era de l'INI, el que estava penjat d'un fil era la seva continuïtat. Ja en parlarem més, d'això, després, perquè l'INI ha tingut actuacions brillantíssimes, dirigit pel Govern socialista; ha tingut actuacions brillantíssimes en relació amb empreses catalanes. Miri, només li vull recordar la venda, absolutament espectacular, d'ENASA, que van començar intentant vendre-la per 32.000 milions de pessetes i van acabar regalant-la per 2.000 milions de pessetes. I això és pèrdua de teixit industrial a Catalunya, i suposo que vostè no ho atribuirà a l'actuació del Govern de la Generalitat.

Ara, li explicaré la política industrial que tenim i que ens ha donat èxits notables, perquè vostè ha parlat del creixement del producte interior brut català en els darrers anys, ha parlat que ha estat notable... Home, jo li ho precisaré més: ha estat sostingudament —any darrere any— al voltant de mig punt per sobre de

la mitjana espanyola. I a més a més, ara que el creixement és més petit, malgrat tot, continua estant mig punt per sobre de la mitjana espanyola. Per tant, no ho devem haver fet tan malament, i a més a més li afegiré encara una altra cosa: hem guanyat posicions industrials claríssimes, perquè la inversió industrial a Catalunya en els darrers anys —i continua essent-ho aquest any, malgrat que el nivell general d'inversió ha disminuït, o no creix al ritme que creixia, que és diferent—, malgrat això, hem estat al voltant del 34 o 35% de la inversió industrial a tot l'Estat espanyol quan, com vostè sap, som el 20% aproximadament del producte interior brut. Per tant, hem guanyat clarament posicions.

Home, jo no seré tan agosarat com vostè i no diré que tot això és a causa de la política de la Generalitat, però sí que diré que quelcom hi hem tingut a veure. I ara li explicaré quina ha estat aquesta política. Essencialment, és una política que bascula sobre quatre eixos fonamentals —l'ordre no indica importància; simplement els hi aniré esmentant un darrere l'altre. En primer lloc, hi ha un eix d'actuació claríssim, a més a més, un eix que està en la línia de les tendències més modernes de la promoció de la indústria, que és el tema de la creació d'infraestructures. I quan dic «infraestructures» s'ha de distingir dos tipus d'infraestructures: les infraestructures genèriques, com són comunicacions, i no hi ha cap dubte que, per exemple, l'obertura de l'Eix del Llobregat —que potser sí que té dificultats de trànsit quan els barcelonins tornen d'esquiar diumenge a la tarda, però que en canvi és una meravellosa via de comunicació als efectes industrials durant qualsevol dia entre setmana— ha tingut bastant a veure amb la superació, amb la reacció del Berguedà en el tancament de la mineria, i en la desaparició d'una part del tèxtil.

Per tant, infraestructures de caire general, com són les comunicacions, i com és també l'oferta de sòl industrial, que com vostè sap, ha estat una cosa molt activa del Govern de la Generalitat, per part de l'Institut Català del Sòl, en estreta coordinació amb el Departament d'Indústria. Però jo no em referia específicament a aquestes infraestructures genèriques, sinó que em referia a les infraestructures especialitzades, aquelles que marquen la diferència entre un país que té allò que els anglesos en diuen *screwdriver factories*, que vol dir «factories de tornavís», és a dir, allà on només es fa muntatge, o bé, contràriament, aquelles economies que tenen empreses completes, amb els seus departaments corresponents d'investigació i desenvolupament, encara que el capital tingui la composició que tingui.

Quines han estat aquestes infraestructures? Hi hem fet un esforç importantíssim i el continuarem fent. Doncs, miri, li'n citaré unes quantes de memòria: Laboratori General d'Assaigs i Investigacions —que només li'n donaré una dada: em sembla que hi portem invertits al voltant de 5.000 milions de pessetes, però li'n donaré una dada quant a la seva eficàcia: més del 75% del seu pressupost de funcionament en aquest exercici està essent cobert pels ingressos que obté de la facturació dels serveis que presta. Vol dir que està actuant a un nivell molt alt d'activitat i amb una acceptació molt substancial del món empresarial.

Una altra infraestructura que s'ha posat en funcionament fa uns quants mesos i que està donant un resultat magnífic: el Laboratori de Tècniques del Làser en Aplicacions Industrials. Una altra en què es posarà d'aquí a uns quants dies la primera pedra —però que realment no serà la primera; deurà ser la 35.492, per-

què les parets ja pugen—, que és la Planta Pilot de Química Fina. Jo no sé si vostè sap que la química —i molt especialment la química fina— representen el segon sector de la indústria catalana. Les empreses de química fina tenen problemes, de vegades, d'escalat quan han d'introduir un nou producte i passar-lo de la fase de laboratori a la fase de producció; hi ha problemes d'escalat en la producció, i si això ho han de fer parant les seves instal·lacions produeix situacions competitives desfavorables. Molt bé, doncs, miri, el Govern de la Generalitat crea una infraestructura avançada, de les que hi haurà més avançades al continent europeu —al continent europeu, a l'Estat no n'hi ha cap, senyor Madueño, en la resta de l'Estat no n'hi haurà cap, de planta de química fina—, posada al servei de la indústria perquè sigui més competitiva. (*Remor de veus.*)

Una altra... M'ha semblat sentir, senyor Madueño, que parlava del tema que jo estava parlant. No, devia parlar d'un altre tema, ja m'ho imagino.

Una altra infraestructura avançada en què estem en aquests moments invertint, en la qual durant aquest exercici s'invertiran més de 4.000 milions de pessetes i en l'exercici que ve, 4.000 més, aproximadament, és aquella que està dissenyada per donar suport a la indústria de l'automòbil i a la indústria auxiliar de l'automòbil, que configuren el primer sector de l'economia catalana, que és el de la transformació metallúrgica. Miri, aquesta instal·lació, durant uns quants anys —fins que se'n faci una altra, perquè totes aquestes coses són perfectibles—, serà la millor instal·lació al continent europeu, també. I donarà un avantatge competitiu decisiu a aquelles empreses del sector de l'automoció que no són només els fabricants de cotxes, sinó que són també tota la indústria anomenada «auxiliar de l'automòbil» que, com vostè sap, està penetrant en el mercat europeu, la indústria catalana, molt bé. I aquesta penetració, l'hem de consolidar.

Per tant, jo ara em podria estendre i simplement gastaria temps donant-li més exemples d'aquesta creació d'infraestructures. Mai, els laboratoris dedicats a donar suport tècnic i tecnològic a la indústria tèxtil havien funcionat tan bé com ara! Amb una xarxa que és perfectament homologable a la de qualsevol país europeu. I em podria estendre, per exemple, en el Centre Tecnològic de Motlles i Matrius, o en el que estem estudiant en aquests moments sobre tècniques de soldadura, que és una tècnica absolutament crucial per a una indústria moderna i que vulgui ser competitiva. Per tant, creació d'infraestructures avançades.

I vostè ha dit, així, de passada, que no havíem fet res per potenciar la cooperació entre la indústria i els centres de recerca, concretament universitària, m'ha semblat sentir. Miri, la primera iniciativa —i a més a més, reeixida— de cooperació entre la indústria i la universitat ha tingut lloc a Catalunya, i promoguda pel Govern de la Generalitat, i són els anomenats «centres de transferència tecnològica» i, en fi, vostè pot preguntar a qualsevol rector o qualsevol president de qualsevol consell social de les universitats catalanes i li diran que aquesta és una iniciativa que dóna resultat absolutament encomiable i que hauria de ser copiada arreu de l'Estat espanyol.

Per tant, creació d'infraestructures i aprofitament de les infraestructures existents. No cal que li recordi en quin estat vam heretar el laboratori general d'assaig i investigacions.

Segona línia d'actuació: la promoció de Catalunya com un lloc adequat per invertir, i això amb dues vessants, una vessant

interna, interior, i una vessant abocada cap a l'exterior, i suposo que vostè no es tornarà arqueològic i començarà a parlar malament d'una inversió estrangera —m'imagino que no ho farà—. Ha sigut un dels motors, ha sigut un de les coses que ha fet la nostra mateixa indústria, la indústria autòctona més competitiva.

És evident que, per exemple, la pressió dels fabricants de cotxes, naturalment estrangers, gràcies a la venda —i ho dic sincerament, gràcies, perquè si no hagués anat pitjor—, gràcies a la venda per part de l'INI de la SEAT a Volkswagen... La presència d'aquests fabricants estrangers, que han posat una pressió molt notable sobre els seus proveïdors locals, en termes de qualitat i en termes de servei, és dir en termes de *just in time*, d'aquell servei immediat en la línia de producció, han convertit la nostra indústria autòctona, auxiliar de l'automòbil en altament competitiva, fins al punt que quan Volkswagen compra Skoda a Txecoslovàquia demana als seus proveïdors catalans que serveixen a Txecoslovàquia i els aconsella que inverteixin a Txecoslovàquia per tal de poder servir millor, perquè saben que són uns excel·lents proveïdors i que estan en el més alt nivell tecnològic i competitiu.

Per tant, promoció de Catalunya com un lloc on invertir, i això materialitzat en una multitud de missions i en una sistemàtica actuació a través de les oficines del CIDEM a l'exterior, que han sigut un element tan important de promoció de Catalunya des del punt de vista industrial que en aquest moment són copïades, doncs, per tothom a dins de l'Estat espanyol.

Una altra línia d'actuació: naturalment, la primera línia, la creació d'infraestructures és molt sinèrgica amb la segona, perquè no es tracta d'anar a predicar que Catalunya és un bon lloc per invertir, es tracta de donar conèixer que, efectivament, ho és; i l'existència d'infraestructures avançades és una manera de convèncer la gent que aquí és un bon lloc per invertir i, naturalment, aquests avantatges també els tenen els inversors autòctons.

L'altra línia, la tercera: difusió de la industrialització. Vostè sap que aquí tenim un instrument fonamental que, ultra la creació de terreny industrial, que és absolutament espectacular, és la possibilitat d'incentivar les inversions en determinades zones del territori, que són de dos tipus: aquelles que han tingut un procés de regressió en algun sector concret, com pot ser el cas del Berguedà o del Ripollès, o aquelles que simplement no tenen un mínim nivell d'industrialització. I aquesta és una política en la qual s'han esmerçat recursos, no diré que tots els que haurien sigut desitjables, però quantitats substantives, i que han provocat corrents inversors importants i en alguns casos amb èxits espectaculars. Li podria donar les xifres, per exemple, doncs, de la Segarra, amb un èxit tan notable que fins i tot provoca articles, apareguts en una publicació diària de Lleida, dient que això ha encarat la mà d'obra agrària; i no cal que li parli de les inversions que en el Berguedà han estat atretes per substituir la pèrdua de llocs de treball de la mineria del carbó; o bé les inversions que en el Berguedà han estat atretes per substituir la pèrdua de llocs de treball en el tèxtil.

Per tant, en el terreny de la difusió de la industrialització hi continuarem treballant —tercera línia—, en les altres anteriors, també.

Quarta línia d'actuació: promoció de la sortida a l'exterior de les empreses catalanes. Miri, quan jo vaig fer-me càrrec del

Departament d'Indústria i Energia aquesta és una línia d'actuació que s'havia iniciat feia relativament poc en l'establiment del que se'n diu Centres de Promoció de Negocis del COPCA, que és el Consorci de Promoció Comercial de Catalunya, i en aquell moment, si no recordo malament, teníem quatre oficines d'aquesta naturalesa dedicades, fonamentalment, a promoure la sortida a l'exterior de les empreses catalanes. En teníem quatre, de centres; en aquest moment en tenim vint-i-set, i acabarem l'any, segurament, amb trenta. Nosaltres vam estar amatents a un desenvolupament d'una transcendència gran, des del punt de vista de l'economia mundial, que va ser el canvi d'orientació del govern japonès respecte a la seva política de balança comercial. El govern japonès es troba amb un excedent de balança comercial que arriba a ser incòmode i, llavors, el mes d'abril de l'any 90, el govern japonès llença un programa de promoció de les importacions al Japó. El mes d'octubre del 90, el Departament d'Indústria i Energia signa un acord amb JETRO, que és l'agència del govern japonès encarregada d'executar aquesta política de promoció de les importacions cap al Japó, que consisteix en això que el govern japonès situa en les oficines del COPCA a Barcelona un expert per promoure aquestes importacions japoneses i per assessorar els empresaris catalans en l'exportació al Japó.

Aquest expert, que es tenia d'incorporar en els primers mesos de l'any 91, es troba amb una sèrie de dificultats de caire administratiu: és impossible obtenir ràpidament el visat, li és impossible obtenir ràpidament el permís de treball, i al final, quan s'obtenen, llavors resulta que a aquest senyor li passa una desgràcia familiar que, escolti, fins i tot els japonesos són humans i resulta que té, doncs, una desgràcia familiar que li fa dir: «Tinc de renunciar al meu lloc a Barcelona», i llavors torna a començar el procés de selecció de l'expert, i finalment, l'1 de setembre d'enguany l'expert en qüestió, el senyor Makita, es posa a treballar i es posa al servei de les empreses ubicades a Catalunya per tal d'ajudar-les en la promoció de les seves exportacions al mercat japonès, que ara per ara són relativament modestes: són només 16.000 milions de pessetes, que representa el 30% de tota l'exportació espanyola al Japó, i que l'objectiu que ens hem marcat, juntament amb l'expert japonès és, en un període de tres anys, duplicar-ho; és a dir, passar al 100% més, que donada la modèstia de la xifra, 16.000 milions de pessetes, passaríem a 32.000, 33.000, 30.000. Doncs, home, és un objectiu que em sembla perfectament assolible.

Per tant, i resumeixo —i després a la contrarèplica ja deuré tenir oportunitat de explicar-li més coses—: política industrial, creació d'infraestructures especialitzades, promoció de Catalunya com un lloc on invertir, tant per als inversors autòctons..., i donar facilitats, tant per als inversors autòctons com els inversors estrangers, difusió de la industrialització en el territori de Catalunya i promoció de la sortida a l'exterior d'empreses catalanes. Això, juntament, amb altres polítiques més específiques i sectorials, que li podré detallar després, com per exemple la política energètica o la política de promoció de la productivitat, o com la política de convenis amb l'Administració central per tal d'aplicar els recursos que ells tenen i que no utilitzen de promoció de determinades accions en el terreny tecnològic, o en el terreny de la qualitat.

Com que tindrè oportunitat de tornar a sortir, senyor President, senyores i senyor diputats, no vull abusar del meu temps, i com que s'ha encès el llum vermell, gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

El senyor Santiago Riera té la paraula per fer torn de rèplica durant deu minuts.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, senyor President. El senyor Subirà començava la seva intervenció parlant de la meua gosadia parlamentària, m'ha qualificat d'economista de laboratori... Miri, senyor Subirà, jo ni sóc economista de laboratori ni tampoc m'ha petat mai cap empresa familiar a les mans. Això que quedi clar: sóc advocat —d'estudis, em refereixo. Molt cordialment, tot això.

Miri, la política socialista que vostè aquí ha blasmat, pel que fa a economia i indústria, vostè sap, i tot el país sap, i és reconegut internacionalment, que ha sigut una política correcta per tirar endavant la modernització d'aquest país des d'un punt de vista econòmic i industrial. Ha sigut correcta. Evidentment que hi ha qüestions que es poden millorar, és clar que sí; sempre n'hi ha de qüestions, però precisament algunes les hem de millorar des d'aquí, des de Catalunya, que tenim competències exclusives en temes de política industrial, senyor Conseller, i vostè sap que això no s'ha fet, això no s'ha fet.

Vostè ha dissenyat... Jo li he fet moltes preguntes, vostè m'ha respost amb el que presumptament diuen que vostès fan, en aquesta simulació de política industrial que jo, almenys, la qualifico. Ha dit: «Fem creació d'infraestructures». Miri, el Pla Territorial de Catalunya, que s'ha d'aprovar, perquè és el Pla que en definitiva ha de significar per a tots nosaltres el marc de les vies de comunicació, de les zones industrials, de les plantes de qualsevol tipus, aquest marc vostès fa més de deu anys —no sé si són deu o són nou anys, quan la Llei es va aprovar, que es demanava que es fes i encara s'ha de fer—, per no haver-hi no hi ha ni tan sols, senyor Conseller, cap planificació de transport interurbà, per exemple la conurbació de Barcelona. Sap vostè els milers de persones que han de dependre del vehicle privat per intentar arribar al Cap i Casal o les seves zones industrials? Un desastre. Un desastre notori pel que significa de poca previsió, poca planificació. En aquest aspecte concret. N'hi hauria molts d'altres que tampoc tinc pas temps d'entrar-hi.

Molt breument, vostè m'ha senyalitzat el Laboratori d'Assaigs i Investigacions, el de l'Automòbil, també... Miri, nosaltres tenim l'impressió, el Grup Socialista, que vostès «primen» la gran obra emblemàtica a canvi d'una menor eficàcia, per a la nostra petita i mitjana indústria, que és la que més necessita i més hauria de tenir accés a aquests grans laboratoris.

Se n'han esmerçat molts, de milers de milions, quantitat de milers de milions: vostè deia 8.000 a l'any; no, senyor Conseller, del 85 al 91 ja en portem 10.000 milions de pessetes, entre l'endeutament... Sí, senyor —almenys en els números que jo tinc, si cal vostè em corregirà. Però amb un grau d'utilització molt baix i uns preus molt elevats, molt elevats, massa elevats perquè en pugui fer ús la petita i mitjana empresa, que és el teixit industrial més important que tenim a casa nostra, senyor Conseller, i això vostè ho sap.

Passo per alt, l'IDIADA, l'Institut de l'Automòbil, perquè està passant tres quarts del mateix. Una inversió milionària, de milers de milions, que de moment molt poc servei encara ens fa encara a la petita i mitjana indústria, auxiliar de l'automòbil, que vostè s'ha manifestat, i tantes... I així podria seguir amb el que ha representat la manca d'una política del CIDEM perquè aquest centre pogués cobrir aquestes necessitats d'informació i

formació, i avui dia el CIDEM és un organisme desprestigiats en el món empresarial, i vostè ho sap, encara que, lògicament, ben segur que em dirà el contrari. No estem fent el que havíem de fer.

M'ha dit també que vostès feien una política de ciència i tecnologia. Només unes dades perquè vostè les prengui referència, perquè són importants. Sap vostè que un estudi publicat aquest estiu, sobre la indústria catalana i la investigació i el desenvolupament, certificava que només un 1% de les empreses de menys de 25 treballadors, és a dir 317 empreses sobre 34.111 enquestades tenen pressupostats recursos per a investigació i desenvolupament? Doncs, no sols això sinó que de les de 25 a 250 treballadors només un 17%, 722 empreses, cosa que vol dir que només un 3,4% de les empreses catalanes –això aquest estiu, aquest estudi– estava adreçant recursos per a investigació i desenvolupament. Això és tal com tenim la nostra indústria, una de les debilitats; i aquesta enquesta és feta ara, al cap de deu anys de govern de vostès, que alguna cosa hi podrien fer, en tot aquest tema.

Però no sols això, ja no es tracta, en el tema de formació, que falten paletes per a determinades obres públiques, com en un moment donat es va veure que faltaven. En aquest moment, segons les dades de l'Institut Català de Tecnologia, Catalunya concentra el 45% de la demanda d'especialistes i es calcula un dèficit de més de 800 en aquest moment. Això després de deu anys de govern de vostès, perquè aquí governen vostès, que jo sàpiga, els socialistes. Ja mirarem d'arreglar-ho, això, a partir del mes d'abril.

Difusió de la industrialització. Miri, aquesta sí que és bona, senyor Conseller. Aquesta, sí que han fet una política, allò que es diu, de tanta difusió que un ja no sap per on agafar-la. Aquest és el mapa de vostès, amb zones de nuclearització industrial incentivada per la Generalitat, senyor Conseller, a través dels seus nombrosos decrets que pretenien definir una política. Només hi ha dues comarques –la del Tarragonès i el Baix Penedès, no sé per què, deu ser que els deu tenir alguna mania, vostè, a aquestes comarques– que no tenen, d'alguna forma o altra, algun tipus de localització incentivada, sigui per sector, sigui pel territori, sigui a través dels triangles locatius –bona idea que va posar en marxa l'antic Conseller senyor Hortalà, que ens està escoltant, però que tampoc va culminar en res més, suposo que perquè devia haver de marxar del Govern. (Rialles.)

En qualsevol cas, si afegim l'últim decret de vostès aquest estiu, en el qual qualificaven –per dir-ho així, en un decret– quines eren les comarques en regressió industrial, doncs, es queda aquest mapa. Això no és prioritzar, senyor Conseller, vostè ho sap. I si això ho encreuéssim, per exemple, amb la política de crèdits i avals de la Generalitat, com ha fet alguna vegada aquest Parlament, per veure vostès com prioritzaven, d'aquestes vint comarques, que vostès han dit que eren en regressió industrial en aquest moment, d'aquestes vint comarques, tan sols un 9% del total de crèdits de l'Institut Català de Finances des que és nomenat, des de l'any 80 fins al 90, de 10.000 milions, només un 9% han anat a parar com a crèdits a aquestes comarques, i un 10% dels avals. Això, per dir que prioritzem. Prioritzem, però tampoc en fem cap mena de cas. Jo continuo dient que les dades que tinc jo –almenys les que he pogut treballar– denoten una total dispersió, no defineixen,

realment, una política clara ni sectorial ni, realment, territorial, que vostès diuen que tenen. Al meu entendre, vostès no la tenen.

Pel que fa a tota la qüestió de promoció de Catalunya a l'exterior, que vostè ha parlat com a punt 2, i també d'alguna manera com a punt 4, senyor Conseller, jo, quan li he parlat de La Seda de Barcelona i la seva perplexitat que ha demostrat, aquesta manca de reflexos davant d'aquesta crisi, suposo que avui potser em dirà alguna cosa o altra més del que pensa fer, però està clar que ha passat durant tot un estiu –i fins enguany– en una mena de *melée* que no se sabia què deia la Generalitat. El que està clar és que ha demostrat vostè que tenia una total falta d'informació i no sabia què fer en aquest tema, quan vostè sap que van fer un estudi que va costar milions de pessetes al seu Departament, de Kurt Salomon, sobre el tèxtil català, en el qual suposo que alguna cosa devia dir, sobre La Seda, aquest estudi. Aquest Diputat no ho sap, però, per tant, després d'un estudi que va costar molts milions de pessetes, vostè em dirà quants, que va durar un any, a vostès els peta un tema com La Seda, i *no saben, no contestan*, almenys fins ara. Si vostè ara puja aquí a la tribuna i em concreta el que pensen fer, doncs, jo estaré content que m'ho digui, però del que es tracta davant de l'empresa estrangera, precisament, és això: conèixer el seus plans estratègics!, per si són o no són importants per al país i si poden consolidar una estructura industrial que es quedi en el país. I, per descomptat, poder-hi incidir políticament amb tota aquesta estratègia perquè sigui al més favorable possible als nostres interessos; més quan, com he dit abans, aquesta internacionalització deixa sectors importantíssims de decisió a mans, bàsicament, d'aquestes multinacionals. Per tant, benvingudes siguin pel que representen de modernització, però atenció a conèixer els seus plans estratègics, atenció a incidir-hi, per tal que en un moment donat no hi hagi més sonates i fugues com aquestes i ens deixin... Tocates? Doncs, toques.

Bé, no hi insistiré més. Vostè dirà el que vulgui, senyor Conseller, però és evident que al cap de més de deu anys de govern de Convergència i Unió la seva inhibició en matèria de política industrial ha estat una qüestió lesiva per a l'interès general del país en tema industrial. El Consell Executiu ha ignorat completament l'article 2 del nostre Estatut quan dona la competència exclusiva en matèria de planificació de l'activitat econòmica. Vostès no han planificat res! O si no, ho tenen molt amagat, o almenys aquest Diputat no els ha vist mai que exercissin aquesta competència tan necessària, com hem vist, per a aquest moment que estem passant.

En fi, vostès crec que no han fet el que havien de fer; han gaudit d'una situació molt bona econòmicament per al nostre país. Encara la tenim, però vostès no l'han acabada d'aprofitar per resoldre aquestes dificultats i debilitats del nostre teixit productiu que he intentat assenyalar i que, lògicament, com que no ho han fet, caldrà corregir-ho. Intentarem presentar una moció que així ho pretengui en el proper Ple, però, en qualsevol cas, cregui'm que caldria que la corregissin, perquè l'1 de gener del 93 és aquí a la cantonada i segurament no hi serem a temps si no hi posem una mica més de remei.

Gràcies, senyor Conseller, senyors diputats, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera.

El Conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, senyor Riera, vostè ha fet una intervenció que ha començat amb una referència de mal gust personal i d'un estil polític rebutjable, però d'això, si ho vol, en parlarem un altre dia extensament. Sí, sí, no em fa por. I llavors l'ha acabat amb una ensenyada de *plumero* notable, també. Vostè ha dit: «Vostè digui el que vulgui, senyor Conseller.» Home, és clar, ja ho sé que estem en una mena de diàleg de sords, senyor Riera, però, naturalment, el parlamentarisme té l'avantatge que les coses queden escrites, que ho sent tothom, etcètera.

Escolti, jo li he donat la dada que el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions tenia en aquests moments una cobertura de prop del 75% de la seva despesa de funcionament a través de la facturació, perquè és una dada notable en relació amb altres institucions públiques de la mateixa naturalesa, tant aquí com a fora. Si vostè no la vol escoltar, no l'escolti, i si vostè no em vol fer cas, no me'n faci, però aquest no és el meu problema, és el seu problema.

Diu: «És que les petites i les mitjanes empreses no tenen accés al Laboratori». Miri, falsíssim, falsíssim, perquè, a part d'aquestes coses que..., doncs, miri, que jo he explicat perquè són més espectaculars, com pot ser el tema de les tècniques del làser —que també les utilitzen algunes mitjanes empreses, concretament en una aplicació de marcatge, que és molt important en aquests moments—, sinó que el Departament, dins de les diferents línies que té, i concretament el CIDEM, té una línia de suport a la iniciació a la utilització de la recerca i de la investigació —i per tant, a l'ús dels laboratoris— de les empreses mitjanes i petites. I n'hi posaré dos exemples concrets: no fa gaires mesos vam aconseguir que un grup de fabricants del suro es decidissin —de taps de suro... Ara sento que alguna persona del Penedès, que és diputat d'aquesta Cambra, no hi sigui, perquè ho podria corroborar. És a dir, els taps de suro, que són un element important en la producció d'algunes comarques catalanes, tenen un problema que no ha estat encara resolt, entre altres coses perquè no ha estat estudiat científicament, que és que de tant en tant —no se sap per què— comuniquen mal gust al vi o al cava que hi ha dintre l'ampolla. I això és una cosa que els experts ens diuen que, si s'estudia, s'hi trobarà solució i, naturalment, augmentaria la competitivitat del nostre sector del suro, per exemple, enfront del suro portuguès. Això és una cosa típica d'empreses mitjanes i petites. Bé, doncs, els estem ajudant a pagar el cinquanta per cent del projecte de recerca que els està duent a terme el Laboratori. De manera que no només dóna servei a les empreses que ja estan avesades a la utilització dels serveis d'un laboratori, sinó que a més a més fem una acció típicament microeconòmica que, fins i tot, se'n podria dir «missionera», de promoure l'hàbit de la recerca en aquestes empreses, cosa que és molt difícil perquè, si vostè es molestés a saber l'estadística de les empreses que arreu del món, en els països més avançats, de menys de vint-i-cinc treballadors, fan recerca, no li donaria uns resultats gaire diferents dels que dóna aquí.

I llavors, és absolutament desafortunada l'anàlisi estadística que vostè fa, perquè, és clar, resulta que tots els països avançats tenen un teixit industrial en el qual més del 95% de les empreses són de menys de vint treballadors... Sí, en els països avançats, sí. I normalment, més del 80% de l'ocupació industrial ve donada per aquestes empreses, però no només aquí: a tots els països que tenen una estructura industrial avançada.

Vostè ens diu: «Escolti, això de la difusió industrial, això només es pot fer en aquestes comarques», i ens ensenya un mapa. Miri, senyor Riera, les dificultats per fer una acció més decidida en aquestes comarques ens han vingut del tractament enfront de les Comunitats Europees que el Govern de l'Estat —que és el dialogant amb les Comunitats Europees— ha donat a aquestes comarques. I la qualificació enfront de les Comunitats Europees que té Catalunya i el seu territori. I si aquestes comarques són les que són, ens es manat per la Comunitat Europea. I cada vegada que s'aprova el decret —que s'aprova igual, perquè si el modifiquéssim seria rebutjat per la Comunitat— hem de comunicar-ho a Brussel·les, i no hem tingut ni el més petit suport del Govern espanyol per poder fer una acció més decidida en aquest sentit.

De tota manera, en el que portem d'any, en aquest any 91, la inversió que s'ha canalitzat a través del decret que vostè ha esmentat des d'aquí ha provocat en aquestes comarques una inversió que supera els 14.000 milions de pessetes. I aquestes són dades absolutament fefaents i comprovables. Però com que vostè no deu estar interessat en aquests temes, perquè ja m'ho ha dit, que no em volia escoltar, o que jo digués el que volgués, el que faré serà parlar una mica —si vostè ho vol— de La Seda. Vostè ho ha referit a la mesa del tèxtil, però això, ja, en aquest cas, és que la cosa és espectacular, no?, la ironia que representa que vostè digui això. Miri, la mesa del tèxtil es va crear per iniciativa d'aquest Parlament. La mesa del tèxtil va treballar, va arribar a unes conclusions que —no a petició nostra, sinó a petició, precisament, dels sindicats— van tenir de ser recolzades per un estudi; és a dir, l'estudi famós, Kurt Salomon, va ser imposat, i nosaltres ho vam acceptar perquè ens va semblar que una opinió externa podria reforçar les coses que ja sabíem. Doncs, va ser imposat per la petició dels sindicats a la mesa de tèxtil.

L'estudi Kurt Salomon, naturalment, com que era un estudi ben fet, va acabar dient les coses que ja havíem conclòs abans d'encarregar l'estudi. Perquè, si ens n'hagués dit unes altres, segurament, el que hauria estat equivocat hauria sigut l'estudi. Però en tot aquest procés vam perdre nou mesos. Després de molt de discutir i molt de treballar i d'aproximar posicions, vam arribar a unes posicions comunes, els sindicats i el Govern, i les coses que depenien del Govern de la Generalitat s'han fet, i les que no depenien del Govern de la Generalitat es van portar a una mesa que es va crear a nivell d'Estat. Miri, a la premsa d'avui —a la premsa d'avui— un titular diu: «Ruptura definitiva de las negociaciones del plan de competitividad del textil», o sigui, del tèxtil. Per què? Per absoluta incomprensió del Ministeri d'Indústria, perquè no han volgut sortir d'aquella meravellosa política industrial del Govern socialista, que consisteix a dir: «sólo programas horizontales». Sap que vol dir, «sólo programas horizontales»? Res! I específicament res sectorial. I els sindicalistes que hi ha en aquest hemicicle em guardaran de mentir sobre de qui és la responsabilitat de la ruptura definitiva de les negociacions de la competitivitat del tèxtil.

I a la Seda, li tinc de dir que, la presència... (*Remor de veus.*) Escolti, de fet, el que diré és una simple frase retòrica, eh?, perquè diré: «Desitjo que...», i realment no ho desitjo. Jo desitjo —frase retòrica— que un dia vostè tingués la responsabilitat d'esbrinar els plans estratègics de les multinacionals, perquè li asseguro que tindria —vostè— un èxit perfectament descriptible. Nosaltres tenim bastant més informació, i després li podria ex-

plicar tot el drama que ha passat amb la fugida, no d'AKZO, no, amb la fugida de l'INI de Maquinista. I com hem tingut de reconduir els plans de la multinacional Alstom per tal que s'assegurés una inversió important a Catalunya. Si ho vol en parlem, també, un dia; el dia que vulgui. Però, miri, ara li explicaré una cosa que em sap greu tenir-la de dir, però que és la següent. Em sap greu tenir-la de dir, però com que vostè aplica la tècnica que aplica, no em queda més remei.

Els representants d'AKZO un dijous a la tarda es van presentar a Barcelona i van reunir les entitats bancàries creditors de La Seda per oferir-los les accions que tenia AKZO a pesseta. En aquell moment, la cotització de les accions d'AKZO en el mercat de valors de Barcelona —vaja, en el mercat de valors, en el mercat únic— era 300 pessetes per acció. Escolti, senyor Riera, això que li dic, que és espectacular: jo vaig pensar que la comissió nacional del mercat de valors reaccionaria immediatament suspent la cotització de La Seda, perquè era l'acció lògica a fer. Si s'estaven cotitzant a 300 i hi havia una venda, no en el mercat, però coneguda per tots els agents econòmics —jo me'n vaig assabentar al cap de mitja hora que es portés la proposta— a pesseta, evidentment s'havia, immediatament, de suspendre la cotització. Vaig esperar i divendres no va passar res; dissabte i diumenge no funciona la Borsa i dilluns vaig trucar, jo, al senyor Croissier i li vaig dir: «escolta, Croissier, està passant això»; diu: «*hombre, qué favor me haces; gracias*». I llavors va suspendre la cotització. És a dir, que si algú dormia a la palla, senyor Riera, no era el Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. Passem a l'onze punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió de les activitats extractives a cel obert, que formularà el Diputat l'il·lustre senyor Esteve Tomàs.

Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la gestió de les activitats extractives a cel obert

El Sr. TOMÀS: Senyor President, senyores i senyors diputats, per substanciar la nostra interpellació sobre la gestió d'activitats extractives a cel obert, bé. Aquest ja és un clàssic, també de cada any, potser, d'aquest any espero que el Conseller que m'ha de respondre no sigui l'històric, sinó que, penso, que serà el senyor Subirà el que em... eh? No crec que el senyor Laporte sigui el seu fort, les activitats extractives.

En qualsevol cas, sí que és una interpellació més que fa el Grup Socialista sobre aquesta matèria, dins la preocupació genèrica que tenim entorn al medi ambient, i, per tant, dintre el medi ambient un dels apartats importants és tot el que fa referència a les activitats extractives. Ho vam fer l'any 89 —ja ho dic, per portar les últimes iniciatives—, l'any 90 i l'any 91.

Aquest és un tema que ja va cridar molt l'atenció al Grup socialista, també a tot el Parlament, l'any 81, quan es va aprovar una llei —el senyor Subirà se'n recorda molt bé— de normes addicionals de les activitats extractives, la qual incorporava un annex que feia referència a uns espais protegits, em sembla que eren 394 i la resta d'espais del país amb una diferència, que els espais protegits, les sancions i les garanties eren doblades respecte als que no són espais protegits.

Nosaltres, en aquell moment, vam donar molta importància a aquella Llei i al seu desplegament, perquè érem molt conscients que hi havia una confluència de factors que marcaven un increment de l'activitat extractiva, com, per exemple —recordo que hi ha havia un procés d'esgotament de les llicències o de les pròrrogues a concedir aleshores; hi havia més facilitat de contacte, l'autonomia era jove, era nova, per tant, el contacte amb el Departament era més fàcil que no anar, doncs, al Ministeri com abans, i que, precisament, hi havia un increment de l'activitat extractiva com a conseqüència d'un increment de l'economia o d'un possible creixement de l'economia.

Com a conseqüència del debat de l'any passat vam aconseguir que el senyor Conseller d'Obres Públiques ens entregués un cens, un cens, un llistat, un paper una vegada, després d'haver-lo demanat durant alguns anys, el vam arribar a aconseguir, i realment es diu que en aquest cens —hi estan censades totes les indústries fins al juliol de l'any passat—, que diu que hi han 1.302 activitats extractives; 457, són les concedides abans del Reial Decret del 83, és a dir, abans del 84, i 845 són concedides a partir del 84. És a dir que, d'aquestes 845, 687 són explotacions que tenen permisos de trenta anys, amb dues pròrrogues més; vol dir que són concessions per a noranta anys; que n'hi ha 155 que són permisos d'investigació i 3 —és un número petit— de permisos d'explotació per a un any només; això vol dir que n'hi ha, doncs, a la ratlla de 840 explotacions de llarga durada, la qual cosa vol dir que el Govern de la Generalitat ha concedit entre el 84 i el 90, només cal dividir, una mitjana de 130 concessions per any, 130 concessions per any.

És evident que són concessions en les quals hi ha hagut poc control o poca nitidesa. La preocupació del nostre Grup sempre ha sigut la mateixa: volem que hi hagi més regulació, que facin més nítida la informació respecte a l'activitat extractiva; volem que es doni més informació pertinent de cada una de les activitats; volem conèixer les condicions i les clàusules que contempla cada pla de revisió de cada espai al qual s'atorga el permís; volem saber com s'aplica, s'aplicaran les fiances —dic les fiances, perquè és un tema que ja n'hem parlat en aquest Parlament diverses vegades—, de posar-les al dia per adequar-les al valor real i per evitar que, quan l'empresa deixi les activitats extractives no se n'hagi de fer càrrec l'Administració de la Generalitat, sinó que hi hagin els recursos suficients per restaurar aquella activitat i el tema de l'avaluació d'impacte ambiental, que és un tema, doncs, que ha sorgit més recentment i que nosaltres també hem demanat que s'incorpori a qualsevol pla, tant a l'atorgament de la llicència com en els plans de restauració.

Però, des de l'any que estem discutint aquesta matèria, resulta que mai el Consell Executiu ha complert el que diu aquest Parlament ni tampoc ha complert el que diu la Llei. Jo li ho recordaré, senyor Subirà, perquè vostè potser no estava molt al cas en anys anteriors. Per exemple, l'any 81 deia que aquella Llei s'havia d'aplicar als espais protegits de l'annex aprovat per la Comissió d'Urbanisme l'any 80, em sembla que era el 21 d'abril. Això no es va aplicar mai i des d'aquest Parlament el mateix Conseller Molins, com també algun diputat del Grup que dona suport al Govern, va dir que ara això ja no es feia perquè ara estava a punt de sortir el Pla d'Espais d'Interès Nacional i que això ja estava molt a punt de sortir. El senyor Molins, recordi que va dir: «això ho portarem abans del juliol de l'any 89 per a la seva aprovació al Consell Executiu»; ja són dos

anys, més d'un any de retard. És a dir, amb aquestes històries resulta que no hi ha cap espai —aquells, perquè no estaven delimitats; aquests, ja no s'apliquen perquè ha de sortir un PEIN que està a punt d'aprovar-se, un PEIN que no s'aprova. Tot plegat, tot plegat, que no hi ha cap espai protegit des de la perspectiva d'activitat extractiva al llarg i ample de Catalunya.

Més endavant, i com a conseqüència del debat de política territorial de l'any passat, el 27 de juny del 90, i de la resolució 36/III, es va aprovar, per unanimitat del Parlament, modificar el decret vigent sobre l'avaluació d'impacte ambiental de manera que s'inclogui expressament, en el seu annex, les activitats extractives. Es rep i es publica en el *Butlletí del Parlament de Catalunya* una resolució del l'honorable Conseller d'Obres Públiques, senyor Molins, el qual diu que ja té un avantprojecte que està a punt d'aprovar; això és el 14.12.90.

Aquest decret —com vostè es pot imaginar, no és cap secret descobrir-ho—, no ha estat aprovat i no existeix. Per tant, continuem sense complir un tema tan important com és el tema de l'avaluació.

En la Llei del 81 deia que: «abans de sis mesos» —81, eh?, d'això fa deu anys— «s'han d'elaborar les disposicions reglamentàries que assenyalin els elements mínims que han de contenir les ordenances municipals respecte de les mesures de protecció del medi ambient en relació amb les activitats extractives», és a dir, per facilitar la concessió d'aquestes llicències per part dels ajuntaments a Administració local —això el 81, sis mesos. Evidentment, han passat, doncs, sis... són deu anys per dotze, vint vegades els sis mesos; s'ha portat a aquest Parlament; s'ha dit, s'ha dit: «escolti, no es preocupi, no es preocupin, senyors diputats, això ja està a punt de fer-se». Fins i tot en el debat del 12.06.90, el de 12 de juny de l'any passat, el mateix Conseller va dir: «escolti, això ja està en tràmit d'aprovació»; un any i mig més i, evidentment, aquestes disposicions reglamentàries no estan aprovades.

Tot això, senyors i senyores diputats, senyors del Govern, senyor Subirà, vol dir què és el que està passant? Per què el Govern no aprova allò que legisla, per què? Per què no compleix allò que es legisla? Per què no es compleix? Per què s'excusen amb aprovacions posteriors de decrets, de normativa, sense complir? Quin interès hi ha? Qui hi ha darrera de tot això? Hi ha desinterès del Govern respecte a l'activitat extractiva? És que està interessat el Govern de Convergència i Unió a no controlar les activitats industrials que afecten les activitats extractives, a no controlar perquè creuen que això perjudicaria el sector? Com, per exemple, ha passat, està passant sobretot en el tema de les aigües residuals? Hi ha incapacitat, al Govern, a controlar? És que no disposa el Govern dels recursos suficients de control o de programació o d'explicació? O és que hi ha competències, o hi ha conflicte de competències entre els departaments que actuen, entre Política Territorial, entre Indústria i Energia o en el recentment creat, Medi Ambient? O és que la tramitació és complicada? O és que hem elaborat tanta documentació, tanta legislació, tanta normativa, tant decret, que fa que les empreses es vegin perdudes i, per tant, escolti, davant del desgavell es tira al dret i, per tant, comença l'activitat extractiva sense cap tipus de control? Per què?

Són interrogants, i la nostra interpellació és, evidentment, constructiva. És a dir, escolti, per què el Govern no ha fet tot això? Per què el Govern no compleix tot allò? Per què el Govern

no posa en marxa una política real de protecció de l'espai que ha estat tractat per una activitat extractiva, necessària per al creixement econòmic —nosaltres no ens hi oposem, no ens hi hem oposat mai a aquest tipus d'activitat—, però que sí, després de la seva activitat, la volem restaurada; o mentre hi ha l'activitat la volem regulada, etcètera.

És que no hi ha aquesta sensibilitat? Per què quan es crea el Departament de Medi Ambient no queda inclòs el control de tota aquesta matèria en aquest nou departament? Per què continua estant en mans, per una part, d'Indústria i Energia i, per l'altra, de Política Territorial? Què és el que està succeint, senyor Conseller? És que en aquest sentit, potser, fóra bo que es fes un text refós de tota la normativa, un text refós que publicués el Govern, que facilités la informació al ciutadà, la informació als industrials, la informació a les administracions públiques, etcètera...

En qualsevol cas, aquesta seria la nostra demanda i el sentit de la nostra intervenció: quin és el capteniment del Consell Executiu d'aquesta matèria i si d'una vegada per sempre, una vegada per sempre, aconseguim solucionar un dels problemes històrics que té Catalunya, que és el desgavell en l'activitat extractiva, sigui en espais protegits o no.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Tomàs. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable Conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor Tomàs li contesto aquesta interpellació, jo. Suposo que aquella broma de mantenir fins a l'últim moment el *suspense* a veure si contestava el senyor Laporte o jo, no, no... vostè ho ha entès de seguida, no?, que seria jo? Molt bé.

El Sr. TOMÀS: És congruent... (*Remor de veus.*)

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Era, sí... Li contesto jo per una raó molt senzilla: perquè la seva interpellació es refereix a un tema miner i mines és una de les competències del meu Departament.

Jo no... (*remor de veus*) sóc perfectament conscient que, diquem-ne, el coneixement popular, que em sembla que és el que vostè disfruta en aquest cas, entén que Catalunya no és una regió minera. Doncs, no és veritat; resulta que Catalunya és la primera regió minera de l'Estat espanyol i l'anomenada província de Barcelona és la primera província minera de l'Estat espanyol. I, naturalment, això no és a causa de les mines subterrànies, encara que hi ha una importantíssima activitat en aquest sector, en el tema de la potassa, principalment, malgrat —i més estable en el tema de la potassa que en el tema del carbó, que tots sabem els problemes estructurals que té, i no només a Catalunya—, sinó que és a causa de les activitats mineres a cel obert.

Llavors, les activitats mineres a cel obert, que són a les quals es refereix vostè, es refereixen a l'extracció de materials que són del tipus següent: són calcàries, guix —no, els ho diré, perquè és important—, argiles, gres —que és una varietat d'argila—, creta, granit, marbre i llavors un etcètera de pedres que també s'utilitzen per a materials de contrucció.

Aquest és un sector molt crític per a qualsevol economia. I li diré perquè és tan crític: perquè el cost del transport en aquest tipus de materials té una gran incidència sobre el seu cost; són materials de relativament poc valor afegit. I, per tant, a tots els països del món —avançats i no avançats—, l'activitat extractiva

d'aquests materials s'ha de produir prop d'on són utilitzats. I, a més a més, passa una cosa, que és un fet de la naturalesa: que aquests materials són allà on són, són allà on són; no són a altres llocs.

Perquè vostè tingui una idea de la importància d'aquest sector, la producció anual en aquests darrers exercicis es situa al voltant de 42 milions de tones. Per exemple, un indicador és el consum d'explosius; el consum d'explosius per fer aquestes extraccions es situa en 2.600.000 quilos d'alt explosiu, de diferents tipus. I el valor de la producció, a peu de mina, a peu de —senyor Esteve Tomàs—, el valor de la producció a peu de pedrera és de 28.000 milions de pessetes. Sap per què li faig aquesta precisió? Perquè aquests materials serveixen per fabricar ciment i serveixen, substancialment, per a l'activitat del sector de la construcció, i, per tant, condicionen, i, per tant, condicionen centenars de milers, centenars de milers de milions de pessetes d'activitat econòmica.

Jo de vegades tinc una sensació de la qual em voldria substraure. Sap aquella sensació que hi ha determinats ocells que simplement esperen que les coses vagin malament per llençar-se sobre la presa? Doncs, a vegades és la sensació que a mi em produeixen segons quines intervencions. Per què?

Si nosaltres féssim unes actuacions que significuessin la necessitat a Catalunya d'importar aquests materials, llavors vostè pujaria a aquesta tribuna —vostè o un company seu—, pujaria a aquesta tribuna a criticar-nos com hem malmès les possibilitats d'un sector tan important com és tot el que econòmicament es mou al voltant, per exemple, de la construcció. I passaria una altra cosa: encariríem substancialment els habitatges si tinguéssim d'importar de França la sorra o la grava per fer formigó.

Per tant, no s'hi pot fer broma, amb això, i és un sector extremadament important per a la nostra economia. I aquí no val dir allò de: «S'està exportant Catalunya perquè construeixin en altres llocs», perquè els costos del transport no ho permeten. És a dir, això es una activitat extractiva el consum de la qual se situa en el propi territori. I vostè —enfoco una altra qüestió, que és la qüestió de com es pot aconseguir que això funcioni, perquè m'imagino que vostè... Ja he dit que jo faig l'esforç d'entendre que vostè no vol que l'economia, a Catalunya, vagi malament per una causa d'aquest tipus... I llavors, vostè planteja la qüestió de dir: «Bé, d'acord, doncs que es faci, però que es faci bé.» I que es faci bé vol dir que s'apliqui correctament la legislació aplicable en aquest sector. I concretament, essent més específics, que no s'autoritzi cap explotació d'extracció a cel obert sense el corresponent rigorós pla de restauració. Miri, li diré que no solament no se n'autoritza cap sense el corresponent estudi de pla de restauració, i la corresponent fiança —després parlarem de les fiances—, sinó que, a més a més, a causa de la legislació minera, les extraccions a cel obert, com totes les activitats mineres, tenen l'obligació de sotmetre a l'administració competent, cada any, el que es diu el pla de labors —és la traducció del *plan de labours*—, el pla de labors anual. I aquests plans de labors són sistemàticament avaluats, no solament des del punt de vista de la correcció tècnica de l'explotació minera, sinó també del compliment de les previsions del pla de restauració. És a dir, es pot tallar —i s'ha fet en més d'un cas—, es pot prohibir un pla de labors que comprometi el pla de restauració que es va presentar inicialment. Això és així.

Vostè ha dit que no es va desenvolupar la Llei del 81, i no és cert. Hi ha un decret —concretament és el 344, si no ho recordo malament, és el 344 de l'any 83— que especifica les característiques que han de tenir els plans de restauració —i s'aplica, i s'aplica rigorosament, jo diria que rigorosíssimament. I per acabar aquesta primera intervenció —vostè no ha esgotat el seu temps; jo crec que, amb els temes que li he esmentat, doncs, efectivament, li contesto el que vostè ha dit, i la seva preocupació sobre els plans de restauració, que em sembla que és l'únic de substantiu de la seva intervenció—, doncs, li vull llegir, de tota manera, unes frases que surten a la publicació de més autoritat al món del tema d'àrids, àrids. És una revista francesa que es diu *Le Granulat* —m'excuso per la meua pronúncia del francès: *Le Granulat*—, i *Le Granulat* diu..., fa una anàlisi de la situació a diferents països europeus, i diu: «A Espanya el 50% de les empreses funcionen encara sense autorització de les explotacions.» —Diu— «Només Catalunya, Andalusia i la província de Madrid...» —estic traduint literalment, és a dir, no em facin responsable si, en lloc de dir «Comunitat Autònoma de Madrid», dic «província de Madrid», és el que diu aquí— «Només Catalunya, Andalusia i la província de Madrid han reforçat la seva reglamentació». I llavors continua, i diu..., fa unes consideracions generals i llavors fa una consideració específica respecte a Catalunya, i diu: «En allò que concerneix les pedreres, les explotacions en curs podran continuar funcionant» —i llavors fa una previsió, que és equivocada. Diu: «però es pot donar el cas que sigui impossible obrir a Catalunya qualsevol altra explotació». Bé, això no és cert, i això no és cert perquè, complint la legislació —que és el que es fa—, es poden obrir noves explotacions a Catalunya. El que passa és que la previsió que fan aquesta gent com a conseqüència de la legislació i de la duresa amb què s'aplica és una conclusió que ens diu —i que no em fa cap il·lusió—, que ens diu: «Pot ser que a Catalunya no es pugui obrir cap explotació». I llavors vostè m'explicarà com faríem les obres olímpiques, per dir una cosa, o com faríem les carreteres que ens reclamava el senyor Riera, si no es disposés d'àrids per a la construcció, que no es poden transportar si no és per procediments, doncs, d'aquells que són tan barats i que no estan al nostre abast, com pot ser, per exemple... Jo només he vist transportar àrids, senyor Esteve Tomàs, amb barcasses en els canals del centre d'Europa, però ja em dirà vostè on els tenim, aquí, per fer aquest transport d'una manera eficient. Per tant, no només apliquem amb rigor la legislació, sinó que la tenim tan rigorosa i l'apliquem amb tant de rigor que la revista especialitzada de més prestigi internacional diu —és una conclusió que jo no comparteixo—, diu: «Podria passar que a Catalunya no es poguessin obrir noves explotacions d'àrids».

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

El senyor Esteve Tomàs pot fer la rèplica.

El Sr. TOMÀS: Senyor President, senyores i senyors diputats, tinc la sensació que el Conseller no m'ha escoltat, quan jo parlava; tinc aquesta sensació. (*Remor de veus.*) I, a més a més, ha utilitzat una tècnica que a mi personalment no m'agrada gens, que és col·locar en boca d'altres persones el que no s'ha dit. I qui difama, o qui diu coses, qui queda... No, escolti, jo no he dit mai que no siguem un país miner. Si li acabo de dir que vostès acaben de concedir mil i tantes concessions, com vol que ara li negui que és miner? Que jo he dit que les activitats ex-

tractives, si les limitem, aquí podem perjudicar l'economia. Jo no ho he dit mai; al contrari, jo he dit que nosaltres estem d'acord que hi hagi activitats extractives, perquè és bo per a l'economia. Jo no he dit mai, el que vostè acaba de...

O vostè ha dit que, nosaltres, el que volem és la limitació dels àrids. Això no ho he dit mai, jo, tampoc, aquí; és a dir, ho podrem llegir després. És a dir, com que no sap què contestar, és qüestió de dir tres o quatre coses, esquitxar, i vinga, després, dir: «Això, suposo que vostè no vol dir-ho, perquè vostè no vol perjudicar els Jocs Olímpics»... És una tècnica, senyor Subirà, que ja la hi coneixem de molts anys, des que era portaveu i, per tant, jo crec que no és correcta ni oportuna que ens l'apliqui quan li demanem una cosa.

Bé, ara li posaré una qüestió: quan parlem d'activitats extractives, quan és en sòl protegit, o en espai protegit, resulta que vostè no contesta: contesta el Conseller de Política Territorial, però l'anàlisi és la mateixa. I per això aquest any no hem posat «espai protegit»; hem posat «a cel obert», en general. Primera qüestió: com és que aquesta activitat, que és una activitat que afecta el medi ambient —nosaltres no tenim cap ganes d'afectar activitats econòmiques—; si afecta el medi ambient, com és que no ha estat transferida al Departament de Medi Ambient? Primera qüestió. Segona qüestió: jo no dic que no compleixin la totalitat de la Llei —i a més a més, li he recordat jo, el decret de l'any 83, perquè a partir del 83 resulta que aquest Govern és quan dona més llicències d'activitats extractives que mai, a partir del decret del 83!— sinó perquè un conjunt de resolucions, de mocions aprovades, bé en interpellacions, bé en debats generals, de fa vuit anys, set anys, sis anys, cinc anys, quatre anys, tres anys, dos anys, o mesos, no han estat aplicades pel Govern de la Generalitat. No han estat aprovades; no s'ha fet el decret, i això és el que jo li estava demanant. Primera.

Segona qüestió que jo li he demanat i que vostè tampoc m'ha contestat: si és que hi ha una legislació excessiva, que afecta molts departaments i que a la millor seria bo, per simplificar les coses, per millorar el control, per fixar les condicions de forma més clara, de fer un text refós de tota aquesta legislació. Això li he preguntat jo, i vostè tampoc m'ho ha contestat. És a dir, vostè el que ha posat és, en boca meua, un conjunt de coses que jo no he dit.

I això és el que jo li demano: si vostè se n'ha de fer càrrec, si el Departament d'Indústria i Energia s'ha de fer càrrec de l'activitat extractiva, d'ara endavant sempre ens dirigirem al seu Departament —ho tenim claríssim, al seu Departament— i li direm: «Escolti, què pensa fer amb el PEIN? Què pensa fer amb els espais protegits que regulava la Llei de l'any 81? Què pensa fer amb tota la legislació dispersa que hi ha? Què pensa fer en matèria de protecció d'aquests espais? Què pensa fer en pla de restauració?» Perquè el seu col·lega, el senyor Molins, fa un any, de 487 pedreres que hi havien aleshores sense el pla de restauració, em va dir que només l'any passat se n'havien aplicat 29; encara quedaven —recordo el nombre— 407 pedreres sense la regulació. I vostè m'ha dit, aquí, amb aquest to que el caracteritza: «Totes estan ja regulades, tots els plans de restauració estan aprovats». No, escolti, senyor Subirà, siguem seriosos, siguem seriosos. El Grup Socialista, quan surt en aquest Parlament i surt a aquest faristol a parlar, el que intenta és fer unes polítiques de control i d'impuls i de seguiment i de compliment; no intenta res més, i jo el que li demano és que no tor-

ni a posar en boca meua cap tipus d'intervenció —ni de paraula ni de contingut— que no he dit, i que em respongui concretament aquestes tres demandes que li he formulat. I almenys, si vostè em respon de forma satisfactòria, a la millor no li presentarem moció i, si no, en tornarem d'aquí a quinze dies, a parlar, a través de la moció, de tot allò que nosaltres volem saber i que vostè no ens sap o no ens vol contestar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Tomàs.

L'honorable Conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor Tomàs, fa massa temps —senyor President—, fa massa temps que vostè i jo compartim escó en aquesta Cambra (*remor de veus*) —massa, deixi'm acabar la frase— perquè jo em cregui que, si faig així una miqueta, diguem-ne, el xai, en la meua resposta, vostè no presentarà moció. És a dir, vostè presentarà la moció faci el que faci jo. Probablement, tal com diu el meu il·lustre successor en el càrrec de Portaveu, ja la té feta. Miri, és perfectament... Jo comprenc que vostè vulgui fer garbuix competencial entre departaments; és una cosa a què en les darreres setmanes o els darrers mesos estem assistint amb certa freqüència, però la caracterització dels plans de restauració, la normativa respecte als plans de restauració és competència..., era competència de la Direcció General de Medi Ambient i ara és competència de la Conselleria de Medi Ambient.

El pla de restauració ha de tenir un informe preceptiu i vinculant de l'òrgan competent, que en aquests moments és la Conselleria de Medi Ambient. Jo, el que li he dit és que no s'autoritza, no s'ha autoritzat cap nova explotació que no complís estrictament la legislació aplicable i els reglaments aplicables en el moment de la seva petició i de la seva autorització.

La competència minera, senyor Esteve Tomàs, continuarà en el Departament d'Indústria mentre l'òrgan que té competència per distribuir competències no ho canviï. I no s'ha de confondre —no s'ha de confondre—: perquè l'activitat minera tingui un impacte sobre el medi ambient, no s'ha de dir que l'activitat minera, necessàriament, hauria d'estar sota la vigilància i sota les competències del Departament de Medi Ambient, perquè no hi ha cap dubte que les carreteres també tenen un impacte sobre el medi ambient, i que... (*Remor de veus*.) Les carreteres, i ningú demana que les carreteres siguin competència del Departament de Medi Ambient. I fins i tot li diria, com ha dit aquest matí el senyor Sesmllo, que no hi ha cap dubte que la Torre de Comunicacions —que m'agrada molt, és a dir, a mi m'agrada, això és un tema personal—, doncs, no tingui un impacte d'aquell que se n'ha dit paisatgístic sobre el medi ambient, i això no vol dir que les torres de comunicacions tinguin de ser competència del Departament de Medi Ambient. Ens trobaríem en una situació absolutament absurda. Jo ja entenc que a vostès, com a oposició, els interressi crear situacions absurdes, però, miri, no em produeixen ni fred ni calor. És a dir, gens.

Per tant, per tant —hi insisteixo—, plans de restauració, estrictament..., compliment estricte de la normativa aplicable. Definició dels criteris dels plans de restauració i informe vinculant de la Conselleria, del Departament, en aquests moments, de Medi Ambient. Competència de mines a Indústria i competència mediambiental a Medi Ambient; de la mateixa manera que no les carreteres, perquè tenen un impacte sobre el medi, han d'anar a parar a Medi Ambient. Això és així de senzill, i jo em refermo

en el que li he explicat abans de l'aplicació rigorosa de la legislació i els reglaments aplicables, que són valorats positivament per part d'aquests grups d'especialistes que li he esmentat abans, d'aquesta revista, la més prestigiosa del ram, i que els porta a una conclusió —falsa, és clar—, diu: «No se'n podran autoritzar de noves». Doncs, miri, sí; fent les coses bé se'n poden autoritzar de noves.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller.

Passem a la següent interpel·lació, que és el punt dotzè de l'ordre del dia: Interpel·lació sobre política general de programació universitària, que formularà el Diputat il·lustre senyor Nadal. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de programació universitària

El Sr. NADAL: Senyor President, senyores i senyors diputats, vagi per endavant el reconeixement d'aquest Diputat i del Grup Socialista a la tasca realitzada per la Conselleria en el tema de la programació universitària, tasca que ha suposat passar de tres universitats a vuit i, per tant, augmentar de manera considerable l'oferta universitària a Catalunya. És una tasca important, que jo arribaria a qualificar com el *big bang*, és a dir, la creació del sistema universitari català. És a dir, hi ha hagut una gran explosió positiva, però ara hem de pair, hem de reposar sobre aquesta creació de noves universitats a Catalunya.

Aquest Diputat creu que els grans cataclismes ajuden els grans avenços de la societat, però també hi ha d'haver l'adaptació, hi ha d'haver l'evolució lenta de les espècies. I, per tant, em sembla que, un cop hem fet la gran creació del sistema universitari català, hem de reflexionar sobre alguns aspectes de la programació universitària que, al nostre entendre, caldria retocar, caldria modificar per millorar.

Altrament, ens podríem trobar que d'un gran creixement, creéssim un gran monstre que alhora portés a la seva mateixa mort, a la seva mateixa extinció, una mica com va passar amb els dinosaures. Per tant, una advertència sobre una labor molt positiva, però que podria comportar alguns defectes d'entrada.

Aquest Diputat vol parlar de quatre aspectes de la programació universitària; un, és l'ampliació de l'oferta d'estudis, de titulacions i l'adequació d'aquesta oferta a la demanda social; un segon aspecte, el de la massificació universitària; un tercer, el finançament universitari i, per acabar, l'autonomia de les universitats.

El primer tema, l'ampliació de l'oferta. És veritat que amb la creació de nous estudis s'han ampliat les titulacions i, per exemple, només amb les tres universitats en fase de creació, que esperem que puguin ser aprovades abans d'acabar aquesta legislatura, podrien passar a quaranta-sis noves titulacions, d'aquestes noves universitats, que és una feina molt important. És a dir, s'amplien les titulacions. I s'amplien bàsicament en un sector, que és el que tenia més demanda, que és el sector de les titulacions tècniques. I dins d'aquestes titulacions tècniques les titulacions de cicle curt, de les diplomatures. Per tant, em sembla que aquí s'ha fet una labor positiva; s'ha ampliat l'oferta.

Ara, si analitzem aquesta oferta, universitat per universitat, veurem alguna mancança. Aquest Diputat i el Grup Socialista defensa un model universitari polivalent, amb moltes facetes; és

a dir, ens sembla que cada universitat hauria de tenir estudis tècnics, estudis humanístics, estudis socials i estudis científics. I aquesta no és la situació actual. D'acord que estem en una fase de creació, però que aquesta fase de creació no suposi una consolidació que no ens sembla positiva.

Vagi d'entrada la Universitat Pompeu Fabra; Universitat Pompeu Fabra centrada bàsicament en estudis socials: dret, empresarials, econòmiques... Segurament —i sabem que sí, és així— hi ha projectes d'ampliar l'oferta de la Pompeu Fabra. Però a nosaltres ens sembla que l'inici de la Pompeu Fabra no és suficient; no n'hi ha prou que cobreixi el ram de ciències socials, sinó que ens agradaria una universitat més polivalent, com ho són les altres universitats de nova creació, com ho és la de Girona, com ho és la de Lleida o com ho és la de Tarragona.

Però aquí, altrament, una altra universitat que ens sembla que no és prou polivalent: la Universitat de Lleida. La Universitat de Lleida té una manca de base científica i a nosaltres ens sembla que és necessari, en el futur, preveure la solució d'aquesta situació. Per tant, diríem: d'acord, s'augmenta l'oferta; s'augmenta en la línia correcta; s'augmenta en la línia d'estudis de titulacions de diplomatures, bàsicament en l'àmbit tècnic...; però, a nosaltres ens agradaria veure un mapa més rodó, un mapa rodó a cada una de les universitats, i he centrat dos exemples molt concrets.

Segon tema que ens preocupa al Grup Socialista: la massificació. I aquí, en aquest cas, així com abans he dit: felicitats, ho han fet bé, en aquest cas pensem que no s'ha fet el que s'havia de fer, o no s'ha fet prou, però bàsicament un prou que és molt poc el que s'ha fet. Quan es fan tots els estudis de programació universitària, quan es fan tots els estudis previs en el Consell Interuniversitari, queda molt clar que un dels objectius a cobrir és el resoldre la massificació dels centres ja existents, bàsicament Pedralbes, Bellaterra. Hi ha dues possibilitats, es diu: una, fer les universitats territorials, Girona, Lleida, Tarragona, Reus; l'altra, fer la quarta universitat que llavors va ser la Pompeu Fabra.

El Consell Executiu opta per un model que a mi em sembla que és el millor que es podia optar, que és el mixt; dir, doncs, ni una cosa ni l'altra, les dues coses; és a dir, un model territorial que ajudi al reequilibri territorial de Catalunya, que augmenti l'oferta en aquestes ciutats i això ajudarà que el desplegament d'aquestes ciutats —cultural—, comporti també un desplegament econòmic, etcètera... Perfecte, hi estem d'acord. I vam dir, bé, però també per solucionar el tema de la massificació de Pedralbes volem una universitat de qualitat —d'acord—, de mesura reduïda —d'acord—, però que ajudi que hi hagi menys massificació.

La Pompeu Fabra, es preveu, en la fase final, que tingui uns cinc mil alumnes de primer cicle, de primer curs —perdó— i vint mil en tot el conjunt. I es preveia que en la primera fase, en la primera fase, és a dir, inicialment, la Pompeu Fabra havia de tenir 3.850 alumnes de primer curs. I avui la Pompeu Fabra està a 720 alumnes. Segon curs de funcionament, 720 alumnes, en primer curs; segon curs de funcionament, encara estem a 720, quan la previsió en la fase inicial era 3.850. Queda molt clar que el creixement de la Universitat Pompeu Fabra no ajuda a solucionar els problemes de massificació, no ajuda a la desconcentració; està, aquesta universitat està creixent a un ritme molt lent, amb uns privilegis que no tenen les altres i unes condicions que no tenen les altres.

Se'm dirà: «no tenen espai». Hi estem d'acord. Però, senyor Conseller, vostè i jo vam viure el naixement d'una altra universitat: la Universitat Autònoma de Barcelona. Jo vaig fer el meu primer curs en una situació provisional —estudiava ciències— a Sant Pau. I jo vaig començar el segon curs, i el segon curs, al segon curs que jo vaig iniciar, hi havia molt més de cent alumnes o cent seixanta alumnes, com hi ha en aquests moments a Dret, o cent seixanta a Econòmiques; a Ciències, el segon curs, érem tres-cents o quatre-cents. I també estàvem en una situació provisional; estàvem començant. Queda molt clar que la Pompeu Fabra no té una voluntat d'ajudar en aquest tema, de moment, i a mi em sembla que l'obligació del Grup Socialista és reclamar que la posta en marxa de les quatre noves universitats públiques, i fonamentalment de la Pompeu Fabra, ajudi a la desconcentració, a la desmassificació de l'oferta universitària de Barcelona. Em sembla que és un tema molt clar. He dit: s'està fent bé, però aquest tema a nosaltres ens preocupa i ens preocupa molt.

Tercer tema: els costos de la programació, el finançament. Vostè ha fet declaracions, senyor Conseller, correctes sobre el que pot suposar la posta en marxa d'aquest augment de l'oferta universitària. Ha dit 100.000 milions de pessetes. Jo m'he entretingut a mirar i els meus càlculs ja són més elevats en aquests moments. Només sumant el que significa el pla d'inversions de les universitats antigues més les noves, més les despeses de gestió, jo me'n vaig a uns 132.000 milions de pessetes. I això, segurament, ha estat calculat pel cap baix; potser alguns augmenten, altres baixen, però 132.000 milions de pessetes és el que necessitem per posar en marxa aquesta nova oferta i per satisfer les demandes d'inversions de les universitats. En tot cas, li dic els números perquè no ens equivoquem: Universitat Autònoma, 18.000 milions de pessetes en inversió; Universitat de Barcelona, 38.000; Politècnica, 32.000; Pompeu Fabra, 13.000 sense els terrenys; Girona, 8.200; Tarragona, 8.200; Lleida, 6.000. Això són 123.000 milions de pessetes en inversions.

En funcionament, d'increment de les tres noves universitats, diguem-ne perifèriques, són 5.000 milions de pessetes, i la Pompeu, 3.000; amb això ens anem a 9.000; és a dir, una xifra de cost de la programació de 132.000 milions de pessetes. I si això ho comparem amb els pressupostos que hi ha d'inversions fins ara, veurem que hi ha hagut un pla quadriennal de 25.000 milions de pessetes, a pagar en deu anys —pla quadriennal, però a pagar en deu anys—, 25.000 milions de pessetes. L'any passat, pressupost extraordinari, 3.000 milions de pessetes; aquest any, pressupost extraordinari, 6.000 milions de pessetes. A aquest ritme necessitaríem cinc plans quadriennals per fer front a aquests 123.000 milions de pessetes.

Clar, senyor Conseller, vostè ha fet una programació que li demanàvem, que li exigíem; ha satisfet una demanda, però ara hi ha un problema de finançament. I vostè l'anuncia: 100.000 milions de pessetes. Jo li dic: 132.000; com ho farem? Cada any anirem fent pressupostos extraordinaris? O farem un nou pla quadriennal? Jo penso que sí i aquí hi ha una demanda molt clara del Grup Socialista per a les noves universitats: cal un compromís de finançament. Si vostès posen en marxa tres universitats noves, però aquestes noves universitats no tenen coberta la seva necessitat, naixeran malament, naixeran coixes i no podem anar-nos a discutir en el marc del Consell Universitari.

El Grup Socialista reivindica que hi hagi un compromís de finançament de les noves universitats; altrament em sembla que tornariem a créixer malament.

L'aspecte de l'autonomia el tractarem, si convé, després a la rèplica.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nadal. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, he de començar per donar les gràcies al senyor Nadal; ha estat una mena de florilegi, al qual he de confessar que des dels bancs de l'oposició no estic acostumat a rebre; moltes gràcies, senyor Nadal; vostè i jo som universitaris i tenim una carrera comuna en molts aspectes, des de fa molt de temps. I tots els problemes que vostè planteja aquí són reals.

Jo puc, comprenc, altrament, que vostè, si fa la interpellació, no solament per dir que nosaltres hem fet una labor molt positiva, sinó també per retreure alguns defectes, algunes mancances, algunes coses que podem discutir. En el mateix ordre que vostè ho ha exposat, jo li contestaré. Portava un guió sobre què penssem fer en planificació universitària; m'oblido del guió i vaig directament a contestar fil per randa tots els temes que vostè planteja.

El primer punt. Vostè té tota la raó; en aquests últims anys hi ha hagut un gran progrés universitari a Catalunya i això no és pas, en fi, una cosa que sigui un mèrit meu o de l'Administració; és un mèrit, en primer lloc, de les universitats, que vostè sap molt bé, que són autònomes, però, en segon lloc, és també un mèrit de la gent. Perquè, és clar, no n'hi ha prou amb oferir carreres de cicle curt; cal que la gent es convenci que el que necessita el país són carreres de cicle curt. I per això li dic que això és molt positiu.

Perquè, miri, jo aquí no tinc les xifres exactes, però les arrodoniré, que pel cas és igual. Al curs 85-86 hi va haver 30.000 peticions d'entrada a la universitat el mes de juny del 85, amb condicions, amb els requeriments. D'aquestes 30.000 peticions, 20.000 eren per fer una carrera de cicle llarg i 10.000 eren per fer una carrera de cicle curt. A la darrera pre-inscripció, la d'aquest any, en lloc de 30.000 pre-inscripcions n'han vingut 40.000; 20.000 eren per a una carrera de cicle llarg i 20.000 eren per a una carrera de cicle curt; cosa molt més raonable; és a dir, hi ha 10.000 peticionaris més, però tots ells demanen carreres de cicle curt. Estem ja a parts iguals entre una cosa i l'altra; hi hauria d'haver més sol·licitants de cicle curt que de cicle llarg; però ja és molt, només amb cinc anys —i repeteixo que això és mèrit, sobretot, que hem sabut transmetre entre tots aquest missatge a la nostra societat. Ja és molt —repeteixo— que en cinc anys la proporció s'hagi modificat d'una manera tan significativa.

Aleshores vostè passa a les mancances i explica que la Universitat Pompeu Fabra no hauria de fer només ciències socials. Lamento molt, senyor Nadal, en aquests moments no portar a la butxaca, ni a la meva carpeta, una carta que acabo de rebre del Rector, del President de la Comissió Gestora, el professor Argullol, en què fa els mateixos plantejaments que vostè, amb els quals jo també estic absolutament d'acord. No hem de fer una universitat sectorial; no hem de fer una universitat esquifida; ha començat per ciències socials, perquè això és el que es necessi-

tava més, però el Rector, entre altres coses, demana, per exemple, fer matemàtiques, fer ciències del mar, fer humanitats, fer una escola de traductors i intèrprets, fer, en fi... tot s'anirà fent de mica en mica; no es pot fer tot alhora i tot de cop.

Però és cert que el que vol la Universitat Pompeu Fabra, els seus òrgans dirigents i el que vol el Departament és que d'una manera progressiva i gradual, i no evidentment tota de cop, hi hagi un increment de les titulacions, una diversificació de les titulacions que ara imparteix.

Vostè em demana un mapa més rodó; aquest mapa més rodó ja hi serà, amb el temps. Li torno a dir el mateix: no ho podem fer tot de cop; a Girona falta alguna cosa, potser en sobre alguna altra -d'això, si vol, també en parlarem-, com a Lleida o com a Tarragona, o com a Reus o com en altres centres universitaris d'aquí, de Barcelona. Però no hi ha dubte que afortunadament en aquest cas, i tal com vostè demana, les universitats noves de Girona i de Lleida compten amb un component polític molt important, que joestic d'acord amb vostè, que és molt positiu que així sigui. I amb això, una vegada més, m'és molt grat donar les gràcies a totes les universitats prèviament existents amb seu central a Barcelona que totes no han posat cap inconvenient perquè aquests centres s'independitzin, tant els que no són politècnics, com els que ho són, i passin a formar part de les noves universitats.

El segon punt que vostè parla és el de la massificació; és cert que hi ha una massificació; hi ha una massificació en uns centres determinats, no a tota la universitat; això vostè ho sap tan bé com jo. La matrícula d'alguns centres de la universitat, de la futura universitat de Girona, o d'altres de Barcelona, no s'omple, vostè ho sap molt bé; i, encara que s'ompli, no hi ha una massificació.

Hi ha una massificació, fonamentalment, en això que en diem «ciències socials»: dret, econòmiques, empresarials. I per això es va fer la Pompeu Fabra i per això es va començar per aquí, per desmassificar Pedralbes; aquest és l'objectiu, perquè a Bellaterra, senyor Nadal, vostè sap tan bé com jo que una gran massificació tampoc no hi és. La massificació és en determinats centres de Pedralbes i, com a exemple d'allò que no ha de ser, hem de posar una facultat de dret que té dotze mil estudiants o una facultat d'econòmiques, que en té també molts milers.

Estic d'acord amb vostè. I no hi ha dubte que la desmassificació d'aquests centres ha de venir de la creació d'altres centres, de la creació de titulacions del mateix tipus a les universitats que ara crearem, de dret i d'econòmiques, algunes ja hi són, o potenciar-les, i també -no ho cal dir- del progressiu increment de l'alumnat de la Universitat Pompeu Fabra, que és una universitat que per ara funciona molt bé i que jo espero que durant molts anys hi podrà funcionar, però la Universitat Pompeu Fabra... Sobre la Universitat Pompeu Fabra li vull dir dues coses: primera, que -vostè ja ho ha dit- no ha tingut locals segurs fins ara. Afortunadament, no fa gaires dies, s'ha signat la compra de les casernes del carrer de Wellington amb destinació a la Universitat Pompeu Fabra; i això és un pas molt important. Un pas molt important i molt positiu per a la Universitat, un pas molt important i molt positiu per a Barcelona i per a la nova barriada que, a l'entorn de la zona de la Vila Olímpica, s'està gestant en aquests moments. Tots hi estem d'acord amb això, tots! Bé, per tant, la Universitat Pompeu Fabra creixerà, té ganes de créixer.

En una cosa discrepo de vostè, senyor Nadal, i lamento no tenir els números aquí, però els hi puc trametre; els hi trametré, més ben dit. La Universitat Autònoma de Barcelona, amb la qual vostè i jo hi vam tenir alguna cosa a veure en el seu començament, va créixer molt més a poc a poc del que creix la Universitat Pompeu Fabra -molt més a poc a poc. No va ser fins al cap de tres o quatre anys d'existir quan va tenir els locals a Bellaterra, que la Universitat Autònoma de Barcelona va començar a tenir milers d'estudiants. Però el primer i el segon curs de la Universitat Autònoma de Barcelona -i no dic les xifres per no equivocar-me, però, repeteixo que les hi trametré-, durant el primer i el segon curs de la seva existència, la Universitat Autònoma de Barcelona tenia menys estudiants dels que té en el moment actual la Universitat Pompeu Fabra.

No cal dir que la Universitat Pompeu Fabra té voluntat d'ajudar i que el Departament està absolutament disposat que ajudi i que hi hagi una redistribució més racional dels alumnes de les diverses facultats i centres docents.

Tercer punt: costos de programació. Senyor Nadal, jo no he dit mai -i ho he hagut de rectificar- que jo posés a disposició de les universitats 100.000 milions de pessetes o més; vostè ha fet els comptes i en surten 132; no són 132, són 122 els que demanen per a inversions, les universitats. Però -ho repeteixo- aquesta és una quantitat que demanen, no és una cosa que jo hagi ofert a les universitats. Algun diari -i després se'm va excusar, aquest diari a què faig referència- ho va tergiversar; deia a la seva primera pàgina, en portada: «*Laporte ofrece 100.000 millones de pesetas a las universidades*», després, dintre de la informació, deia: «*Las universidades piden a Laporte 100.000 millones de pesetas*», que no és exactament el mateix, com vostè pot comprendre molt bé.

Els que es necessitaran s'han de depurar, evidentment, perquè a l'hora de fer la carta als reis -amb tots els respectes pels rectors, a tots els quals admiro i tots són excel·lents amics meus-, doncs, és fàcil, allò, passar-se una miqueta més, allò del «i, i, i, i...» i no acabar mai més la carta. Jo no tinc cap dubte que les necessitats en inversions de les universitats que muntem són molt importants, i no tinc cap dubte, tampoc, que el Govern de la Generalitat farà un esforç important per atendre aquestes peticions. Però, -ho repeteixo-, això és un tema que s'haurà de depurar, que s'haurà d'anar amb una progressivitat, perquè vostè, a més a més, hi afegeix els costos de funcionament, que no són tants. Perquè vostè diu: «les noves universitats costaran 5.000 milions de pessetes més». No, senyor Nadal; les noves universitats durant els seus primers cursos costaran molt poc més; costaran els sous del rector i dels dirigents, i alguna cosa més, evidentment; però 5.000 milions de pessetes que vostè ha posat sobre la taula són 5.000 milions de pessetes que, actualment, és el que costa el funcionament dels centres ja existents, i que estan al pressupost de les universitats ja existents de Barcelona, l'Autònoma de Barcelona i Politècnica de Catalunya.

I, encara, el Projecte de Pressupost que estem preparant -i que, en fi, no em faci explicar el tema perquè costa molt de preparar un pressupost que sigui raonable i que sigui satisfactori des de tots els punts de vista, però ja tindrem ocasió de discutir-lo aquí-, inclou la despesa de les noves universitats, la despesa corrent, no la inversió, dintre de les partides de les universitats mares. En el curs de l'any ja seran transferides a les noves universitats a mesura que ho necessitin.

I, finalment –i acabo, i després, si vostè vol, podem continuar–, no hi ha dubte que el Govern té el compromís indefugible –ho repeteixo aquí, ja en parlarem amb més extensió– de fer un nou pla d'inversions universitàries. Un nou pla d'inversions universitàries que, malauradament, li puc assegurar que no serà de 100.000 milions de pessetes, però que serà d'unes quantes desenes de milers de milions de pessetes i que, en el curs d'uns quants anys, posarem a disposició de les noves universitats perquè aquest nou sistema universitari català, que vostè ha lloiat tant a l'inici de la seva intervenció, tingui cara i ulls i faci allò que ha de fer, és a dir, elevar el nivell de..., no solament de culturització, sinó de coneixements de tot ordre dels ciutadans de Catalunya de demà.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Manuel Nadal té el torn de rèplica.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, senyor Conseller, per continuar amb els elements que estàvem comentant. Potser insistir un moment en el tema de la gestió que quan jo dic «5.000 milions de pessetes més» vull dir quan les universitats estiguin acabades; és a dir, és..., d'acord que ara tenen uns 5.000 milions de pessetes de despeses de funcionament en global, però l'increment es preveu de 5.129 quan sigui el total del seu funcionament. Bé, és un tema de detall que no cal discutir, és veritat que fins que no estiguin en el seu ple rendiment no hi haurà aquest augment significatiu de la despesa.

Un apunt sobre el tema de finançament que preocupa, pel que jo sé, com a mínim, a les universitats de Girona i a les de Lleida, en aquests moments –o als centres universitaris de Girona i Lleida en aquests moments. En el pressupost extraordinari que vam aprovar en aquest Parlament de 6.000 milions de pessetes d'aquest any, hi havia unes partides destinades a aquests centres i que quan la gent d'aquests centres ha anat a demanar, doncs, què passava, si hi ha hauria transferència o no hi hauria transferència, s'han trobat amb respostes molt evasives dels responsables del Departament. I diuen: «bé, escolta'm, si això està en el pressupost extraordinari, si això estava previst que arribessin una part a aquests centres –Tarragona-Reus, Girona, Lleida–, esperem que arribin» i, per tant, hi ha una certa preocupació sobre el futur d'aquests diners que estaven previstos en els pressupostos extraordinaris que vam aprovar.

Últim tema que volia comentar i que no he pogut esmentar abans: el tema de l'autonomia universitària, i també lligaria amb una pregunta que tenia prevista la Diputada, per Lleida, Maite Utgés, que també preocupa a tots aquests nous centres. Es va crear una oficina de promoció de les noves universitats: una a Girona, una a Lleida, una a Tarragona. La llei es va crear el mes de març; llavors es va desenvolupar el mes de maig, el 13 de maig. Aquesta oficina té unes funcions una mica estranyes, vull dir, ningú sap ben bé per a què serveix, ajuda a la posta en marxa de les noves universitats, però ja el propi Decret de creació o la pròpia Ordre preveia que quan hi haguessin els òrgans provisionals de les noves universitats cessaria la seva funció. És clar, es crea el maig i tothom preveu que aquestes noves universitats puguin funcionar com més aviat millor; per tant, esperem que abans del desembre ja tinguem la Llei aprovada i tu, si voleu, doncs, el febrer-març podem tenir els nous òrgans, ja, de gestió creats, els òrgans provisionals. Però s'ha fet una oficina de gestió amb una duració de vuit-deu mesos que l'únic

que ha fet ha sigut duplicar la funció que en molts de casos feien els equips directius dels centres de les universitats ja vigents. Tenen una preocupació i demanen vejam què passarà, si és cert o no que es complirà el que diu el Decret que quan es creïn els òrgans provisionals aquestes oficines de gestió deixaran d'existir, perquè, altrament, es tem que, en comptes de ser universitats autònomes siguin universitats tutelades. En compte! I això no vol dir que no acceptin, que sí que accepten i de bon grat, la tutela de la Generalitat en tot el que preveuen en aquests moments les diverses lleis universitàries, és a dir..., i el que preveuen les lleis que es van crear, les lleis que vam aprovar en aquest Parlament; és a dir, que el termini de provisionalitat sigui dos anys, ho accepten; tot el tema del sistema de nomenament, que el discutirem perquè es poden fer una mica més democràtiques les propostes, però el Govern de la Generalitat hi té un paper preponderant, d'acord! però no l'oficina aquesta que tutela amb excessiu el funcionament de les universitats en aquests moments. Per tant, una preocupació sobre l'autonomia de les universitats i la demanda explícita de si pensen o no cessar les funcions d'aquesta oficina quan se creïn els òrgans de gestió.

Per tant, resumiria la nostra proposta en aquest sentit, insistiria en: augmentar l'oferta d'estudis a Lleida; fer aquestes universitats més rodones, més politècniques –que hi estem d'acord–; el tema d'augmentar el ritme de la Pompeu Fabra; el Pla de finançament que vostè s'ha compromès a presentar, la qual cosa és una satisfacció –esperem que resolgui els problemes d'aquestes universitats–; i, finalment, aquest tema concret de l'autonomia universitària, si pensen fer el que diu el Decret o l'Ordre de creació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nadal. L'honorable Conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. Senyor Nadal, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, no hi ha dubte que la Generalitat, entre els punts preferents en la seva política hi ha el d'incrementar l'ensenyament en general i d'una manera especial l'ensenyament universitari i també la recerca. D'això de la recerca, senyor Nadal, ja en parlarem un altre dia, perquè jo tinc demanada una compareixença a la Comissió de Política Cultural per fer una presentació sobre aquest tema. Torno, doncs, estrictament a la Universitat.

Miri, senyor Nadal, la demostració..., l'afirmació que acabo de fer és ben clara: l'any 1985, les universitats existents a Catalunya van ser transferides a la Generalitat i la subvenció per manteniment era de 12.081 milions de pessetes. La quantitat consignada en el Pressupost del 91 per al total del sistema universitari català de despeses de manteniment, no d'inversió: 36.950 milions de pessetes. Aparentment la xifra s'ha triplicat. Haig de fer unes matisacions: l'any 85 hi havia 110.000 alumnes, ara n'hi ha 140.000; la pesseta del 85 no és igual que la pesseta del 91. Però si ho reduïm a subvenció anual per alumne en cost..., en pessetes, del 85, tenim que han passat de donar 109.827 pessetes del 85 per alumne, a donar, aquest any, en pessetes del 85, 185.523 pessetes per alumne, el que representa, en cinc anys, un increment real del 70%, cosa que em sembla que demostra, a bastament, aquest interès especial per aquest sector.

Bé, aclarit això –i vostè mateix ha dit que el tema dels pressupostos de manteniment ja s'aniria arreglant per ell tot sol, i

no hi ha dubte que s'arreglarà—, voldria dir només quatre mots sobre el tema que ha plantejat finalment, de l'autonomia universitària. La creació d'un nou ens, d'una nova universitat, té un mecanisme; vostè l'accepta i diu que els universitaris de les diverses capitals que es veuran afavorits amb aquesta creació, també.

Bé, jo espero que —això està escrit i previst en els projectes de llei, que ja han entrat en aquesta Cambra, segons tinc entès—, i que, eventualment —no ho cal dir—, seran discutits i eventualment millorats en el curs d'aquesta discussió, sigui en ponència, en comissió o en el Ple.

Ara, vostè està una mica preocupat per les oficines de promoció. Nosaltres vam entendre que això era una necessitat perquè, és clar, no oblidí, senyor Nadal, que, de fet, especialment a Girona i a Lleida, una mica a Tarragona però molt més a Girona i a Lleida, hi havia dos nuclis universitaris, que no estaven precisament en relacions molt excel·lents en alguns casos, en altres potser sí, i que, per tant, hi havia d'haver una certa coordinació, sobretot des del tipus..., des del punt de vista administratiu —molt més que no pas des del punt de vista docent o acadèmic— entre els centres allí existents. Aquest va ser el motiu principal per crear aquestes oficines que són —com vostè mateix ha dit— uns òrgans provisionals i que, evidentment, al moment que no siguin necessaris desapareixeran. Quan serà això? No ho sé. Jo espero, tinc el desig, compartit —n'estic segur— per vostè, que abans de Nadal tindrem aprovats els projectes de llei i transformats en llei. Les universitats començaran a funcionar com a autònomes l'octubre del 92, però no cal dir que jo també —com vostè— espero que abans de l'octubre del 92, és a dir, a començaments d'any, podran tenir uns òrgans de govern nomenats segons diguin els textos de les lleis que surtin d'aquest Parlament i que, aleshores, ja no serà necessària l'existència d'aquests organismes que hem creat d'una manera provisional.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

El tretzè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de la Funció Pública Docent, que formularà el Diputat, l'il·lustre senyor, Magí Cadevall. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la Política General de la Funció Pública Docent

El Sr. CADEVALL: Senyor President, senyores i senyors diputats, jo voldria dir, senyor Conseller, que també estic d'acord que ha augmentat l'oferta en escoles tècniques universitàries i que això és bo per a Catalunya. Ho dic perquè si en aquest tema de la funció pública, del qual voldria demanar informació, faig alguna crítica, no pensi pas, senyor Conseller, que és per mala fe personal sinó per la preocupació que tinc pels problemes.

Per què parlo de la funció pública docent? Bé, jo, em sembla que tots podríem estar d'acord —almenys en començar— en què el bon funcionament del sistema educatiu és important —per a aquest bon funcionament— l'actuació dels alumnes, dels pares, de l'Administració educativa sobretot, però que no és cap menysteniment dels altres si diguéssim que hi té un paper primordial el professorat.

És important, el paper del professorat, per a la qualitat de l'ensenyament, i jo diria que en les circumstàncies actuals, per a l'aplicació de la reforma, encara és més important.

Llavors, en el cas de l'ensenyament públic, el professorat està organitzat en cossos de funcionaris i, per tant, cal una bona política de la funció pública docent. Però jo tinc un dubte, senyor Conseller: existeix una bona política de la funció pública docent a Catalunya? O, encara: existeix realment una política definida de la funció pública? Per començar li presentaria un cas simptomàtic, que a mi em sembla de manca de previsió: hi ha un col·lectiu, que és una part dels que van aprovar les darreres proves selectives —segons la resolució: figuraven com a aprovats en la resolució del 4 de setembre—, i no se'ls dona destinació provisional; de moment, no han obtingut informació satisfactòria, i pensen que ni tan sols han rebut un tracte atent del Departament, encara que sé que per a la setmana que ve hi ha convocada una reunió.

Bé, però hem d'emmarcar aquest tema, senyor Conseller, en la situació general. En el pressupost de l'any 1991 figuren —com a màxim— 25.864 llocs de treball de personal docent no universitari. Tinc entès que hi ha un nombre elevat d'interins, però en tot cas, segurament, el senyor Conseller em pot informar millor de les dades més recents... Sembla que són al voltant d'uns 5.000 l'any passat, que seria el 19% d'aquests llocs de treball. Penso que aquesta és una situació injusta per als afectats, perquè es tracta de mantenir un col·lectiu any rere any en una precarietat d'ocupació, i que això constitueix un abús de la figura d'interí, que hauria de ser, realment, només per a casos extraordinaris.

Penso que, a més a més, a part de ser una injustícia personal, això afecta el rendiment pedagògic dels centres, no només pel desànim personal, sinó pels conflictes que pot provocar amb l'Administració, i que jo desitjaria que no es produïssin.

Bé, qui és el responsable de la situació? Jo penso que no els interins, que no han fet la reglamentació; tampoc els grups de l'oposició en aquest Parlament, sinó que penso que és una imprevisió del Departament, de l'Administració educativa. Sóc conscient que en altres administracions educatives —fins i tot de la zona del Ministeri— passa el mateix, però bé, jo penso que aquí hem de discutir els problemes de Catalunya, i això no em sembla una excusa. Per tant, sobre aquest tema, jo li faria, senyor Conseller, unes preguntes. Quants interins hi havia l'any passat, i aquest any? Quants n'hi ha amb compromís d'estabilitat? Li sembla que aquest nombre d'interins és un nombre apropiat, recomanable per mantenir en el futur? Per quins motius existeixen tants interins, si realment el nombre és elevat? Amb quin criteri es nomenen els interins? Això és important, perquè he dit que no es tracta d'una situació excepcional.

Bé, llavors, en el cas de la LOGSE, les transitòries cinquena i sisena volien solucionar el cas d'uns col·lectius. D'altra banda, el senyor Conseller ens ve a informar que aquests decrets bàsics d'aplicació de la LOGSE, abans de fer les resolucions corresponents a Catalunya, estaven consensuats i que, en principi, li semblaven bé i eren assumits.

Voldria fer una referència molt breu al col·lectiu del CEPEPC; és a dir, a part que en la disposició que va sortir se seguia amb no voler admetre els professors del Pla Especial, fins ara em sembla que no ha sortit la convocatòria. I, senyor Conseller, jo li voldria recordar que en el cas del CEPEPC són, no tres convocatòries, sinó tres anys, i pràcticament n'hem passat un.

Sobre els interins. Hi va haver la convocatòria del 23 d'abril. Jo penso, i perdoni que li ho digui, senyor Conseller, que hi va haver defectes en aquesta convocatòria. Per exemple, dues mostres, només per brevetat, que potser està mal redactada. Una és sobre el control de coneixements. Allà es diu clarament que per jutjar els continguts curriculars l'aspirant pot elegir el nivell, cicle o curs. I sembla que han existit més suspensos en els qui han elegit cursos inferiors, diguem: primer d'EGB, primer de BUP, que no últims cursos d'EGB, últims cursos de BUP. I que, per tant, hi ha hagut, o un incompliment de la normativa, o desigualtat entre els tribunals. Més clars encara, senyor Conseller, serien els casos de la prova de català. Hi havia una desigualtat previsible en llegir la resolució. Per què? Perquè diu: «Es podrà assignar, si cal, especialistes de llengua». Per tant, era de preveure que la conducta dels tribunals seria diferent en cas que tinguessin l'especialista, assessor o no. Jo demanaria si té dades sobre la diferència d'aprovat en català. A mi m'han assegurat que en alguns tribunals ha aprovat el 100% i en altres han suspès el 40%. Això seria, em sembla a mi, una diferència no atribuïble als coneixements dels aspirants.

Sobre aquest tema jo li faria algunes preguntes: quins són els resultats de les proves selectives? S'ha avançat en la solució del problema dels interins, o s'hi ha reulat? Quants interins o substituïts del curs passat s'han quedat sense treball aquest any? Tots els tribunals han aplicat els mateixos criteris i creu que han complert la resolució de la convocatòria? I passem al tema que he començat, que és els aprovats sense destinació. Jo penso, senyor Conseller, que és una situació insòlita en un Estat de dret, però, a més a més, dramàtica. Dramàtica perquè alguns han deixat el treball, convençuts com estaven que haver guanyat aquestes oposicions els suposaria durant aquest curs entrar a treballar en un institut. Van sortir dues llistes, el 6 i el 9 de setembre, però alguns aspirants aprovats van veure amb sorpresa que no estaven en la llista. Després hi ha hagut un degoteig i sembla que en aquests moments s'ha parat el degoteig. Aquest degoteig tampoc es veia gaire amb quin criteri es feia. Per exemple, podria sortir primer una plaça a Figueres i, en acabat, cinc places de Barcelona, que eren molt més desitjades. Però sobretot jo penso que hi ha hagut mala informació a aquest col·lectiu, encara que —hi insisteixo— potser es va corregint i que hi ha una reunió convocada per a la setmana que ve.

Però jo li preguntaria: quan obtindran destinació? Creu que l'actuació del Departament fins aquest moment s'ajusta a la normativa legal? És cert, senyor Conseller, que a la Conselleria els aconsellen insistentment que presentin un recurs, que sembla que tinguin interès que presentin un recurs contra l'Administració educativa de Catalunya? És cert que no se'ls ha garantit que ni tan sols l'any que ve tindran destinació assegurada? Perquè llavors, jo em pregunto si l'any que ve farien noves convocatòries. És possible que hi hagi alguna informació deficient per part meua; per això li faig aquestes preguntes i agrairia la informació.

Bé, per acabar, jo em temo que potser hi ha una política una mica restrictiva de personal; és a dir, si tots els col·lectius que em passen informació —per això la demano al senyor Conseller— em donen informació verídica, no em surten els números en el sentit que diuen que hi ha un nombre d'interins de l'any passat sense feina, superior, potser, al de les persones que..., almenys de les que no tenien puntuació en l'Administració pública.

En tot cas, penso, bé, que els compromisos s'han de complir. Vull dir que si el Departament d'Ensenyament amb els sindicats havia signat uns compromisos d'estabilitat, penso que els ha de complir, però em sembla que també els compromisos que es fan a través d'una convocatòria pública d'unes proves selectives, diguem-ne vulgarment, d'unes oposicions, doncs, també s'han de complir.

Bé, i em sembla que hi hauria maneres, cas que hi hagués hagut alguna imprevisió del Departament d'Ensenyament de —millorant la qualitat de l'ensenyament o per altres..., en tot cas ja en parlarem després— trobar una solució satisfactòria a aquests casos.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall.

Té la paraula l'honorable Conseller senyor Laporte, en representació del Consell Executiu.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor President. Senyor Cadevall, no m'hauria de sorprendre, perquè ja hi estic acostumat, però li tinc de recalcar una altra vegada que una cosa és la interpe·llació que vostè formula per escrit i una altra cosa és el que diu quan puja aquí a la tribuna.

Jo llegiré el text íntegre de la interpe·llació que vostè formula, publicada al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*: «Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu de la Generalitat en relació amb la política general de la funció pública docent?» Punt d'interrogació. S'ha acabat. Aleshores, vostè puja aquí dalt i m'explica la història dels interins, les oposicions, els que s'han quedat sense plaça, i fa preguntes, en fa una tirallonga, al voltant d'aquest tema, de preguntes concretes.

Bé, vostè no s'estranyarà si jo no li contesto amb exactitud les dades d'aquesta pregunta; jo portava, per explicar-li, però m'ho passo per alt, perquè es veu que no l'interessa, quins eren els propòsits de capteniment pel que fa a la funció pública docent, per part del Departament d'Ensenyament, però deixem-ho estar: són uns papers que queden a la carpeta i potser serviran en una altra ocasió. Anem a contestar el que jo pugui de la gran quantitat de preguntes i d'informacions que vostè ha formulat.

En primer lloc li tinc de manifestar, no cal dir-ho, la meua total identitat de criteris pel que fa a la importància del mestre. Jo sempre dic, quan inauguro una escola, que és molt important tenir una bona escola, que és molt important la inversió que s'ha fet, que l'Ajuntament hi ha ajudat i ho agraeixo molt, que l'equipament és vital, però que la pedra fonamental del sistema educatiu són els docents. D'això no hi ha cap mena de dubte. I, com diu una vella dita catalana, pot ensenyar molt millor un bon mestre sota un pi que no pas una colla de mestres que no siguin tan bons dintre d'una escola que estigui molt ben feta i ben equipada, si aquests mestres no tenen —malauradament, que això rares vegades passa— una autèntica vocació docent. Això és evident.

Per tant, jo estic molt preocupat pel tema que vostè planteja, i penso que evidentment hi ha una política molt clara per tal d'arreglar tots els temes pendents de la funció pública docent a Catalunya, que encara n'hi ha, certament.

El senyor Cadevall es planteja el tema —i ha començat per aquest i ha acabat també pel mateix— del col·lectiu de mestres que va aprovar les oposicions passades, d'abans de l'estiu, i que han quedat sense plaça. És un fet absolutament lamentable, senyor Cadevall, i jo estic d'acord amb vostè. Jo, el que voldria, com tots, és millorar la qualitat de l'ensenyament, i jo malaura-

dament no crec que la millora de la qualitat de l'ensenyament s'assoleixi amb interins que no es presenten a oposicions —o que van a oposicions i les suspensen, cosa que encara és pitjor. Crec que la qualitat de l'ensenyament es millorarà quan el sistema d'accés a la funció docent sigui absolutament raonable, com nosaltres pensem, de pas en pas, arribar-hi, i ocupin els llocs de feina, els llocs de treball, aquells qui estan més capacitats.

Li tinc de fer una remarca, de tota manera, que és que, després d'un temps de no haver-hi oposicions, aquestes oposicions que es van convocar van ser sense promesa específica de plaça en un temps determinat, senyor Cadevall. És a dir, els que aproven les oposicions queden en expectativa de destinació, entren dintre el Cos i, quan hi ha una vacant, se'ls ofereix. Hi deu haver un col·lectiu entre 200 i 250 professors, que venien del carrer, que no eren interins, de secundària, molts de batxillerat, pocs de formació professional, que s'han quedat sense plaça. Aquests eren —ho repeteixo— uns 225 o 230, i estaven centrats especialment en determinades assignatures: Filosofia, Història —assignatures de batxillerat—, Humanitats —de formació professional... Eren, per tant, professors de lletres. Malgrat això, el Departament ha fet tots els possibles per trobar-los un lloc de treball, a aquests que havien aprovat, i en el moment actual queden sense col·locar entre 70 i 80 professors de secundària que han aprovat les oposicions i no tenen encara plaça. Alguns d'ells és possible que encara puguin ser col·locats en places, si no idèntiques, molt similars als coneixements que ells han demostrat durant les oposicions; per exemple, en els EAP; però, de tota manera, tots ells tenen la garantia —i jo penso que a través dels directors generals que s'han entrevistat amb ells han estat correctament tractats, i també tinc de dir que ells s'han portat molt correctament en les seves reivindicacions prop del Departament... Vull dir, les coses, en aquest cas, han estat equitatives i ben portades per ambdós costats. A tots ells, repeteixo, se'ls ha assegurat que, cas que no se'ls trobi una ocupació o un lloc de treball per a aquest curs, poden tenir la certesa que els seus drets no prescriuen i que a l'inici del curs vinent, del 92-93, tindran amb tota certesa un lloc de treball. O sigui, això que vostè preguntava si era cert, jo li puc dir que no, que, vaja, la por que tenien no és certa i aquesta garantia se'ls ha donat.

Aleshores, vostè em fa una sèrie de preguntes més numèriques sobre quants interins tenim. N'hi havia, l'any passat, prop de 5.000, entre 4.500 i 5.000 —vostè ja ho ha dit—, i com vostè sap i a més ja ho ha deixat entendre en el curs de la seva dissertació, hi ha uns compromisos signats amb els sindicats per mantenir l'estabilitat dels professors que hagin estat interins fins a un moment determinat. Nosaltres no volem assegurar l'estabilitat dels interins del curs passat o d'aquest curs, per exemple; sí que assurem l'estabilitat que estava assignada, i aleshores, a l'hora d'assignar les places aquest any, ens hem hagut de veure en l'alternativa de trencar el pacte amb els sindicats o bé de fer el que hem fet; és a dir, de mantenir en els seus llocs d'interins professors que, o no s'havien presentat a les oposicions, o que havien estat suspesos si s'havien presentat a les oposicions.

Les coses són com són: vostè diu que ja sap que aquestes coses passen en altres llocs; evidentment, passen. Primer, un compromís d'aquest tipus es va signar al territori MEC i nosaltres ens hi vam afegir i, en fi, això és així, i jo crec, malgrat tot, que ha estat una llàstima que molts dels mestres interins que han tingut una ocasió, després d'uns anys de no tenir-la, d'incorpo-

rar-se definitivament al sistema, aquest any hagin desaprofitat l'oportunitat de presentar-se a oposicions i ho hagin deixat córrer.

Bé, quant al que han fet els tribunals, senyor Magí Cadevall, en això li tinc de donar una certa raó; no tinc tampoc les dades exactes. Però és cert: no tots els tribunals han puntuat igual. Tots els tribunals han fet el que els ha semblat just. En fi, vostè i jo som professors universitaris i ja sabem de la relativitat de les decisions d'un tribunal davant d'un aspirant a un lloc. Jo crec que tots han obrat amb la bona fe més gran; no tenim notícies, ni esment, ni indicis que hi hagi hagut irregularitats. I en aquest cas no cal dir que haguéssim obert l'oportuna investigació. Però, de tota manera sí que és cert que el tant per cent de suspesos ha estat molt diferent en uns tribunals que en d'altres.

Jo crec, senyor Magí Cadevall... Això és el que jo li puc dir de concret en la resposta de les peticions que m'ha fet, i de tota manera no cal que li digui que si vostè em vol formular les preguntes que ha fet amb preguntes per escrit o amb preguntes orals, seran preparades i contestades adequadament amb tota l'exactitud de les xifres de què disposem.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Té cinc minuts el senyor Magí Cadevall per formular la rèplica.

El Sr. CADEVALL: Bé, el senyor Conseller sembla que m'acusa de no haver parlat de la funció pública docent. Pot dir que li he formulat preguntes concretes, en això té tota la raó; però, si no he parlat de la funció pública docent, m'agradaria que m'expliqués els temes que he plantejat, que és: quina política s'ha fet en els anys anteriors per veure la situació de partida sobre la composició del professorat? Si pensa que existeix un problema o no, com aplicant la LOGSE es tractava de solucionar aquests problemes i com ho pensa solucionar en el futur?

Quan he parlat de temes, com ara, que em sembla que la convocatòria tenia defectes, és, doncs, amb la intenció de veure si aquests defectes es pensaven corregir. Penso, a més a més, senyor Conseller, jo..., m'agradaria realment en aquest tema no tenir, podríem dir, raó. Però que els temes que he plantejat, el tema, podríem dir, de composició del professorat, el tema del professorat interí, el tema de com seran els propers concursos, són els temes que realment ocuparan en tema de funció pública docent el professorat durant aquest curs. Seran els temes més importants i he dit que voldria equivocar-me en el sentit que no hi hagués cap conflicte amb aquests temes. Bé, dit això, jo penso que, a més a més, el senyor Conseller pot explicar —i seria bo— quins propòsits té més en el futur.

Del que ha contestat fins ara. Bé, sobre els aprovats sense plaça; diu que la normativa, la resolució, deia molt clarament que rebrien una destinació si existia una vacant. Però jo pregunto, senyor Conseller, què entén per una vacant, o que s'ha d'entendre legalment per una vacant? Una vacant és, per exemple, una plaça ocupada per un interí, si o no? Ho dic perquè jo li he preguntat no coses concretes que vostè pugui no tenir informació, com ara li he preguntat si creia que la conducta del Departament estava ajustada a dret o no. Si vostè creu que realment no hi ha cap vacant i que aquestes persones no tenen dret a plaça, doncs bé, és una postura i no és una cosa que calgui tenir un dossier sobre números per contestar això.

El tema del CEPEC; són mil professors, em sembla; és un tema prou important perquè li pugui preguntar —i em sembla

que incideix a la funció pública— per què encara no s'ha convocat? Quan es convocarà?

Una pregunta més general, jo hi afegiria, senyor Conseller; és si ens pogués donar alguna informació sobre la Llei de Funció Pública Docent a Catalunya, perquè fa molt temps que se'n parla —fins i tot el compromís d'estabilitat sembla que està relacionat amb aquesta Llei— i la veritat és que mai no se'ns ha donat cap informació concreta sobre com, per on anirà i quins problemes es podrien resoldre d'aquests que he plantejat o d'altres amb aquesta Llei. Per tant, també —això, m'ho he descuidat abans—, si..., em sembla un tema aquest..., diguem, no és cap anècdota, com crec que els anteriors tampoc són anècdotes; penso que són els temes que ocuparan la Conselleria durant aquest any, que són les preocupacions que hi ha al carrer. Però també hi ha aquest element, em penso, de certa preocupació o desinformació; és a dir, quan es farà aquesta Llei, quin contingut tindrà. Si ens pogués donar alguna informació sobre aquest tema, jo li ho agrairia.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Magí Cadevall. Ha de tenir en compte el senyor Magí Cadevall que una interpellació és una interpellació, no una suma de preguntes, que es poden formular pel seu tràmit corresponent.

Té la paraula el senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies; senyores i senyors diputats, jo ja he contestat abans; ja he fet la remarca abans que ara també fa el senyor President.

Si la primera pregunta que m'hagués fet hagués estat la que m'ha fet ara, jo li hagués explicat les línies generals de la Llei de la Funció Pública Docent que la tinc aquí. Però com que la fa ara i jo no tinc temps a la rèplica per contestar-li, ho lamento, senyor Magí Cadevall, però per avui es quedarà sense saber-ho.

Vostè em repeteix la interpellació un altre dia i jo li explicaré amb tot detall, com pensava fer avui, les línies generals del Projecte de Llei de Funció Pública Docent, que estem a punt

d'acabar i que espero que dintre de molt poques setmanes pugui passar al Consell Escolar de Catalunya.

És obvi, senyor Magí Cadevall, altrament, que jo estic convençut que nosaltres hem obrat dintre de la legalitat. Tothom es pot equivocar en aquest món. Hi ha recursos presentats contra actes administratius fets pel Departament; i no cal dir que el Departament, com tota persona física o jurídica, es pot equivocar i està disposat a rectificar si els tribunals ho exigeixen. Jo sé que s'han presentat recursos contra la convocatòria de les nostres oposicions i recursos contra la convocatòria d'oposicions celebrades en altres territoris; per exemple, el territori MEC. I totes vénen fonamentalment del mateix tema: d'una valoració que a priori es dóna als interins, quan les persones que no estan en qualitat d'interins, de substituïts en el sistema troben que aquest plus de puntuació que se'ls dóna és injust.

En fi, si això és així és un mal que ens afecta a molts i els tribunals en el seu dia decidiran. Però jo repeteixo que nosaltres hem actuat d'acord amb el que ens ha semblat lícit, d'acord amb el que ens ha semblat legal i d'acord amb el que ens ha semblat realment ajustat a tot allò en què nosaltres havíem arribat a un compromís amb els sindicats.

Altrament, jo no l'acuso de res, senyor Cadevall; jo l'únic que li he dit és que —ja hi he tomat insistir ara— és que en lloc de fer una interpellació, vostè ha fet un seguit de preguntes. I amb la més gran cordialitat —i acabo— li torno a dir que té a la seva disposició... Ho pot fer quan vulgui, venint un dia al Departament, fent-me una pregunta escrita, fent-me una pregunta oral... Jo li donaré totes les dades exactes quantitatives que vostè m'ha demanat i que jo lamento molt no tenir prou capacitat de memòria en aquests moments per poder-li contestar tot seguit.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Fins demà dijous a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són les vuit del vespre i nou minuts.)

